

A watercolor illustration of a woman with brown hair tied back, wearing a white short-sleeved dress with a white belt and white sneakers. She is leaning against a textured, grey and brown rock wall. In the background, there is a blue ocean with white waves crashing against the shore, and a sky with soft, blended colors of blue, yellow, and white. The overall style is soft and artistic.

Lutad mot klippan

Vägen vidare efter en osund församling

av

Anna-Karin Stenberg

2026

INLEDNING

Alla människor och inte minst troende vill stå på en stadig och trygg grund i livet och vi vill nog alla uppleva frid på insidan. Ingen vill bli bedragen, lurad, förförd eller manipulerad i sin trosvandring med Jesus Kristus. Hur finner man vägen vidare efter en vilseledande församling med en snedvriden bibeltolkning, där man utsattes för andliga övergrepp och tankekontroll? Kanske i ett andligt sammanhang där man satsade sin tid, kraft, kärlek och sina pengar och där man hade sin älskade andliga hemvist?

Anna-Karin delar i den här boken med sig av sina tankar och reflektioner kring tiden i och efter församlingen Arken i Stockholm, lite en fortsättning på romanen: "Jakten på seger" (utgiven år 2020 på Timoteus förlag). I varje kapitel finns en eller flera dikter av Anna-Karin med. De ämnen som tas upp i "Lutad mot klippan – vägen vidare efter en osund församling" är:

1. Den första tiden efter ett avhopp
2. Att förlåta människor i det sammanhang som skadade dig
3. Små mirakel som väcker förundran
4. Helar Gud alltid i detta livet? Om vårt himmelska arv
5. Guds ord framför andliga upplevelser och hur ska vi be?
6. Kan en kristen ha demoner i sig?
7. Ett kapitel om Guds kärlek
8. Behöver vi ha stor tro? Att upptäcka nåden

Några avslutande tankar

FÖRORD

Att lämna ett osunt församlingssammanhang, till exempel en överkarismatisk trosrörelseförsamling, kan vara en process av att ena dagen segervisst jubla, för att en annan dag erfara djupa dalar av tvivel och osäkerhet. Att få aha-upplevelser med stunder av insikt i Guds ord, ha djupa diskussioner med andra kristna, frågetecken inför olika trosfrågor, grubblerier, tacksamhet och lättnad, tårar och glädje och en känsla av inre frihet i det enkla barnskapet hos Gud. Där vi kan värdesätta de små miraklen i vardagen. I barnskapet har vi slutat jaga efter under, tecken och mirakel som ändå visade sig vara falska.

Den smala vägen tror jag inte man finner på en kafferast, men man kan längta och trängta och bulta på porten till livet. Jag tror att den smala vägen är en kärlekens väg, annars hittar vi inte fram till den trånga porten. Kärleken är grunden och kärlek och sanning går hand i hand. I "Lutad mot klippan" (Vägen vidare efter en osund församling) har jag velat vara tydlig och uppriktig med vad jag uppfattar är villoläror, med stöd av vad Bibeln säger. Jag namnger församlingen Arken och vissa predikanter i den här boken, men det huvudsakliga syftet är att skriva om falsk andlighet överlag, som finns i många olika församlingar inom karismatiska

sammanhang och mina egna erfarenheter är främst från trosrörelsen och Word of Faith Movement.

Jag går inte in på Trosrörelsens historia i den här boken. I varje kapitel finns en eller flera dikter jag skrivit för att lätta upp texten.

I den här boken skriver jag också om olika nyanser av Guds kärlek. En kärlek som kan hela och göra under, men som inte alltid gör det. Ja, du läste rätt. En kärlek som frälser människor som tror, för att Gud i sin kärlek valde att sända sin ende son att dö för oss på ett kors. Men också en kärlek som fostrar, tillrättavisar och förmanar och som avslöjar mörker och falska profeter, därför att Gud är ljus och inget mörker finns i honom. En kärlek som andas genom Guds verksamma levande bok Bibeln som är liv och ger överflöd av liv. I den här boken delar jag med mig av mitt vardagsliv, varvat med reflektioner kring trosrörelsens teologi. Jag hoppas att bibliska viktiga sanningar ska vaskas fram och avslöja mörkrets gärningar, för också det är en form av kärlek och vi behöver ha kärlek till sanningen i våra hjärtan. Gud kan öppna ens ögon på så många områden, så att man bara kan förundras i vandringen med honom. Men allt jag skriver ska prövas mot Guds ord, Bibeln.

Jag hoppas verkligen du ska finna vägen vidare och landa i frihet och kunna andas ut efter din församlingserfarenhet, och så småningom finna friden i ett sunt och enkelt barnskap hos din Far i himlen, som så gränslöst älskar dig. Vägen kanske "smalnar av" alltmer när du i din vandring med honom upptäcker vad Bibeln verkligen säger, men då kommer Jesu gärning på korset att framträda bara klarare och starkare och det drar dig närmare honom. Det här är ingen teologisk avhandling men enkla reflektioner från mitt hjärta till ditt. Tack för att du valt att läsa den här boken. Min förhoppning är att du som lämnat ett osunt församlingssammanhang och läst "Lutad mot klippan, ska få lite mer ro och frid på insidan och upptäcka mer av Guds godhet, kärlek och nåd, i din fortsatta livsvandring med Jesus.

Anna-Karin Stenberg

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

LUTAD MOT KLIPPAN – vägen vidare efter en osund församling

Författare: Anna-Karin Stenberg

KAPITEL 1: Den första tiden efter ett avhopp

Dikter: "Saknaden får finnas", "Ulvarna"

KAPITEL 2: Att förlåta människor i det sammanhang som skadade dig

Dikter: "Kvinnan med alabasterflaskan", "Förlåtelsens kraft"

KAPITEL 3: Små mirakel som väcker förundran

Dikter: "Dagspärlor", "Ibland", "Abba Pappa!"

KAPITEL 4: Helar alltid Gud i detta livet? Om vårt himmelska arv

Dikter: "En pärla som består"

KAPITEL 5: Guds ord framför andliga upplevelser och hur ska vi be?

Dikter: "He loved us first"

KAPITEL 6: Kan en Kristen ha demoner i sig?

Dikter: "Under hans vingar"

KAPITEL 7: Ett kapitel om Guds kärlek

Dikter: "Himlen jublar", "Kärleken Är"

KAPITEL 8: Behöver vi ha stor tro? Att upptäcka nåden

Dikter: "Keramik", "Senapskorn", "Nåden till alla"

Några avslutande tankar

Kapitel 1

Den första tiden efter ett avhopp

Precis som det är Guds initiativ att vi blir frälsta och tagna ut ur världen in i Jesu hjärta, så fick jag uppleva hur Gud grep in när jag blev fri från församlingen Arken och Trosrörelsen. Jag hade aldrig kunnat rädda mig själv ut ur trosförsamlingen jag var med i så det var verkligen Guds kärleksfulla hand. Jag kommer aldrig att glömma den dagen när jag fick ett varnande sms från en före detta elev. Då sprack bubblan och jag började läsa på Internet om trosförkunnelsen och Trosrörelsen och så kände jag igen mig. Sanningen började framträda klarare och klarare likt ett foto i ett framkallningsbad och segrade till sist över lögnen. (Detta skriver jag om i min bok: Jakten på seger.) Men vad som däremot höll på väldigt länge är den "floating" som man kan få uppleva, det vill säga att man pendlar mellan olika ståndpunkter och inte vet vilket ben man ska stå på.

Under flera år trodde jag emellanåt att Arken och den teologin hade rätt och fick tankar på att gå tillbaka, för att vid andra tillfällen helt avfärda sådana tankar och känslor. Så höll det länge på och vad jag tror orsaken till det är att dels är det krafter och makter man har att kämpa mot när man frigör sig från en villolära. Men man behöver också få lära känna det sanna evangeliet och upptäcka nåden på riktigt. Kanske inte ta emot Jesus på nytt i sitt hjärta som sin Herre och frälsare (om man en gång gjort det) men gå vidare i tron och omvärdera så mycket felaktigt som man tagit in genom kanske både tankekontroll och indoktrinering. Somliga finner kanske vägen ganska snart och går vidare, men för mig tog det verkligen lång tid. Du som läser kanske hade starka känslomässiga och andliga band till din församling och du kanske var där under många år och satsade tid, kraft och pengar in i rörelsen. Du kanske liksom jag hade ditt hjärta och din själ där och församlingen var ditt andliga hem där dina vänner fanns. Nu ska du plötsligt gå vidare utan ditt "andliga hem" och du vet inte vem du är utan församlingen, varken som privatperson eller i andliga och profana sammanhang.

Ensam med Gud

Plötsligt är man ensam med Gud och det tror jag är bra, för det är då Jesus kan visa oss vem han verkligen är på riktigt, utan att han blir förvrängd och tillskrivs egenskaper som han inte har som skedde i trosförsamlingen. Men jag tyckte det var jobbigt och kändes som att bestiga ett berg att läsa Bibeln efter tiden i Arken. Jag gick ju flera år på deras bibelskola i församlingen i Stockholm. Men jag tror att Gud förstår och det kan räcka med att man läser något litet ur Bibeln varje dag. Att läsa i Psaltaren kan kännas trösterikt för många psaltarpsalmer uttrycker så mycket av Davids känslor, ångest, tvivel och tankar. Även glädjeämnen och det kan vara till stor hjälp i den fortsatta vandringen med Gud.

Kanske känner du att du inte ens orkar vandra vidare med Gud eller vet hur det ska gå till. Du kanske varken orkar se åt en Bibel eller gå till en församling. Jag tror att Gud förstår det också och att han finns där vid din sida med sin kärlek och sin nåd. Han vill ta din hand för att hjälpa dig vidare, men han stressar oss inte och tvingar sig aldrig på någon. När det gäller att gå till en ny församling eller inte, så tror jag att man kan göra klokt i att vara ensam med Gud ett bra tag. Man behöver förstå och begrunda det man varit med om och smälta att man lämnat ett vilseledande sammanhang. I många församlingar idag så är många människor väldigt påverkade av trosförkunnelse och lever ut vad Trosrörelsen så felaktigt lär. Jag tror inte det är bra att

hamna under sådana personers inflytande om man inte känner sig stark och dessutom pendlar fram och tillbaka i synen på det sammanhang man lämnat. Vad man behöver är att bli självständig och få upptäcka evangeliet och tron på Jesus på nytt. Det är så lätt att komma i gungning och man kan behöva mycket lugn och ro och egen tid med Herren. Om din hälsa dessutom blev sämre under din tid i trosförsamlingen och du mår psykiskt dåligt, så var rädd om dig själv och spring inte på nytt efter konferenser, möten eller Gudstjänster. Om man hittar en sund och bibeltrogen församling efter sitt utträde och träffar förstående människor där, så kan det såklart vara rätt att gå till kyrkan igen. Men du kanske bor i en mindre stad med begränsat utbud. Jag tror att man så småningom behöver hitta ett bra andligt sammanhang där det också finns människor som kan stötta en och som känner till Trosrörelsen och vilka negativa konsekvenser läran kan få. Men jag tror inte att det är bråttom att rusa till kyrkan. Vänner som upplevt samma sak som man själv och som man kan prata med är däremot otroligt värdefullt. Att prata med andra avhoppare kan vara väldigt stärkande och fungera som själavård och ett bollplank. Om du har vänner kvar inom trosförsamlingen där du tog skada, är det nästan helt nödvändigt att bryta med dem. Hur svårt och uppsplitande det än kan vara. Om du upplever att de gamla vännerna påverkar dig och du dras tillbaka till sammanhanget du lämnat, så är det bäst så. Det kostar på och är inte alltid lätt att avbryta vänskap som betytt mycket. Men om du genom vänskapen riskerar att du går tillbaka till "sekten", så har du inget annat val än att gå vidare utan dessa vänner. Be för dem som är kvar i ditt gamla sammanhang och om du orkar varna dem så gör det. Men bödens kraft är stor.

"Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön." (Jakobs brev 5:16)

Ofrivillig ensamhet och andlig kamp

Du kanske är ofrivilligt ensam och den ende vän du har nu är Jesus. Jag hoppas att du ska få kontakt med avhoppare som känner likadant som du. Jag blev vän med några som gått i min klass under tiden på bibelskolan. Vi umgicks inte så mycket då i församlingen men sen fick vi fin kontakt. Det har varit ovärderligt att kunna bolla erfarenheter med någon som varit i samma situation. Tillsammans kan man då prata om det man tyckte var konstigt i församlingen och som man kanske inte får rätsida på själv. Där är Bibeln och dessa vänskaper guld värda. Jag förstod att jag inte var ensam med mina dåliga erfarenheter som berodde på en farlig och skadlig teologi. Jag vet vad andlig kamp är. Många gånger har jag frågat mig själv vad jag håller på med som kritiserar en hel världsvid rörelse. Då har resultatet blivit att jag gått in på församlingen Arkens möten på YouTube. Men då har jag åter igen landat trygg och säkert i sanningens ljus när det alltid gått upp för mig hur lurigt obibliska och vilseledande predikningarna är. Djävulen kan vara mycket smart, slipad och duktig när han är verksam genom Trosrörelsens talare. (2 Kor 11:13)

Det kan vara en oerhörd andlig kamp att frigöra sig från en sekt, för vi kämpar inte mot kött och blod (Ef 6:12). Men du behöver inte vara orolig för krafterna knacker bara på från utsidan och den som bor i dig är större än den som är i världen (1 Joh 4:4–6). Jesus har inte givit upp om dig och kommer inte att göra det heller. Han vet att du behöver tid för att smälta och förstå. Men vi måste också stå djävulen emot ibland, genom att som exempel inte gå in på YouTube och titta på rörelsens möten och konferenser. Det är inte säkert att vi kan ha urskiljningsknapparna på hela tiden och vi kanske inte är så starka som vi tror om vi ganska nyligen hoppat av

församlingståget. Då får vi istället ta på oss sanningens bälte och alla de andra delarna i vapenrustningen (Ef 6:13–18). Om du upplever att du känner dig väldigt orolig och till exempel har svårt att sova, så tycker inte jag att det är fel att för en period ta en insomningstablett innan du lägger dig på kvällen.

Utan god nattsömn kommer du ganska snart att bli utmattad, okoncentrerad, håglös och svag. Du kanske behöver en kombination av både en sömntablett och Guds goda "tabletter", till exempel Psalm 4 och Ordspråksboken 3:24:

"När du lägger dig skall inget förskräcka dig, och när du lagt dig skall du sova sött."

Andra bibelord som kan vara till hjälp är:

"När jag är rädd att tappa fotfästet håller din godhet mig uppe, Herre. När mitt hjärta är fullt av bekymmer gör din tröst mig glad." (Ps 94:18–19)

Utanförskap

Du kan också få uppleva att du känner dig udda och utanför för att du inte följer den breda massan och att du har urskiljning och ser klarare än förut. Det är inte säkert att kristna runt omkring dig ser på din före detta församling på samma sätt som du. De kanske till och med tycker om kyrkan du var med i eller har hört gott om den. Det är då både du och jag behöver påminna oss om att inte öppna upp för bitterhet därför att vi inte blir förstådda. Du har kunskaper nu men kom ihåg att kärleken uppbygger och kunskapen uppblåser. Vi får be om kärlek till dem som inte fått öppnade ögon, både i och utanför sammanhanget du lämnade. Alla kristna bryr sig inte om att kolla upp allting med Guds ord och många är naiva och lättlurade. Det kan vara en utmaning att våga stå för vad du upptäckt och våga säga vad du tycker utifrån vad du funnit i Bibeln. Man vill ju så gärna känna tillhörighet och gemenskap och inte behöva gå mot strömmen. Det är inget alternativ att dra sig undan och isolera sig och vara privatkristen då Bibeln uppmanar oss:

"Vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade, utan till dem som tror och räddar sitt liv." (Heb 10:39)

Vi behöver träffa våra trossyskon för: **"Järn skärper järn, den ena människan den andra." (Ords 27:17)**

Att lita på sitt förstånd

Hur ska man "vässa" sin urskiljningsförmåga och veta att man bedömer på rätt sätt i ett andligt sammanhang? Var det verkligen en sekt eller är det dig det är fel på, kanske du tänker. Man kommer väldigt långt på att använda det sunda förnuftet. Gud vill att vi ska använda alla fem sinnen och lita på vårt förnuft men i dessa rörelser så uppmanas man att inte vara kritisk eller känna efter om man är sjuk, snarare förneka och trosvisst säga: "Jag är helad genom Jesus sår!" (Mer om det i kapitlet om helande) Nu är du ute ur rörelsen och behöver inte längre vara rädd för att säga som det verkligen är, att du kanske mår dåligt, har ångest, oro eller är rädd. Man kommer väldigt långt med ärlighet, både inför Gud och människor. I Ordspråksboken 4:5 står det:

"Vinn vishet! Vinn förstånd! Glöm inte vad min mun har sagt och vik inte av från det. "

Du kommer att hitta din identitet som kristen eftersom:

"De rättfärdigas stig är som gryningens ljus, som växer i klarhet tills dagen når sin höjd." (Ords 4:18)

Bevara sitt hjärta

Ibland har jag känt att jag har svårt att veta hur jag ska förhålla mig i olika trosfrågor och jag har också känt att det är viktigt att bli kvar i Guds kärlek och i relationen med Jesus. Att inte bli kritisk, bitter eller dömande och bevara sitt hjärta är verkligen viktigt. Jag tror att man behöver vaka över sitt hjärta och vara öppen för hur Gud vill ta en vidare på vägen.

"Framförallt som skall bevaras så ska du bevara ditt hjärta, för därifrån utgår livet." (Ords 4:23)

Något jag tyckte var värdefullt den första tiden efter utträdet ur församlingen, var att få komma tillbaka till min hemstad och att kunna umgås med min familj igen. Att bara ta det lugnt hemma och även att ta promenader eller träna fysiskt på annat sätt, kan vara stärkande. Jag hade suttit på timslånga möten och konferenser och inte ägnat så mycket tid åt promenader. När jag var med i trosförsamlingen, så hade jag ofta svårt att koppla av hemma och bara vara. Det kan ta lite tid att få vardagslivet att fungera och att veta vad man tycker i olika trosfrågor. Kanske orkar man inte ens med att tänka på sådana saker som teologi. Men det har varit till stor hjälp tycker jag att ta reda på vad Bibeln verkligen säger i olika frågor. Då ser man också klart hur man blivit vilseledd och fått felaktig undervisning. YouTube kan vara till stor hjälp och också många böcker som jag läst har hjälpt mig. Sven Reichmann var en bra bibellärare som har skrivit boken Allt är inte Gud som glimmar och många andra böcker som en avhoppare kan få stor hjälp av. Många karismatiska kristna kanske nu tycker att du som ifrågasätter ditt före detta sammanhang har blivit en kritisk farisé, men låt dig inte nedslås av vad de säger eller kanske skriver om dig på sociala medier.

"Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord." säger Jesus i Johannes evangelium 14:23.

Vi är inte fariséer bara för att vi vill följa Bibeln och lita på Guds ord. Det var ju just avvikelserna från Guds ord som gjorde att vi kom vilse, när vi var med i en trosrörelseförsamling. Men detta bortförklarar trospredikanterna med att du inte har tillräckligt med tro.

Klippan

Bibeln är egentligen den pålitliga och fasta klippan som finns där när så mycket annat har vacklat, svikit och visat sig vara falskt. Du kanske liksom jag fastnade i andliga upplevelser och bara ville ha mer och mer. Bibelläsningen kom på efterkälken och var inte längre så intressant för dig. Nu står du där efter "skeppsbrottet" och då finns Guds ord där som någonting du verkligen kan lita på och hålla fast vid.

"Men rättfärdigheten som kommer av tron säger: Fråga inte i ditt hjärta: Vem ska stiga upp till himlen? - alltså för att hämta ner Kristus eller: Vem ska stiga ner i avgrunden för att hämta upp Kristus från de döda. Vad säger den då? Ordet är nära dig, i din mun och i ditt hjärta, alltså trons ord som vi predikar. " (Rom 10:6–8)

Vi kan vända oss till vår Far i himlen var vi än är i ett enkelt barnskap. Han skriker inte på oss och ofta kommer han som en stilla susning som det var för Elia.

"HERREN sade: "Gå ut och ställ dig på berget inför HERREN." Då gick HERREN fram där, och en stor stark storm som ryckte loss berg och bröt sönder klippor gick före HERREN. Men HERREN var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning. Men HERREN var inte i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld. Men HERREN var inte i elden. Efter elden hördes ljudet av en svag susning." (Första Kungaboken 19:11–12)

Gud kan säkert komma på andra mer dramatiska sätt också, men den heliga Andes frukter är:

"Kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning." (Gal 5:22)

Jag tror att dessa frukter beskriver Jesus och även kristna som vandrat länge med honom i en sund tro och överlåtelse.

Abstinensbesvär

Något som jag har fått brottas mycket med efter att jag lämnade församlingen är abstinens. Hur kan man sakna något som inte var bra och få känslor av abstinens, kanske någon undrar. Jo, kanske känner du igen dig i att en speciell atmosfär byggdes upp innan ett möte och att man kom dit med stor förväntan på att ta emot helande. Lovsången kan ha en nästan berusande effekt. Iallafall hade den det på mig och jag kunde må otroligt bra av den. Det är i sig inte fel med stark och vacker lovsång. Men det kan innebära att långa berusande lovsångspass gör att omdömet trubbas av lite och sen sväljer du vad som helst som du får höra under det följande kollekttalet. Jag ifrågasatte ingenting under min tid i församlingen och svalde allt utan någon urskiljning. Men tvivlen fanns nog ändå där bakom kulisserna i mitt undermedvetna, eftersom dagen kom när jag faktiskt blev väckt av Herrens Ande. Jag fick stor syndanöd för församlingen och hela min situation. Angående abstinens så är det bästa att stå emot den och inte ge efter för suget att gå tillbaka till församlingen eller gå på något enstaka möte. Att flytta till en annan stad kan för somliga vara bra och nästan nödvändigt. Då blir det svårare rent fysiskt att ta sig dit. Du kanske tänker att det inte gör något eller är farligt att du går på ett möte ibland men det bästa är att helt avstå. Eftersom det är så lätt att dras tillbaka. Varför är det då lätt att dras tillbaka? Människor på mötet kanske kommer fram och profeterar över dig och det kan vara profetiska budskap som är som små "presenter". Det är inte säkert att källan bakom det profetiska budskapet alltid är Guds Ande även om det är en uppmuntrande och lockande profetia.

"Och inte undra på det, Satan själv förklarar sig till en ljusets ängel." (2 Kor 11:14)

I Apostlagärningarna 16:16-18 mötte Paulus och Silas en flicka när de var på väg till böneplatsen. Hon hade en spådomsande i sig. Det fanns inget fel i orden hon sa:

"De här människorna är den högste gudens tjänare! De förkunnar för er en väg till frälsning!"

Men Paulus kunde urskilja att källan inte var Guds Ande utan en främmande ande. Fienden vill locka oss tillbaka till ett dåligt sammanhang genom smickrande ord och profetior. Vi måste pröva andarna:

"Mina älskade, tro inte varje ande, utan pröva om andarna kommer från Gud. Det finns ju många falska profeter som har gått ut i världen." (1 Joh brev 4:1)

Om du går på något enstaka möte i församlingen du lämnat, så kanske du också får andliga upplevelser och de kommer att binda dig till sammanhanget igen. Om det är Gud du då möter eller inte kan jag inte svara på. Jag säger inte att inte Gud kan verka ibland i dessa sammanhang, men du kan inte vara säker. Därför är det bästa att hålla sig helt "nykter" och försöka stilla ner sig. I Bibeln står det:

"För så säger Herren Gud, Israels helige: Om ni vänder om och är stilla blir ni frälsta. Genom stillhet och förtröstan blir ni starka." (Jes 30:15)

Det står alltså inte i Bibeln att det är genom häftiga upplevelser och fysiska manifestationer som du blir stark. Jag säger inte att det är fel att gråta inför Gud om man behöver få ur sig sorg, smärta och ångest. Att gråta kan vara mycket läkande. Jag vet bara att i mitt fall (och jag har hört fler ha denna erfarenhet) så gick gråtandet överstyr och tog över så att det blev till ett beroende som ersatte Bibelläsning.

Så vi behöver kanske vaka över detta.

Så vad ska man då göra med abstinensen och med det tomrum som man kanske har fått på insidan? Det bästa tror jag är att fylla tomrummet med att läsa Guds ord i lugn och ro. Att umgås med vänner och familj, ha någon hobby, ta promenader eller träna fysiskt på något annat sätt. Samt att vara lite försiktig med lovsångsmusik som väcker känslorna av abstinens. Du kanske måste göra dig av med lovsångsskivor från rörelsen du var med i. Lovsången kanske påminner för mycket om ditt förra liv. Du behöver rensa, slänga eller bränna böcker, CD-skivor och annat undervisningsmaterial. Självt hade jag svårt att lyssna på viss typ av lovsång för det satte igång abstinensen och jag började då känna suget efter att gå på möten igen.

En narkoman som slutat knarka kan ju inte röka hasch ibland, utan måste hålla sig helt ren. Likadant är det för en alkoholist. Om du inte har av sagt dig trosförkunnelsen eller annan vilseledande undervisning du tagit in så behöver du göra det också. Be att Gud ska befria och rena dig genom sitt blod. Som jag skrev tidigare så kan man få mycket hjälp av Psaltarsalmerna i processen att gå vidare i tron. I Psaltaren 25 står det:

Psaltaren 25

Bön om ledning och nåd

Av David

"Herre, jag lyfter min själ till dig. Min Gud, jag litar på dig. Låt mig inte behöva skämmas, låt inte mina fiender triumfera över mig! Nej, ingen som hoppas på dig ska skämmas. Skämmas ska de som sviker utan orsak. HERRE, visa mig dina vägar, lär mig dina stigar. Led mig i din sanning och lär mig, för du är min frälsnings Gud, på dig hoppas jag alltid. Tänk på din barmhärtighet och din nåd, HERRE, för de är av evighet. Tänk inte på min ungdoms synder och brott, utan tänk på mig efter din nåd, för din godhets skull, HERRE. HERREN är god och rättfärdig, därför undervisar han syndare om vägen. Han leder de ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg. Alla HERRENS vägar

är nåd och sanning för dem som håller hans förbund och vittnesbörd. För ditt namns skull, HERRE, förlåt min synd, för den är stor. Den som vördar HERREN undervisar han om vägen han ska välja. Hans själ ska vila i det goda, och hans ättlingar ska ärva landet. HERREN är förtrolig med dem som vördar honom, sitt förbund gör han känt för dem. Mina ögon ser alltid upp till HERREN, för han drar mina fötter ur nätet. Vänd dig till mig och förbarma dig över mig, för jag är ensam och betryckt."

Var du i ett sektliknande sammanhang? Liten checklista:

Ordet sekt är ett mycket känsloladdat ord och man ska inte slänga sig med det hur som helst och sätta den etiketten alltför lättvindigt på en församling eller ett sammanhang. Hur ska man veta att man varit med i något som nästintill var en sekt? Det kan vara så att den kyrka du lämnade hade många sektliknande tendenser. Därför att den dåliga frukten visade på det. Du själv eller människor där mådde inte bra. Du och/eller andra medlemmar fick sömnsvårigheter, ångest och andra psykiska besvär. Ett sektliknande sammanhang kan vara likt en pytonorm som långsamt kväver sitt offer. Individerna förminskas, utplånas eller stryps till i såna här destruktiva miljöer och du gick kanske helt upp i gruppens och ledarnas intressen men förlorade dig själv på vägen. Ett sektliknande sammanhang kan börja på ett sunt sätt men sluta i katastrof. Ändå kan allting se bra ut på ytan och församlingen och dess ledare kan vara respekterade i andra andliga sammanhang och i kristenheten i övrigt. Jag tänker mig bilden av ett rött, vackert, glänsande stort och för ögat aptitligt äpple. Som du till och med kan ta en stor tugga av. Men närmast kärnorna finns det mask. Äpplet är egentligen ruttet och oätligt. En sekt eller ett sektliknande sammanhang kan göra anspråk på att ha den rätta läran och mellan raderna förstår man att andra sammanhang har fel undervisning. Man kan plocka ut enskilda bibelställen på bekostnad av andra och ha en vision som ska följas och åtlydas framför att följa Guds ord.

De auktoritära ledarnas predikningar ska inte ifrågasättas och kreativa projekt ska ofta in i församlingen. Det är inte alltid populärt att använda sin kreativitet utanför församlingen. Nej, den ska läggas på församlingens altare. Jag säger inte att det är så överallt i alla församlingar med sektliknande tendenser men på många ställen är det så.

Du kanske behövde jobba många timmar ideellt i församlingen och det tröttade ut dig eftersom du hade ett arbete att sköta vid sidan om kyrkans verksamhet. Att vara volontär är något som är positivt och jag har erfarenhet av att det kan vara mycket stimulerande och trevligt med arbetsgemenskapen som uppstår. Jag ska ta ett exempel från församlingen jag var med i. Ett år gick jag ett arbetsträningsprogram där vi som deltog skulle arbetsträna i församlingen fem dagar i veckan och den idén tycker jag var god. Vad som inte var lika gott var att vi fick betala för att delta i detta arbetsträningsprogram.

Borde det inte ha varit kostnadsfritt? Det kostade 500 kronor i månaden. Då skulle vi utöver det också ge rikligt i kollekten, offergåvor, tionde, kollekter och ge i varje möte som man uppmanas att göra för att "hålla flödet igång".

Ledare kan i sektliknande sammanhang sättas på piedestal bland annat för att de får personliga uppenbarelser av Gud, Jesus eller änglar och det blir till en lära eller litteratur som ska följas och efterlevas.

Andliga övergrepp förekommer till exempel demonutdrivning ur kristna och att profetera högt över personer i en mikrofon. Så att man överskrider personens integritet och gränser. När det gäller andliga övergrepp så kan man förstå först efteråt vad man egentligen varit med om. Du kan också behöva vara uppmärksam på att inte utsättas för detta i andra andliga sammanhang sedan du lämnat det osunda sammanhanget.

Kärleksbombning brukar förekomma, som varvas med manipulation till exempel i de långa kärleksinlindade kollektalen där du uppmanas att ge en riklig gåva. Eftersom:

"Gud är en givare och han gav sin ende son på korset. Han gav ALLT, så varför ska inte du vara en stor givare?" Kan man få höra i till exempel församlingen Arken.

Församlingen är toppstyrd som i en pyramid. Ledarskap och pastorer kan sko sig på medlemmarna och ha flotta bilar, swimmingpool och hög inkomst medan anställda har dåliga löner men ändå förväntas ge och ge i kollekten.

Pastorer och ledare kan beblanda sig med dem de har nytta av ekonomiskt.

Att lämna sekten kan kännas skrämmande för man kan till exempel få höra att man då lämnar Guds beskydd. Kanske har du mist vänner för att de tror att du som avhoppare kommit på villovägar och påverkas av djävulen. Man kan vara fri att lämna församlingen men blir ändå sin egen mentala fångvaktare. Man kan få höra uttrycket: "Rör inte Herrens smorde" och då vågar man inte varna för eller kritisera sammanhanget. Men det bibelstället handlar inte om urskiljning utan om att man inte skulle döda Herrens profeter (1 Sam 18–26). Egentligen är vi som kristna alla Herrens smorde och den mest smorde är Jesus, vår Frälsare och Herre.

På grund av alla möten och konferenser kanske du inte fick tid för egen bibelläsning och egna reflektioner i din personliga bönekammare med Herren.

Du kanske hade mycket känsloupplevelser i sammanhanget som blev till ett slags beroende och du hade svårt att uppleva dessa känslor och stämningar någon annanstans. Upplevelserna band dig allt starkare till församlingen och ledarskapet.

Kanske kände du att något inte stämde och du gick omkring med en känsla av otillräcklighet, rädsla och osäkerhet. Ja tvivel! Den känslan och det tvivlet kanske var det som öppnade upp möjligheten för dig att lämna. I den sprickan kunde Gud verka med sin sanning och nåd för att få dig att vakna upp och han gav dig styrkan att bryta med sammanhanget och läran. Tack Gode Gud!

Den här dikten skrev jag en tid efter att jag hade lämnat församlingen:

Saknaden får finnas

Ett tomrum i mig gror där det innan rådde fest

Ett tomrum gapar tomt

Kvar finns nu en gnagande rest

Och en stilla undran: Skulle jag gått tillbaka till festen

Men det kan aldrig bli detsamma
Och nu spelar det ingen roll förresten
För egentligen var det inte så mycket till kalas
Jag har sett dess höga nota
Jag har hört dess efterkras
Baksmällan som kommer efter dagar av extas
Jag har hört om liv som blivit raserade
Vi var så lätta att lura
För vargarna var ju kamouflerade
Så tomrummet får finnas
Kanske saknaden en dag tar farväl
Nåd och sanning skall då vinnas
Och fylla min själ

Ulvarna

Prål och glans och snygga tal
Vädjan som ger samvetsqual
Tiggeri förklätt i fagra ord
Predikanten strålar och är smord
Musiken är en skrällande cymbal
Stor och fylld är denna sal
Överallt syns uppsträckta händer
Många talare från fjärran länder
Men just i kväll i denna hop
Ljuder ohörbara själars rop
Från samfundets egna individer
Som sakta går sönder och lider
Som krackelerar och kvider

Som sjunker till botten som tunga vrak
Men det är inte pastorernas sak
Allting snurrar
Folket hurrar
Tårar rinner med väldig passion
Men någonstans på denna väg
Försvann både friden och ron
Och uppvaknande sker
Men inte i löftets land
Nej långt borta från väckelsens brand
Kvar blev ett hus byggt på sand
Långt borta från smörjelsens glimmande värld
Långt bort från denna kyrkas skönhet och flärd
Vaknar små själar av fruktan
De tror förstås det är djävulens tuktan
De har förlorat sig själv i jakten på tro
På sjukhuset får de nu därför bo
Men du ska veta att det var Gud som förde dem hit
Men han gjorde dem inte sjuka med flit
Dock satte han stopp för strävan och slit
Mörbultade avhoppare i djävulens klor
Ska få se att Guds kärlek är stor
Stark nog att rädda ett vilsegånget får
Om det än irrat i dimman i många år
Herdar glupska som åt upp fårens gröda
Gud själv ska nu förse fåren med föda

Några råd på den nya vägen

"Stampa av" och lämna församlingen bakom dig. Sluta titta på deras möten på Internet. Det kan bara göra dig påverkad och förvirrad. Det är lätt att börja "glida" igen. Undvik helt deras sändningar.

Be Gud om förlåtelse och omvänd dig. Förlåt också människor och andliga sammanhang som gjort dig illa. Kan du förlåta från hjärtat och gå vidare utan känslor av bitterhet? Be annars Gud hjälpa dig att kunna förlåta. Kanske är det också människor som du behöver be om förlåtelse?

Gör din egen hemläxa. Ta reda på information om rörelsen. Titta på undervisande videor på YouTube. Men glöm inte Bibeln! Fastna inte på YouTube eller Internet överhuvudtaget. Mycket undervisning nu handlar om vad djävulen gör i olika villoläror, så bibelläsningen och att umgås med kristna syskon är lika viktigt.

"För övrigt, bröder: allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant. Det ni har lärt och tagit emot, hört och sett hos mig, det ska ni göra. Då ska fridens Gud vara med er." (Fil 4:8–9)

Sök inte genast upp en ny församling. Låt det vara du, Jesus och en uppslagen Bibel i din kammare.

"Nej, när du ber, gå in i din kammare och stäng din dörr och be till din Far som är i det fördolda. Då ska din Far, som ser i det fördolda, belöna dig." (Matt 6:6)

Har du fritidsintressen eller är det något du kan skaffa? Vad tycker du om att göra? Jag började simma och att tillverka smycken i lera. Tycker du om att måla? Att snickra? Att skriva, skulptera, lösa korsord eller spela sällskapsspel? Kreativ kan man vara i det oändliga och det avleder tankarna och får en att slappna av och må bra.

Fysisk träning tror jag är viktigt. Vi behöver olika miljöer och nya intryck. Kanske satt du åratals i samma församling och bara var en passiv åhörare. Då är det lätt att både sluta tänka själv och att lägga på sig några extra kilon.

Skriv av dig. Behåll det för dig själv eller läs upp för andra som du har förtroende för.

Kanske vill du se lite på TV, lyssna på radio och läsa tidningar. I vissa sekter får man inte läsa tidningar.

Be Gud att hitta en vän som varit med om samma sak. Eller delta i en grupp på Facebook.

Be Gud om att hitta din självständighet igen. I församlingen som du tillhörde kanske man starkt betonade enhet och gruppens bästa, att "kritik" och en "egen agenda" var något fult och kanske upproriskt. Kanske förstördes din förmåga att fatta egna beslut, ditt jag och din personlighet förkrymptes på "enhetens" och kollektivets bekostnad. Fundera på vem du är utan församlingen. Vilka kläder tycker du egentligen om och vad är din stil? Vad gör du helst när du är hemma? Vilka vänner har du i ditt liv och vad tillför de dig? Skulle du vilja studera, byta jobb eller sysselsättning? Vad är du verkligen intresserad av att göra? Vad gör dig ledsen? Vad gör dig glad? Har du ångest ibland och varför är det så, tror du?

Kapitel 2

Att förlåta människor i det sammanhang som skadade dig

"Gråta har sin tid, och le har sin tid. Sörja har sin tid, och dansa har sin tid."

(Predikaren 3:4–5)

Kvinnan med alabasterflaskan (Luk 7:36-48)

I hans kärlek får hennes frågetecken rätas ut

Hon möts av barmhärtighet och nåd utan slut

Kritiska ögon undrar vem denna kvinna är

Och varför hon upptar Jesus tid på ett opassande sätt sådär

Men Jesus tar emot henne med öppna armar och händer

Och han hennes situation så enkelt vänder

Hon glömmer bort det egna såret

Häller ut parfym och släpper ut håret

Hon gråter, torkar hans fötter med sitt hår

När hon gråter inför honom läks hennes sår

"Min dotter, du har visat kärlek stor, du är förlåten!"

säger Jesus, hennes hjärtas kung

Borta är skuldbördan som gjort henne tung

Hon går därifrån som en upprest kvinna

Hon har inget att frukta och allt att vinna!

Förlåtelse ger frihet

"Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser skall er himmelske fader också förlåta er.

Men om ni inte förlåter människorna skall inte heller er fader förlåta er era överträdelser."

(Matt 6:14–15)

Bibeln lär oss hur viktigt det är med förlåtelse. När man kommer ut ur ett osunt församlingssammanhang så kan man vara djupt sårad, kränkt, omtumlad och skadad. För att bara nämna några fysiska och emotionella tillstånd. Man behöver kanske både bearbeta och förstå vad man varit med om i sin församling, samt få teologin analyserad för sig. Men förlåtelsebiten är oerhört viktig och man gör sig själv stor skada för resten av livet om man inte förlåter (Matt 18:21–22). Men är det så lätt att förlåta, bara sådär? Jag tror att förlåtelse är en viljehandling och det är inte säkert att känslorna hänger med i första taget. De kan komma sakta efter som när en färja vänder kurs. Att sörja kan ha sin tid men det finns också en tid att åter börja le igen (se texten ovan).

Förlåtelse innebär att du själv blir fri och inte drunknar i bitterhet och sorg på insidan av dig själv. Men det är tillåtet att sörja. Du kanske hade stor kärlek till din församling. Men bli inte nostalgisk så att du "glömmer" allt som inte var rättfärdigt. Kom ihåg varför du och många andra lämnade. Så var går gränsen mellan att verkligen av hjärtat förlåta och efterskänka någon annans skuld, men ändå våga varna andra människor för villolärer? Idag finns det många på till exempel YouTube samt i böcker som varnar och nämner villolärare vid namn. Om man ska varna och nämna namn så tror jag att man måste kunna skilja på förlåtelsebiten och på det faktum att vi ska avslöja mörkrets gärningar (Ef 5:11). Men skillnaden mellan att döma och varna kanske ibland är hårfin? Dessutom kan djävulen komma och viska i ditt öra att du inte har förlåtit dem som gjort dig illa för att du varnar för dessa människors vilseledande undervisning. Men låt dig inte luras. Han går omkring som ett rytande lejon för att bedra oss (1 Petr 5:8). Men vi *har tillåtelse* att varna! Även om du förlåter dem som gjort dig illa, så betyder inte det att du har överseende med deras villolärer och avsteg från vad Bibeln lär. Däremot kanske du inte är redo för att börja varna andra människor för att du är sargad och det är en annan sak. Du kan nämligen lätt bli anklagad av andra trossyskon och av de som undervisade på ett obibliskt sätt, för att vara bitter, och de kan säga att du har sår och behöver befrielse från demoner. Det spelar ingen roll att du försöker förklara att du har varit lika hängiven och karismatisk som dem och att du inte är någon bitter, kritisk farisé. Många kan vända dig ryggen och det kan vara dina bästa vänner. De kan tro att du har kritiska upprovsandar i dig och vågar ofta helt enkelt inte diskutera.

Jesus är själens herde och vårdare

Min bok "Jakten på seger" började jag skriva ett halvår efter mitt utträde ur församlingen Arken. Jag ville att boken trots att jag varnade för läran, skulle andas en underton av kärlek och jag ville försöka mig på konsten att varna på ett rakt sätt men ändå vara ödmjuk. Både bli kvar i kärleken men samtidigt stå i sanningens tjänst. Många har sagt till mig att jag lyckades med det. Men kanske befinner du dig fortfarande i stadiet där du faktiskt är väldigt bitter, ledsen, sårad och besviken och det kan man behöva vara under lång tid. Jag tror att man ska be Gud sätta en vakt vid sin mun när man är i bitterhetens dal. Det kan vara så lätt att annars skriva saker man ångrar på sociala medier eller att man fräser åt sina vänner och sin familj för småsaker. Låt Jesus vårda dina sår. Men hur gör man det? Jesus är barmhärtig och förstår hur du känner det i din frustration och ilska. Kanske är du till och med arg på Gud. Ofta kände jag efter avhoppet att även om jag var väldigt tacksam för att Gud tagit mig ut ur villolära, så saknade jag länge den starka tillhörighetskänslan. Den där atmosfären av gemenskap som kan uppstå i en sektliknande församling, till exempel under lovsången. Alla tycker ju i princip likadant och det blir en enhet, även om den tyvärr ofta inte är genuin. För alla är indoktrinerade att tycka på samma sätt. Jesus är själens herde och vårdare (1 Petr 2:25). Du kan be att han ska tvätta dina sår, förbinda dem med sin kärlek och läkande olja. Du kanske inte känner någon skillnad, men lägg såren i hans händer varje dag och inta ett förhållningssätt av att inte vara bitter för länge. Kanske lättare sagt än gjort, men bitterhet kommer att skada och bryta ner dig så mycket att du till sist har stängt hjärtats dörr för Gud och andra människor. Bitterhet är som röta i benen (Ordsp 14:30). Ibland kan man känna att en människa är bitter när man kommer in i ett rum. Om den människan länge varit bitter så kan det kännas direkt i atmosfären och höras på den människans röst, ses i ögon, kroppsspråk och att hela utstrålningen är fastlåst i förödande och sylvass bitterhet. Hjärtats dörr är låst och nyckeln är slängd någonstans långt, långt borta. Jag

tror ingen vill bli sådan. Om vi har bitterhet i våra liv behöver vi ångra oss och bekänna det för Herren som synd. Be honom förändra vårt hjärta för själva kan vi inte förändra oss.

Förlåtelse skyddar ditt hjärta

Förlåtelse är som ett skyddande hölje för ditt hjärta och dina tankar. Om du sen varnar människor för sekten ifråga så måste det vara med en medvetenhet om att du vill avslöja mörkrets gärningar och varna för falska profeter som vi är kallade att göra. Att förlåta innebär heller inte att låta sig bli trampad på om och om igen. Därför är det så viktigt att komma ifrån ett destruktivt sammanhang där du utsattes för både felaktig teologi och andliga övergrepp, som ett resultat av den felaktiga teologin. Om du har förlåtit din förövare ska du inte låta dig bli sårad igen som en viljelös dörrmatta. Då behöver du bygga upp dig själv. Jag läste den här texten på Facebook:

"I forgive, but I also learn a lesson. I Won't hate you, but I'll never get close enough for you to hurt me again. I can't let my forgiveness become foolishness."

Men jag tror att i många skadliga församlingar förlåter medlemmar andliga övergrepp av kärlek till ledarna och församlingen. De ser mellan fingrarna med vad som sker. Det är inte ens säkert att man är medveten om att man far illa och blir dåligt och respektlöst behandlad. Det gjorde inte jag, för jag trodde att kristendom var sådan. Jag har blivit både fysiskt bokstavligt talat ruskad av en ledare i Arken för att jag som personen ifråga sa skulle "Skaka stoftet av mig" och fysiskt ruskad för att "Satan hade plågat mig så mycket". Som jag berättade i förordet i "Jakten på seger" så uttryckte jag till en lärare på en skolrast i bibelskolan att jag var misstänksam mot församlingen. Hon tog då tag i min arm och befallde djävulen att lämna mig. Vet du vad? Jag förstod inte då att det var ett andligt övergrepp och att vi inte behöver näpsa djävulen från oss som kristna. Eftersom kristna inte kan ha demoner, vilket jag kommer in på längre fram i boken. Men jag har förlåtit alla övergrepp jag har varit utsatt för. Jag inser att dessa människor inte förstod bättre och agerade i sin blindhet utifrån sin felaktiga och skadliga, tokiga trosteologi. Oförlåtelse bygger upp murar kring ditt hjärta och gör sig stolt, stängd och får ditt inre att hårdna. Jag tror det är viktigt att vara snar att förlåta, trots såren och skadorna. Om du har svårt att verkligen ta det steget, så kan du vara ärlig och säga det till Gud. Han vet ju ändå vad du har på ditt hjärta innan ett ord är på din tunga (Ps 139:4). Han verkar också i vilja och gärning (Fil 2:13) och kommer att kunna hjälpa dig att förlåta dem som skadade dig, enligt hans vilja.

Är du arg på Gud? Var istället tacksam för hans nåd som förde dig ut ur rörelsen. Han vill trösta dig för att du också ska kunna trösta andra.

"Ty såsom Kristuslidanden flödar över oss, så överflödar genom Kristus också den tröst vi får. Om vi lider nöd, sker det för att ni skall få tröst och frälsning." (2 Kor:1: 3–7)

I somliga församlingar säger de att om du lämnar församlingen, så lämnar du också Guds beskydd. Men Jesus säger:

"Jag ska aldrig lämna eller överge dig." (Matt 28:20) Han är med dig alla dagar till tidens slut.

Bibeln är bästa medicinen

En annan sak jag frågar mig är:

Behöver man ha stark tro för att både leva i förlåtelse men ändå ge sig på att varna? Bibeln säger att det räcker med tro som ett senapskorn (Matt 17:20).

Du får vara svag och Gud är den som är stark. När jag skulle ge ut romanen "Jakten på seger", så tittade jag tyvärr mycket på mig själv och hade inte blicken fäst på Herren. Jag vacklade mycket i mitt beslut kring om jag skulle ge ut boken eller inte. Jag har ju förlåtit! var mitt resonemang. Men sen förstod jag att om jag bevarade mitt hjärta och försökte komma ihåg att Jesus är min Herre och min herde och min försvarare, så skulle han ju vara med mig när jag gav ut boken. HAN är den som är ansvarig för dig! HAN tar hand om eventuella konfrontationer med människor eller andra små eller stora stormar. Det är Jesus som är din ledare och den du tryggt kan gömma dig bakom. Han är din pappa som älskar dig och som innesluter dig i sitt beskydd i allt du möter. Petrus var den ende som klev ur båten som lärjungarna satt i för att möta Jesus ute på vattnet. Han gick fram till Jesus, men när han istället tittade på vågorna så började han sjunka (Matt 14:22–36). Jesus blev inte arg på Petrus för att han inte längre kunde tro och började sjunka, nej han hjälpte honom. Om djävulen anklagar dig så kan du hänvisa honom till Jesus. Kanske lättare sagt än gjort och det kommer alltid finnas tillfällen när vi tvivlar, speciellt om vi är förvirrade och inte riktigt vet hur vår tro ska se ut. Vem är Jesus nu? Vad är tron utan det sammanhang du lämnade? Den bästa medicinen jag rekommendera är att läsa Bibeln. Sakta men säkert kommer den verkliga Jesus att framträda. Du kommer att lära känna sanningen och den ska göra dig fri (Joh: 8: 32). Men det kan ta tid. Därför kanske du inte ska börja varna till höger och vänster det första du gör. Vila istället i nåden för allt har ju sin tid. Men bli aldrig bitter för det är aldrig någonsin värt det och det enda du uppnår är att skada dig själv.

Från livsbesvikelse till tacksamhet

Ofta har vi människor (och särskilt i auktoritära sammanhang) fått lära oss att kritik och ifrågasättande är någonting fult. I mig var det djupt inpräntat och det använde fienden som en anklagelse mot mig, när jag stod inför att ge ut romanen om Trosrörelsen. Gång på gång fick jag genomskåda hans list. Du har säkert också bett Gud om förlåtelse för att du gick in under ett falskt och vilseledande sammanhang och inte lyssnade till hans röst och studerade hans ord. Men jag håller med om att du var förförd, bedragen och lurad, också manipulerad och indoktrinerad. Vi visste inte vad vi gjorde och vi får kanske komma ihåg att de som predikar ett felaktigt evangelium inte heller vet vad de gör. Många gånger bedrar de och är själva bedragna (2 Tim: 3:13). De är blinda ledare för blinda (Matt: 15:14). På korset förlät Jesus sina bödlar.

"Förlåt dem Herre, för de vet inte vad de gör." (Luk: 23:24)

Vi är inte Jesus och kanske inte kan vara lika storslaget kärleksfulla som honom i alla situationer, men Guds ord kan sakta förvandla oss och ge oss en mer förlåtande inställning till omvärlden i våra hjärtan.

Ändå har det ofta känts som att jag blev bränd för livet. Jag kan inte uttrycka det nog starkt. Jag blev så totalt grundlurad. Jag tänker vara ärlig i den här boken. Att sammanhanget jag var med i inte var den församling som jag i så många år hoppades och trodde, det var under många år min stora livsbesvikelse. Jag är så tacksam för att Gud väckte mig och visade mig sanningen, men jag hade verkligen min själ och mitt hjärta i denna kyrka. Det var mitt andliga hem som jag

hade min tilltro till. Här hade jag vänner och kände mig trygg. Men den helige Ande överbevisade mig med sin kraft och det gav en stor nöd, så det fanns ingen annan väg än att lämna hela skeppet. Hur uppsplitande det än var. Jag kunde inte fortsätta leva i en lögnbubbla som ändå redan hade spruckit. Kanske är det som att lämna ett äktenskap där mannen misshandlar dig. Man kan fortfarande vara kär och förälskad i mannen men våldet talar sitt tydliga språk och det går inte att fortsätta leva så. Man måste fly.

Att komma ut ur Trosrörelsen eller kanske ur alla samfund där man går långt utanför Guds ord, kan innebära ett arbete för att bli fri. Man behöver på djupet sätta sig in i vad som var fel i läran och omvärdera hela sin teologi från grunden. Ja, totalt. Kanske har det tagit tid för dig att förlåta och du har känt dig bitter. Självt kunde jag tidigt i processen förlåta allt och alla och jag har inte känt någon bitterhet. Men besvikelsen är det ord som bäst beskriver den erfarenhet jag länge vandrade i. Ungefär som att ha en familj och en dag får du plötsligt reda på att dina föräldrar inte är dina biologiska föräldrar. Banden är så starka. Jag blev överrumplad och chockad när sanningen kom in i mitt liv. Hur kunde jag veta att det var sanningen? För att den helige Ande överbevisade med sitt ljus och sin kraft, som ett skarpt svärd rakt in i min situation, men jag gjorde också noga min hemläxa. Spindelväven behövde trasas sönder och komma bort så jag kunde se klart och det gjorde jag också ju mer tiden gick. Många trosrörelseförsamlingar kan predika bibliskt korrekt till stor del, men det finns gift i tårtan: Förödande läror smygs in (2 Petr: 2:1) och det giftet är avgörande och förgiftar hela paketet, för lite surdeg syrar hela degen (Gal 5:9).

Så ja, jag har förlåtit, men en livsbesvikelse var det länge. Idag tackar jag Jesus Kristus för hans enorma räddningsinsats när han bröt lögnens makt i mitt liv. En dålig relation eller ett destruktivt kristet sammanhang kan vara så lätt att i efterhand romantisera. Hjärnan funkler så att vi lätt glömmer det negativa och i efterhand minns det goda. Men vi ska inte glömma vad de falska profeterna gjorde mot oss genom sin dåliga obibliska teologi. Samtidigt som jag har analyserat läran väldigt mycket, försöker jag se framåt och vänjer mig allt mer att läsa Guds ord på egen hand. Jag tror inte vi ska se på allt det "goda" som Trosrörelsen gör, utan på hur frukten blir i många enskilda människors liv. Varför mår alltför många av rörelsens medlemmar dåligt? Lever de välbärgade liv där de får skörda god hälsa, rikedomar och framgång som utlovas av predikanterna? Jag kommer att gå in på det i kommande kapitel.

Förlåtelsens kraft

Världens barn vill rättvisa ha

Men Guds barn får förlåtelsens alternativ

Som ger frihet, som skapar liv

Som inte föder diskussioner och kiv

Vem vill kasta första stenen

Vem vill vara herre över scenen

Kan vi inte låta stenarna falla

Syndat har vi ju alla

Kan vi inte låta Herren döma på den dagen

Och välja nåden före lagen

Förlåtelse och nåd är mäktiga att fästen riva ner

Så vi på varandra genom korset ser

Förlåtelse gör dig fri från bojor

Och lyfter av grubbel och nojor

Jesus gjorde makterna till åtlöje

Tänk om vi kunde förlåta med nöje

Men ibland kan förlåtelse vara en väg att vandra

Och då får vi ha tålamod med varandra

Den som förlåter lägger stenarna vid korsets fot

Då måste mörkret backa med sitt hot

Och nåden och kärleken kan blomma och slå rot

Psaltaren 32

Syndabekännelse och förlåtelse

En vishetspsalm av David

”Salig är den som fått sitt brott förlåtet, sin synd övertäckt. Salig är den som HERREN inte tillräknar synd och som i sin ande är utan svek. Så länge jag teg förtvinade mina ben och jag stönade dagen lång. Dag och natt var din hand tung över mig, min kraft rann bort som i sommarens torka. *Sela*

Då erkände jag min synd för dig och dolde inte min skuld. Jag sade: "Jag vill bekänna mina brott för HERREN"-då förlåt du mig min syndaskuld. *Sela*

Därför ska alla trogna be till dig medan du är att finna. Om väldiga vattenfloder kommer ska de inte nå dem. Du är mitt beskydd, du bevarar mig från nöd, du omger mig med frälsningens jubel. *Sela*

Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du ska vandra, jag vill ge dig råd och låta mitt öga vaka över dig. Var inte som en häst eller mula som saknar förstånd, som måste tämjäs med töm och betsel om de ska komma till dig. Den gudlöse har många plågor, men den som litar på HERREN omger han med nåd. Gläd er i HERREN och fröjda er, ni rättfärdiga, jubla, alla ni som har ärliga hjärtan!”

Kapitel 3

Små mirakel som väcker förundran

"Örat som hör och ögat som ser, båda har HERREN gjort" (Ordspråksboken 20:12)

Jag inleder det här kapitlet med en dikt jag skrivit som heter:

Dagspärlor

Det stora är ofta just det lilla

Fast det kan verka obetydligt på nåt vis

Tänker på gårdagens glimtar

Inget märkvärdigt och storslaget precis

Men jag tror att livet ofta finns i det enkla och ringa

Där får små fina ting plats att glimma till

Och i de små men värdefulla ögonblicken

Finns så mycket att upptäcka för den som vill

I ett väntrum igår satt ett par i äldre år

Vi språkade om smått och stort, en liten stund som gick

De berättade om sina liv för mig

Dyrbara förtroenden jag fick

Om sommarstugor, stroke och om en hand obrukbar

Ett litet men givande samtal det var

Sänt ner till mig en måndag, från vår himmelske Far

En dag kan ses som tråkig och grå

Men den kan vara fylld av små pärlor ändå

Om du väljer att tro, att bakom molnen är himlen alltid blå

Oavsett hur dagen tar form

Så berättar många små pärlor, att det finns en kärlek enorm

Miraklet som alltid "fungerade"

Jag tror att Jesus vill ge oss sin frid i vardagslivet och frid kommer inte av att uppleva och jaga efter kickar och upplevelser. Den som kan vara tacksam för det lilla kan vara tacksam för mycket. Jag kan ta min egen pappa som exempel. Han bor på ett demensboende men är fysiskt

pigg och ofta på gott humör, och han blir så glad när jag och mina storasystrar kommer och hälsar på honom. "Jag är rik som har mina flickor" var det senaste han uttryckte när vi var där för att fira honom på hans födelsedag. När jag var med i församlingen Arken, så gled vardagen undan för mig och det fina och lilla försvann och jag såg det inte, på bekostnad av "det stora". Jag var för upptagen med att jaga mirakler och springa på möten. Jag tänker på mirakelkonferensen som hålls varje sommar i församlingen Arken, med tre möten om dagen. Då brukar stolar radas upp nedanför plattformen och de som har dåliga ryggar och ett ben som är längre än det andra uppmanas att komma fram. Sedan pågår för fullt benförlängning. Tänk att Gud förlänger ben där! Eller gör han verkligen det? Ja, jag tror på att Jesus helade människor och utförde mirakel och jag tror på att Gud i sin suveränitet gör det än idag, men jag tycker bara det är så konstigt att benförlängning i församlingen och i många andra sammanhang, alltid sägs fungera, medan andra helanden inte sker, så som till exempel att personer reser sig ur sina rullstolar.

I USA och kanske även här i Sverige går de ut på gatorna och ber för människor att deras ben ska växa ut. Varför vågar de inte gå fram till personer som sitter i rullstol och be för dem? Eller varför besöker de inte sjukhusen och ber för alla sjuka där? Kan det vara så att det är svårare att fuska med? Tänk dig någon som har suttit halva eller hela sitt liv i rullstol. Självklart skulle den personen vilja kunna gå igen och få uppleva ett ögonblickligt mirakel. Det tror jag verkligen. Men det kan ju också vara så att den personen har en nära och djupt harmonisk relation med Jesus och är tacksam för mycket i sitt liv. Personen kanske har en tro som inte krampaktigt innebär en frenetisk jakt på att det stora mirakulösa helandet plötsligt ska ske. Kan det vara så, förlåt min ironiska ton, att böner för benförlängning innebär stor manipulation och ett trick för ögat? Tror benförlängarna verkligen på det själva? Eller intalar de sig att det sker?

Placebo-effekten

När de bad i församlingen att mirakel skulle ske så uppmanades personerna ifråga att efter en stund känna efter, genom att till exempel lyfta på en arm eller känna efter i ryggen hur "benförlängningen" gått. Hade det blivit lite bättre? Kanske tjugo, tio eller femtio procent bättre? Ofta svarade personerna som blivit bedda för att det blivit bättre. Men placebo-effekten är stark och ska inte underskattas! Därför kan det också förekomma att människor faktiskt reser sig ur sina rullstolar och går några steg, men det blir kortvarigt. Vi ska heller såklart inte underskatta vad Jesus kan göra genom förbön, och jag vill inte ta tron på vad han förmår ifrån dig, men jag vill avslöja charlataner och mirakelpredikanter som FÖRFÖR din tro genom falska tecken och under. Viljan att tro att ett mirakel har skett kan göra att smärta tillfälligt släpper och har inget med ett egentligt mirakel att göra, tyvärr. Tron och tilliten till Gud är så viktig och jag tror att Gud kan göra precis vad han vill och även mirakel, men ofta kom dessa personer som fått miraklet sedan fram för förbön en vecka senare igen när smärtorna kom tillbaka. De hade då inte "behållit" sitt helande, enligt Trosrörelsens undervisning, och många klandrade säkerligen sig själva för att helandet inte höll i sig. När Jesus utförde mirakel så kunde man inte "förlora" sitt helande. Det var utan brist för Gud gör inget halvdant.

En tjänstegåva vid namn Graham Powell som årligen kom till församlingen berättade om en liten flicka som kom till ett mirakelmöte med mycket dålig syn och hon hade enormt tjocka glasögon. Predikanten bad för henne och hon fick fullgod syn och behövde inte längre sina

glasögon. Men när hon kom hem till sin cyniske och mycket negativa pappa, så trodde han inte på miraklet och tyckte det vara bara trams och att hon skulle ta på sig sina glasögon igen. Genom pappans otro förlorade flickan helandet och fick åter börja använda sina tjocka glasögon. Jag vet inte vad man ska tänka om den här berättelsen, men låter det inte som om tron då beror bara på människor? Kan man förlora sitt helande så lätt bara på grund av en annan människas negativa inställning? Var det inte ett större mirakel än så? Jag överlåter det till dig att bedöma, men jag tror att vi kan vara trygga när Jesus gör något och inte behöver vara rädda för att bli av med det. En sorglig berättelse är det iallafall. Kan det ha varit ett falskt under som flickan upplevde? Allting får vi inte svar på, men i Trosrörelsen/Word of Faith Movement beror så mycket på oss människor och inte på Gud som är allsmäktig och gör vad han vill, oberoende av människors känslor och attityder. För i Psaltaren 115:1 Står det:

"Vår Gud är i himlen, allt vad han vill, det gör han."

En humla är ett mirakel

Mitt hem blev dammigt, jag orkade sällan träna eller ta promenader. Jag var alltid utmattad och i en slags dimma och sörja och stapplade fram. Jag var som en pelikan i öknen som psaltarpsalmen beskriver så bra (Ps 102). Jag tappade bort min nyfikenhet på familj och vänner i Halmstad. Efter avhoppet såg jag foton på min familj på Facebook, som jag aldrig lade märke till under åren i församlingen. På bibelskolan "Jesus helar och upprättar" fick man höra om fler stora mirakulösa berättelser. En lärare hade varit i himlen och en annan hade fått besök av Jesus på sin balkong och de hade en dialog där. Jesus hade sedan kysst henne på kroppen och hon hade blivit förvandlad. Jag måste undra om det verkligen var Bibelns Jesus! Besöker han människor i deras hem idag? Jag tänker att han lovat att komma tillbaka på himlens skyar och att det är först då vi får se honom igen (Apg 1:11). Det står också i Joh 3:13:

"Ingen har stigit upp till himlen utom den som stigit ner från himlen: Människosonen."

Paulus berättar i 2 Kor 12:1 att han blev uppryckt till tredje himlen och han, den store Aposteln som blev uppryckt till paradiset, fick höra ord som ingen människa kan eller får uttala. Ofta blir naiva kristna så imponerade av vittnesbörd om människor som till exempel säger sig ha varit i himlen. Men jag tror att Gud vill att vi ska lägga märke till små fina saker i vardagen, som är full av mirakler. Ser vi fina och viktiga, för Gud dyrbara och värdefulla detaljer runt omkring oss? Gud är intresserad av vår vardag och vi behöver inte rusa till platser och "hämta hem" honom i väckelser på andra sidan jordklotet där de skriker "Fire!". Han är nära, så nära. Han ser det som är väldigt smått och som kan verka obetydligt i många människors ögon. Det är klart att Gud bryr sig om det som är litet och skört. Han älskar ju barnen. Dem tillhör himmelriket (Matt 19:14). Gud har skapat så mycket mångfald och skönhet i sin skapelse. Se på en liten nyckelpiga med sina prickar. Eller humlan som flyger fast den är så "tung" och egentligen inte borde kunna flyga. Visst är det ett litet fint vardagsmirakel man kan reflektera över en stund? Kan du uppskatta ett djurprogram på TV? Man kan få många goda skratt av att se in i djurens värld, till exempel apornas. Ser du en liten söt småfågel som sjunger så vackert på en kvist? Gud tar sig tid och stannar upp, gör jag det? Gör du det? Man kan förundras över att en maskros kan växa upp genom asfalten. Man kan också förundras över att hjärtat inte slutar slå. Att vi ser samma regnbåge på himlen som Noa såg när Gud gjorde den som ett löfte att han aldrig mer skulle sända en syndafloed över jorden. Vi kan också begrunda storheten i att vi som tror kommer att

leva **för evigt!** Hörde du fågelsången utanför fönstret i morse? Jag tror inte jag uppskattade den som jag borde de förmiddagar jag skyndade iväg till möten och konferenser.

En väninna till min mamma skulle ut och hämta posten en morgon och möttes av en skönsjungande rödhakesångare. Hon var glad hela den dagen, berättade hon. Har du sett hur vackra snöflingor kan vara? Har du lagt märke till vårblommorna i diket eller cyklade du bara förbi och såg dem inte? Har du sett en bild på uppförstorade sandkorn? I ett mikroskop blir de talande små mirakel utan att säga ett ord. Ett avtryck och ett uttryck för Guds kärlek. Läger vi märke till saker och ting när vi är ute och går eller stressar vi ofta från punkt till punkt utan att stanna upp inför de små miraklerna? Tänk på hur mycket det finns att förundras över om vi ser oss omkring. Naturen är full av Guds små och stora, outgrundliga mirakel. På Facebook blev jag en dag helt imponerad över Guds skaparhand när jag fick se en video där människor plockar flodmusslor i vattnet. När de öppnade dem fanns inuti de mest fantastiska vackra pärlor, en var gigantisk och säreget lysande blå! Andra pärlor var små och gula och rosa. Tänk att Gud väljer pasteller också, inte bara jordfärger. Jag kan bli förvånad över att det finns människor som kallar sig ateister när jag ser dessa unika kreationer ur Skaparens hand. Precis som Romarbrevet 6:1–5 säger så kan de själva se Guds avtryck i naturen. Gud är alltings ursprung och en mästertlig skapare och hans under finns som bevis överallt att beskåda. Fjärilen är ett exempel på ett mirakel i dess process från puppa till larv till obeskrivlig flygande skönhet och en mirakelpredikan i sig. Jag ber att vi ska förundras, vara ödmjuka som barn och bli alltmer tacksamma.

"Kom och se vad Gud har gjort, förunderliga gärningar bland människors barn." (Ps 66:5)

Känner du vad maten smakar eller slänger du i dig den? Bubblan har spruckit och du är fri från sekten! Han har gjort ditt mörker ljus (Ps 18:29) och du är fri som en fjäril som kommit ur puppan. Att ha en ödmjuk och positiv attityd till själva livet är något som jag tror hjälper både oss själva och vår medmänniska. Det verkar så hurtigt att skriva att man ska vara tacksam för de små miraklerna, men jag tror att till exempel bitterhet och oförlåtelse är en resignerad och livsfarlig slags "slutstation" där man har parkerat i uppgivenhet och låst sig inför livets överraskningar och oförutsägbarhet i vardagen. Jag tror Gud vill att vi ska njuta av det han har skapat. När jag hade skrivit detta kapitel så omsatte jag det i praktiken och bestämde mig för att gå på blomjakt med siktet inställt på just små blommor, som man vanligtvis kanske inte lägger märke till. Jag hittade åtminstone en väldigt ovanlig liten rosa blomma jag aldrig sett förut och mobilkameran tog en mycket fin närbild så den såg större ut än den var. Vilken kontrast till att sitta i timtal och lyssnade på pastorernas predikningar. Gud har humor. Ofta tar vi både oss själva och andliga sammanhang och stora predikanter på för stort allvar. Vi placerar dem på piedestal och oss själva och vår urskiljning förminskar vi i tron på att DE kan Bibeln bäst. Vi kan slappna av nu. Du behöver inte vara en *people pleaser* längre. Du är fri!

Den goda delen

Jag skriver det lika mycket till mig själv som till dig som läser den här boken. Vi behöver uppskatta naturen och de små tingen i vardagen för du är mer än sekten du var med i. Om du fortfarande dras tillbaka till församlingen ibland i tankarna, tänk då på att du blev SÅ matad, SÅ

hjärntvättad och du blev SÅ korvstoppad och "mind controlled". Är det inte nog nu? Räcker det inte nu? Är det inte skönt att vara därifrån? Gå ut i Guds natur som sjuder av liv och gläd dig! Låt skogen, vatten, djur, blommor och människors vänlighet och vänskap läka dig. Läs Guds ord noga och med eftertänksamhet. Om du väljer den goda delen, att som Maria sitta ner och lyssna till Jesu ord, kommer det inte att tas ifrån dig (Luk 10:41-42). Marias syster Marta var stressad och tyckte att Jesus borde bry sig om att Maria inte hjälpte till. Jag tror att bön och bibelläsning varje dag, morgon eller kväll, banar vägen för en god dag och förebygger stress. Värdet av att ha goda och nära vänskapsrelationer tycker jag inte nog kan betonas. Om du inte har så många vänner är min bön och önskan att du ska få det. Jag tror att Jesus hade många vänner, till exempel lärjungarna och Maria, Marta och Lasarus. När Lasarus legat död inne i en grav i fyra dagar, så visste Jesus att han "bara sov" som han uttryckte det och han själv skulle uppväcka honom från de döda. Ändå grät Jesus över att Lasarus var död, för han tyckte så mycket om sin vän. Jesus var mänsklig, sann Gud och sann människa. Relationer är så viktiga i vårt vardagsliv. Jag har både vänner som är kristna och de som inte är troende. Somliga människor kan av naturen vara så mjuka, empatiska, vänliga och godhjärtade. Man skulle kunna tro att de är pånyttfödda kristna med Andens frukter i full blom i sina liv, men Bibeln är tydlig med att alla människor har syndat och saknar härligheten från Gud (Rom 3:23). Jag ber att vi, både du och jag, ska få förmedla Guds kärlek och ljus och vara en kristusdoft in i våra ofrälsta vänners liv så att de också vill lära känna Jesus och börja följa honom.

Ett vardagligt samtal med en god vän kan många gånger betyda så mycket. Om vi bara är upptagna med en kyrkas trosprojekt och verksamhet, så hinner vi inte träffa våra vänner. Det står i Bibeln att vi ska sprida evangeliet och jag har provat på gatuevangelisation här i centrala Halmstad. Det gick bra och jag deltar i bland i evangelisationen och ibland sker evangelisation bäst i samtal med människor i olika situationer, som i dikten i början på det här kapitlet. Jag fick tillfälle att berätta för det äldre paret att jag var troende. En gång när jag satt på en restaurang med en vän, började vi prata med en kvinna vid bordet bredvid. Jag kunde känna att den helige Ande manade mig att prata med henne om tron och jag upplevde också att jag skulle fråga henne om hon hade kristna personer i sin släkt. Till en början svarade hon nej, sedan kom det fram att hon hade släktingar som var med i Frälsningsarmén. Jag sa till henne att Gud sökte henne. Jag tror att vi behöver vara öppna för Guds maningar i vardagslivet, så kommer vi att få se många små värdefulla saker hända. Jag tänker på berättelsen i Bibeln om den barmhärtige samariten (Luk 10:25-37). Både prästen och leviten lät den misshandlade mannen på marken ligga och gick förbi honom utan att bry sig. Kanske prästen hade bråttom och var på väg till kyrkan och tyckte att han inte hade tid eller intresse för att hjälpa mannen. Det för mina tankar till oss som varit sektberoende och som hängde upp våra liv på att skynda till möten, istället för att uppmärksamma våra medmänniskor och värdesätta vardagens stora och små glädjeämnen och välsignelser. Att hjälpa någon i vardagen kan vara en välsignelse. Den som vederkvicker andra blir själv vederkvickt (Ords 11:25).

Att göra sig beroende som ett barn

När jag var med i församlingen Arken så kände jag både en slags auktoritetsfruktan för pastorerna och vissa av de andra ledarna, jämsides med en respekt och form av beundran för

dem. Det är kanske inte så konstigt, för pastorerna där och liknande församlingar, säger att de är profetiska och förmedlar vad Gud säger och även om de uttrycker att man ska pröva vad som sägs, så är det något som medlemmarna sällan gör, det är min upplevelse. Därför blir de ofta ofelbara "språkrör" för Gud och det gör att många medlemmar sätter pastorerna på en piedestal och jag tror att detta kan skymma sikten av Gud. Barn är ofta spontana och har många gånger inte så mycket människofruktan. De har oförstörda sinnen och är ofta nyfikna på små ting i vardagen som vi vuxna inte tycker är lika spännande. De är naturliga och kan vara brutalt ärliga med vad de känner och tänker. Auktoritära ledare skapar fruktan och slaveri hos ärliga kristna och stryper likt en orm till barnskapet och tilliten till Gud. Eftersom vi ser ledarna istället för Gud och vill lyda vad de säger som underherdar, så hamnar vi i ett mentalt fångelse. Vi blir våra egna fångvaktare. I församlingen sa man att om det inte passade att följa underherdarna så var vi fria att gå. Men det kan vara svårt att frivilligt lämna när man tror att församlingen är den enda rätta platsen på den här jorden. Då behövs ett övernaturligt ingripande från Gud själv, genom hans stora nåd. Barn visar tillit till och med mot föräldrar som inte är snälla mot dem, så stort är förtroendet. Vi behöver vara beroende som barn till Gud, som dessutom är en god Far.

"Om nu redan ni, som är onda, förstår att ge era barn goda gåvor, skall då inte Fadern i himlen ge helig ande åt dem som ber honom?" (Luk 11: 13)

I Mark 10:14 säger Jesus: **"Låt barnen komma till mig och hindra dem inte."**

Det är alltså barnen som Jesus talar om här, men man skulle också kunna tänka sig att han menar vi som är Guds barn, att vi kan bli hindrade i vår vandring med Gud, ja hindrade i vårt barnskap och vår enkla tro och förtröstan. Auktoritära ledare kan stå i vägen i relationen med Jesus och vara ett hinder! Det finns de som till och med får sin tro förstörd efter en tid i en trosrörelseförsamling eller en sekt av något annat slag och somliga vill aldrig mer ha med Gud eller tron på honom att göra. Jesus sa till sina lärjungar:

"Det är oundvikligt att förförelserna kommer, men ve den genom vilken de kommer. Det vore bättre för honom att ha sänkts i havet med en kvarnsten om halsen än att kunna förleda en enda av dessa små." (Luk 17:1–2)

Här tror jag Jesus menar både de små barnen omkring oss samt vi som är Guds barn och lärjungar till Jesus. Ju mer du förstår att du är "liten", desto mer beroende av Gud kommer du att vara. Paulus sa att han var den minste av apostlarna och att han var så som ett "ofullgånget foster" (1 Kor 15:8). Johannes döparen ville inte heller upphöja sig själv så som auktoritära ledare gör. Han var intresserad av att bana vägen för Jesus och sa:

"Han måste bli större och jag mindre." (Joh 3:30)

Jag tror inte vi behöver vara "barnsliga" men ju mer vi förstår vårt beroende av Gud som ett litet barns beroende av sin mamma och hur viktigt det är att studera Guds ord, desto bättre är det.

Jesus i vardagen

Gud har gjort stora saker i mitt liv. Min kära mamma blev frisk från elakartad cancer med dödlig prognos när jag var väldigt ung. Hon fick cellgifter och tappade håret, blev bättre så att håret

växte ut men insjuknade igen och tappade det en gång till. Hon var för sjuk för benmärgstransplantation och vi var rädda att hon inte skulle klara det när hon blev inlagd i Lund. Men plötsligt en dag. Hon fick strålning där och oväntat började hon bli bättre och bättre. Sjukdomen gav vika och miraklet var faktiskt ett faktum. Fem år senare var hon friskförklarad. Jag fick behålla min mamma. Tänk vilken god Far vi har. Jag kan se hur Gud hållit sin beskyddande hand över mig och min familj på många olika sätt i små och stora prövningar, somliga så svåra situationer att det nästan var svårt att härda ut. Men Gud visade på utvägar. Men i det här kapitlet är det de små undren jag vill skriva om, för att du om du tidigare jagat efter tecken och under, ska förstå att Gud verkar nära ditt hjärta för att skapa tillit och förtröstan inom dig.

Jag blir förundrad och tacksam över de stunder när jag påtagligt kan uppleva Guds kärlek och närvaro i vardagen och verkligen se hans hand i det lilla och sätta stort värde på det. Jag bor ju i västkuststaden Halmstad, en stad med omkring 105 148 invånare, som ibland kallas "staden med tre hjärtan". Häromdagen slog det mig att det faktiskt på många sätt, *är* en stad med mycket kärlek och god välvilja, ja en stad med tre hjärtan. Ja, jag vet, här finns alkohol och drogproblem och våld innanför hemmen som vi inte vet någonting om. Det finns som i alla städer ensamhet, sjukdomar, psykisk ohälsa, misär och så mycket mer. Men det jag har i åtanke är de små glimtarna av Guds kärlek som gör sig märkbar i det lilla i vardagen. I Svenska kyrkan serveras det sopplunch på bland annat tisdagar och fredagar. Att träffa människor under denna stund och äta god vällagad soppa för en dessutom billig slant, är något jag sätter värde på och som innebär Jesu närvaro i vardagen för mig. Jag tycker inte att allt som Svenska kyrkan gör är bra eller bibliskt, men i en liten särskild kyrka har jag känt mig välsignad när den kyrkan har filmkvällar en gång i månaden. Då startar kvällen med fika och sedan ser vi en film tillsammans och efteråt sitter vi på stolar i en ring och de som vill får dela en tanke eller flera som de fick av filmen.

En kväll var det filmen "Uppvaknanden" vi skulle se. En film från 1990 som handlar om en läkare i New York som skulle hjälpa patienter i kronisk koma att komma tillbaka till verkligheten med hjälp av läkemedlet L-dopa, år 1969. Den första patienten som spelas av Robert di Nero svarar positivt på medicinen och läkaren som spelas av Robin Williams får tillåtelse att ge L-dopa till hela avdelningen som då på ett mirakulöst sätt kommer till liv under några veckor på sommaren. Jag hade sett filmen tidigare, men när jag nu såg filmen igen i grupp, hände något speciellt. Den var ännu bättre andra gången och jag blev djupt berörd eftersom filmen har många tänkvärda scener med mycket kärlek och det var också vad jag sa när jag skulle dela mina tankar efteråt i gruppen. Det behöver inte vara en kristen film eller kristen musik för att man ska kunna associera till Guds kärlek och Jesus kärlekshandling för oss på korset. Du kanske inte håller med mig, men jag tycker det finns många filmer och sånger som kan föra tankarna till Guds godhet och nåd. Det fina med att alla under filmkvällen får dela tankar om filmen vi sett, är att alla har lagt märke till olika scener och därför har olika upplevelser. Ofta har någon satt värde på en filmscen som jag själv inte har tänkt så mycket på. Vi människor kan verkligen berika varandra, inte minst i en kristen församling där vi är systrar och bröder. "Uppvaknanden" är en film med många djup och rika budskap. Soppluncherna och filmkvällarna är inga direkta mirakel i vardagen, men det är tillfällena som för mig och säkert många andra inger tacksamhet och en känsla av mening.

Om att landa där man landat

"Och sök den stads bästa dit jag för er i fångenskap och be för den till HERREN. När det går väl för den, går det också väl för er." (Jeremia 29:7)

Detta bibelord får mig att reflektera över att i många karismatiska församlingar så tror man att vi måste "binda andemakter" och "furstar" över städer och kanske över staden vi bor i och gå runt och be och proklamera, deklarerar och befalla för att människor ska kunna bli frälsta. Jag tror verkligen inte det behövs och jag tror att vi bara behöver vända oss till Gud och be till honom för staden och välsigna den, och med hjälp av Guds nåd sprida vänlighet och kärlek där vi rör oss.

Att vara tacksam över min hemstad är något som slog mig bara häromdagen, då jag ofta i tankarna varit på väg att flytta härifrån. Efter tiden i Arken har jag ibland haft en känsla av andlig hemlöshet och sökt i olika städer efter en församling och funderat på flytt. Är du tacksam över den stad där du befinner dig, och kan du se Guds kärleksfulla hand i vardagen i din stad? Jag är tacksam över att jag bor i en stad med mycket vatten. Vi har havet och gott om otroligt fina stränder. Att vi också har gratis utomhusbassänger man på sommaren får nyttja, är ännu en välsignelse. Min avsikt är inte att göra reklam för Halmstad nu, men jag vill förmedla hur jag sett Guds kärlek här på olika sätt och att tacksamhet blir en rik tillgång i din relation med Jesus.

Glimtar av Guds kärlek

Vi har ett ställe som heter "Alla hjärtan hus" dit äldre personer får komma och fika och lyssna på föredrag och levande musik. Vi har ett annat ställe som heter "Träffpunkt Bredgatan" för människor som har eller har haft psykisk ohälsa och dit får man komma och till exempel måla, rita och fritt använda penslar och färg. De har också promenader, mat och fika, stick och virkgrupp, de har haft skrivarcirkel, spelgrupp, föredrag och mycket mer, och personalen som jobbar där är fantastisk. Detta ställe har kommit att betyda så mycket för mig. Nej, jag vet att det inte är kristet men kom då ihåg att Gud kan använda precis vad han vill för att lyfta och stärka dig i vardagen. Om du har vänner och en familj som bryr sig om dig, så är det en oerhört stor källa till tacksamhet och vardagsglädje. Kanske är det verkligen så att du ska flytta från din hemstad eller staden där du befinner dig, det vet bara du. Men det kan också vara så att du behöver få upp ögonen för platsen du är på. Att landa i en liten stad efter att ha varit med i ett osunt församlingssammanhang, kan ta sin lilla tid. För mig har det tagit några år att verkligen trivas i min egen hemstad, efter uppbrottet år 2015 från församlingen och Stockholm. Jag tyckte det var mycket tråkigt och händelsefattigt att bo här i början, utan täta konferenser och långa helandemöten. Att då upptäcka att man verkligen är där man ska vara och inte ska bryta upp, blir ett stort tacksägelseämne och en källa till frid. Ibland gör Gud långsamma mirakel som till ande, kropp och själ kan ta en stund. Vi kan få öppnade ögon inför en situation. Guds ord förvandlar och förnyar våra sinnen.

"Anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt." (Rom 12:2)

Tillbaka till det där att Gud kan använda profana låtar och filmer: En morgon vaknade jag oväntat med en sång i huvudet. Det var "Ännu doftar kärlek" med Marie Fredriksson och jag

blev mycket förvånad för jag hade varken tänkt på henne eller lyssnat på den låten på väldigt länge. Jag visste i mitt hjärta att det var en liten hälsning från Jesus just där och då och jag blev så uppmuntrad och berörd. Att se fram emot saker och ha förväntan är inte fel, men det är så värdefullt att vara närvarande i nuet, tacksam för det som finns runt omkring och inom räckhåll. Att upptäcka att man kan vara tacksam för vardagens små mirakel och erfara Guds kärleksglimtar i det vi ser, hör, smakar och känner, tror jag är en stor källa till förnöjsamhet i vårt barnskap hos Gud.

Ibland

Ibland behöver du stanna upp inför en liten blomma

Därför att vår Fader i sin kärlek stannar upp just inför den

Och ibland behöver du säga tack för mina andetag

Därför att vår Fader i sin kärlek är så glad just för dem

Och ibland behöver du vara tyst och lyssna, så att den sanna

lovsången börjar framträda i ditt hjärta

Ibland behöver du stänga ner, skala av, tona ner och våga dö

För att Kristus ska ta gestalt i dig

Abba Pappa

Vi får ropa Abba Pappa

Med eller utan tro

Med honom i båten, kan vi utan åror ro

Om vi sjunker är han där

Om det bottnar eller bär

Så en Allsmäktig, kärleksfull Far han är

Det lilla barnets horisont

Segrar vid varje front

Härifrån till himlens boning

Tro som ett barn på Jesu försoning

De stora och mäktiga kommer inte först

För Jesus sa att barnen är störst

Låt oss vara små, men inte utan list

När fienden hotar och larmar

Kan vi springa in i Faderns armar

Där trygghet finns och ingen brist

Kapitel 4

Helar alltid Gud i detta livet? Om vårt himmelska arv

"Han har gjort världen med sin kraft, grundat jorden med sin visdom och med sin klokhet spänt upp himlen. När hans stämma ljuder brusar himlens vatten, han får regnmoln att stiga vid världens ände, han låter blixtar ljunga och regnet falla och sänder ut vindar från sina förråd." (Jer 10:12–13)

Så långt tillbaka jag egentligen kan minnas, har jag varit en andlig sökare. Jag har varit som en person som söker och söker efter pärlan som Bibeln talar om, utan att veta om det och som söker på fel ställen där man tror att pärlan finns. På vägen hittade jag många vackra och tilltalande fuskpärlor som jag behöll ett tag, bara för att sedan kasta bort dem med vinden och sen leta vidare. Ja, leta vidare efter vad? Jo, det var Jesus Kristus och evangeliet som jag så ivrigt och rastlöst letade efter, men det förstod jag inte förrän jag många år senare fann honom som är vägen, sanningen och livet. Jag visste bara att jag kände en inneboende tomhet och längtan efter ett mer meningsfullt liv. Från mina tidiga tonår hade jag ofta ångest och var deprimerad, vilket bara ökade sökandet efter mening med livet ännu mer. Sökandet gjorde mig tidigt nyfiken på astrologi och läran om stjärntecken. Jag tror inte jag var mer än i tolvårsåldern när jag önskade mig en tjock bok om astrologi av min mamma i julklapp. Jag råkade få se en tjock inslagen julklapp i hennes garderob och förstod att det måste vara den boken som hon köpt till mig. Eftersom jag var så andligt hungrig efter att läsa boken, så öppnade jag julklappen i smyg, långt innan jul för att börja läsa den. Boken var både kreativt och roligt skriven och den tilltalade mig mycket och gjorde mig ännu mer intresserad av stjärntecken och hur de fungerar och det intresset höll tyvärr i sig i många år.

Ett andligt smörgåsbord

Det ena ledde till det andra. Intresset för astrologi gjorde att jag ville ställa mitt personliga horoskop och jag skickade iväg mina födelseuppgifter till en astrolog, givetvis för ganska dyra pengar. Inte långt efter det började jag dyka ner i parapsykologi och var starkt intresserad av Ufon och berättelser om rymdvarelser. Ute på landet, lite utanför Halmstad, fanns ett rapsfält där det uppstått plötsliga och oförklarliga formationer i rapsen. Jag cyklade dit för att se de olika mönstren och min fulla övertygelse var givetvis att det var Ufon som gjort det hela och jag skrev en insändare i Hallandsposten om att det kunde vara utomjordiskt besök. Intresset för UFO övergick också i många andra saker på det smörgåsbord som new age så förföriskt erbjuder. Intresse för numerologi, spådomar, kristaller och andra ädelstenar och tro på att de har olika helande egenskaper. När jag hade ångest brukade jag lägga stenar på mig själv i hopp om att börja må bättre. En dag när jag var inne i en new age-butik i Halmstad sa butiksinnehavaren att jag skulle "rena stenarna genom att lägga dem utomhus när det var

fullmåne" och det trodde jag naturligtvis på. Jag trodde också på den kommande "Vattumannens tidsålder" som de inom nyandligheten pratade om. Ja, jag var en typisk sökare men jag sökte mig inte till nyandliga grupper utan praktiserade läran på egen hand.

Jag konfirmerade mig

När jag var omkring fjorton år så konfirmerade jag mig och det visade sig vara något positivt för mig, som blev en liten puff i rätt riktning mot tron på Jesus. En tro på Gud hade jag alltid haft och jag brukade be till honom, men jag visste inte mycket om vad en frälsande tro är och om den helige Ande och vad han gör. Det var en inbjudande och varm atmosfär när jag gick och läste till konfirmationen och den kvinnliga prästen hade en trevlig och mysig personlighet och jag tyckte om henne och tillfällena när vi studerade. En dag när jag kom hem kände jag en frid i mitt rum i lägenheten där jag bodde med föräldrarna. Jag tror idag att det var den helige Andes närvaro jag kände i rummet.

Det tomma kroglivet

Gud hade börjat röra vid mitt hjärta, åtminstone vid mina tankar. I några år till sysslade jag med nyandligheten men mer och mer hade jag fått en längtan efter att lära känna Gud. Jag visste att min faster i Skellefteå var kristen och det reflekterade jag ofta över och jag funderade ibland på att ringa till henne. I tonåren och några år därefter deltog jag en del i utelivet med kompisar på Halmstads krogar och uteställen och ibland drack vi alldeles för mycket alkohol. Men mitt i allt detta kände jag ofta en stark längtan efter något meningsfullt och jag visste innerst inne att den längtan var efter Gud. Jag visste att det fanns ett kristet kafé centralt i Halmstad vid den här tiden och ofta när jag befann mig i den rökiga, stimmiga krogmiljön, tänkte jag att jag skulle vilja gå bort till kaféet. En gång rann en tår nerför kinden på mig inne på en krog och min kompis frågade vad som var fel. Mitt svar blev: "Jag skulle vilja vara kristen". Till det kristna kaféet kom jag tyvärr aldrig, men oftare och oftare slutade krogbesöken med att jag ville gå hem.

Väl hemma brukade jag slå upp Bibeln, men förstod inte det jag läste. Vid något tillfälle läste jag i Bibeln om att de som bedrivit trolldom brände sina böcker (Apg 19:19) så jag tog en stor svart sopsäck och slängde alla mina tidigare så kära böcker om nyandlighet och astrologi. Då gick jag det estetiska programmets teaterlinje på gymnasiet, och även om utbildningen gav många goda skratt och fick mig att blomma ut konstnärligt i teaterföreställningar och improvisationer, så låg ändå depressioner och ångest i bakgrunden och guppade i själen och påverkade min självkänsla negativt. Men visst fanns det ändå ljuspunkter i min vardag. Ett stort intresse jag tidigt hade var att skriva och en dag tog jag mod till mig och skrev ett brev till lokaltidningen Hallandsposten och frågade om jag kunde få lite uppdrag där. Glädjen var stor när jag som sjuttonåring fick recensera barn och ungdomsböcker för featureredaktionen. En dag träffade jag en kille på biblioteket i Halmstad som senare skulle bli en pojkvän. Han var liksom jag nyfiken på tron och ville att vi skulle gå till kyrkan, men det steget var jag ännu inte redo för så dit gick jag inte.

Jag tog emot Jesus

Jehovas vittnen hade fångat mitt intresse och min uppmärksamhet och jag läste nyfiken och vetgirigt deras skrifter "Vaktornet" och "VAKNA" men hade vid denna tid en del kontakt med min faster i Skellefteå. När hon fick vetskap om att jag drogs till vittnena så varnade hon mig i ett brev att inte diskutera med dem och hon sände mig boken "Riket som inte kom" av Joseph

Wilting. Den fick mig att inse sanningen om Jehovas vittnen som en falsk och farlig rörelse som inte var från Gud. Efter gymnasietiden spelade jag teater på heltid i olika teaterprojekt och det minns jag som en rolig och givande tid. Jag gick också journalistkurser i Göteborg och började skriva artiklar på frilansbasis för Hallandsposten och fick själv komma på uppdragen och ta foton. Men den psykiska ohälsan fanns fortfarande där i bakgrunden och gjorde sig ofta påmind.

Några år till passerade och jag var fortfarande ute och festade med vänner på lördagskvällarna. Vid något tillfälle kom jag i kontakt med en kristen tjej och hon undrade om jag ville följa med på en kristen påskkonferens som skulle vara i Halmstad. Det ville jag gärna! Inne i konferenslokalen gick en kollektbox runt och jag lade märke till att tjejen bara låtsades lägga pengar i boxen, något som jag fann lite märkligt men intressant att beskåda. Människor på konferensen sträckte upp sina händer i luften under lovsången och jag tittade fascinerat och kanske lite avundsjukt på dem. Jag vågade inte göra likadant eftersom jag trodde att det måste vara sammankopplat med en slags stark känsla att göra så. Jag förstod inte att det bara kan vara ett uttryck för tillit till och tro på Gud. Jag hade fått en pocketbok av min faster med olika livsberättelser om hur människor mött Jesus och blivit fria från allt ifrån narkotikamissbruk till att komma ur hopplöshet, depression och självmordstankar. Boken gjorde starkt intryck på mig och då förstod jag både vad jag ville och behövde göra. Jag skulle ta emot Jesus som min personlige Frälsare och Herre! Han var den dyrbara och äkta pärlan jag så många år hade letat efter i helt andra källor än den eviga frälsningskällan. De usla brunnarnas tid var förbi! Han var svaret jag sökt efter likt en fisk som behöver sitt livgivande vatten för att kunna andas. Alltför länge hade jag hungrat och törstat när jag gått från smörgåsbord till smörgåsbord inom nyandligheten. Hemma i min lägenhet bad jag en väldigt enkel frälsningsbön och bad Jesus förlåta mig mina synder och komma in i mitt hjärta. Inget spektakulärt eller storslaget hände. Nej, jag upplevde inget känslomässigt omvälvande där och då, men jag visste att jag hade blivit troende, en pånyttfödd kristen som nu kunde kalla mig för Guds barn.

Längtan efter helande

En kort period av frid följde där jag fylld av fascination och hopp lyssnade på kristen kassettundervisning som handlade mycket om den sista tiden och Jesu återkomst. Jag tyckte det gav mig så mycket och är än idag så tacksam för den undervisningen, även om tyvärr andra starka krafter snart började dra i mig. När jag gick i kyrkan började jag mer och mer jämföra mig med andra kristna och jag vågade inte lyfta händerna i lovsången för jag trodde fortfarande att det var ett uttryck för någon slags stark känsloupplevelse och jag började längta efter just detta. Efter alla år av djupa depressioner som till viss del lindrades av mediciner, samt ångest och dålig självkänsla, förstod jag att det var ett helande jag ville ha och det var nu jakten på en kyrka som förmedlade någonting sådant inleddes.

Jag har bipolär sjukdom typ två och den diagnosen är något jag efter några års tvivel, har kunnat acceptera och också känner igen mig i. För mig innebär sjukdomen att jag i min tonårstid hade djupa depressioner, varvat med dagar och stunder när jag kände glädje. Sinnesstämningen kunde växla från en dag till nästa men också från en timme till en annan. Detta var innan jag fick den mycket effektiva medicinen litium år 2006, året efter att jag kraschade psykiskt och fysiskt i församlingen Arken. Efter att jag fått litium, så stabiliserades så

småningom mitt psyke så pass mycket att jag inte längre kände mig deprimerad, men biverkningen som blev kvar i kölvattnet, är en ibland förlamande trötthet och kraftlöshet. Ett tillstånd av fysisk utmattning som jag tror är förklädd depression som ligger och guppar i bakgrunden men som jag tack vare litium förskonas från att uppleva. Vissa dagar är jag som ett fulladdat batteri och får mycket gjort, men andra dagar är benen tunga som bly, kroppen känns som en säck med sand och batteriet ligger på 20 procent kanske en hel dag, och då måste jag be till Gud om energi för att diska, städa, handla, gå till affären eller vad det nu kan vara. Jag är mycket tacksam för litium och tror att Gud använder sig av både mediciner och sjukvård, likaväl som att han kan hela och bota både inre och yttre sjukdomstillstånd. Men ibland sker det helt enkelt inte. Människor blir inte friska från sina sjukdomar, varför?

Trosrörelsens lära om helande genom munnens bekännelse

"Må Herren tysta alla hala tungor, den mun som talar stora ord, alla som säger: Vår tunga gör oss starka, vi har ordet i vår makt, vem är herre över oss?" (Psaltaren 12:4–5)

Raderna ur Psaltarens kapitel 12 talar så oerhört tydligt att läran om att begära, befälla och bekänna, är en falsk undervisning med grund i att vi kristna skulle vara som "små gudar" som ska härska och råda över både oss själva och situationer i omgivningen. Att vi med vad vi säger, som om det vore magi, kan förändra omständigheter i positiv och negativ riktning.

I Trosrörelsen och många karismatiska församlingar lär de ut att "helandet tillhör dig" och du kan "hämta ut" det i tro genom din muns proklamationer och bekännelser. Detta är ett tänkande som lätt etsar sig fast i sinnet när man sitter under sådan undervisning under många år och tror att vi har samma befogenhet som Gud själv att styra över den helige Ande. Därför är det väldigt vanligt att människor gång på gång "talar ut" sitt helande och segervisst försöker "stå på ordet". Om helandet dröjer så behöver du fortsätta att bygga upp din tro genom att gå på möten, konferenser och till exempel helandedagar som i församlingen Arken. Ja, det är sant att Bibeln säger att tron kommer av predikan (Rom 10:17). Men det betyder inte att vi ska skapa oss själva friska genom vad vi säger. Jag har också hört undervisning om att det negativa du säger får konsekvenser. Om du är sjuk så ska du inte bejaka det och prata om det, för då kommer krafter att sättas i rörelse som gör dig ännu sjukare och samma läge råder om du är trött. Demoniska krafter kan sätta igång en förstörelsekampanj emot dig om du uttalar vissa ord, till exempel om du säger: "Jag är så trött så jag tror jag dör." Nästa dag kan du då bli överkörd av en bil. Ofta grundar Trosrörelsen sin lära på ett enda bibelord:

"Tungan har makt över liv och död, de som kan tygla den får njuta dess frukt." (Ords 18:21)

Detta bibelord har Trosrörelsen feltolkat totalt som att det handlar om att bestämma med ord över sitt liv och få till exempel framgång pengar och hälsa. Istället handlar versen om att våra ord *har* inflytande på *ett* sätt, nämligen genom att vi kan såra andra människor med hårda och nedbrytande ord, likaväl som vi kan bygga upp och uppmuntra en människa:

"Ett mjukt svar stillar vrede, sårande ord väcker harm" (Ords 15:1)

Så på det viset har ord verkligen ett visst starkt inflytande.

"Tanklösa ord kan såra som svärd men den vises tal ger läkedom." (Ords 12:18)

Binda och lösa

I Arken och många trosrörelseförsamlingar går man så långt att man "löser" ut helande för att man tror att man kan förfoga över den helige Ande som man vill. Detta är deras och många andra församlingars definition av att "binda och lösa" och därför "binder" man även andemakter och Satan själv. Men betydelsen av att binda och lösa handlar om att en församling kan binda en person i sina synder om den inte vill omvända sig och också lösa personen från dess synd om den omvänder sig. Det handlar alltså om församlingstukt i Matt 16:19, Matt 18:18 och Joh 20:23. Vi ska inte agera som små gudar och ta saken i egna händer. Men att lösa ut helande är inte nog.

Man säger också att man "löser ut mirakelsmörjelsen, trons ande" och att en viss summa ska komma in under kollekttalet. Samt annan sorts ekonomi och sist men inte minst så förlöser man ut Guds närvaro. Då undrar jag: Om vi själva kan bestämma att bönesvaret ska komma, varför ska vi då be till Gud? Jag undrar också: Om vi är små gudar själva, behöver vi då verkligen Gud? En fråga till jag då ställer mig är: Är dessa människor ens frälsta? Och om vi kan "hämta ut arvet" här och nu som det också predikas om, behöver vi då himlen överhuvudtaget? Och om vi inte behöver himmelriket, då finns snart inte mycket kvar att hoppas på. Du ser hur det här blir en helt annan lära, ja en annan Jesus, en annan ande och ett främmande evangelium. Det är sant att vi ska bekänna högt med vår mun när vi vill ta emot Jesus som Herre och Frälsare (Rom 10:9–10). Men detta har Trosrörelsen gjort till att gälla bekännelser över livets alla områden för att få det man vill ha.

Jag blev sämre i Arken än jag var tidigare och i Sven Reichmanns bok "Gud är inte allt som glimmar" står det på baksidan av boken:

"I spåren av 70-talets karismatiska väckelse drabbades Sverige av trosförkunnelsen som då var mer än 50 år gammal. Problemet var dock inte att den var för gammal utan att den var för ny. Eftersom den varken stämmer med Bibeln eller erfarenheten skapar den splittring av församlingar, förvirring och psykos hos många enskilda lärjungar."

Processerna på bibelskolan

Det var mycket modeller och metoder i Arkens bibelskola, även om de sa att det var precis tvärtom. På höstterminen skulle vi gå djupt in oss själva med den helige Andes hjälp och plocka fram det negativa vi varit med om. Detta kallades för "negativa huset" och på våren skulle vi bejaka och minnas det positiva genom vad Anden visade och på så vis gå in i upprättelsedelen. Man förväntades mer eller mindre vara helad och upprättad på våren och när förebedjare bad för mig i ett bönerum så kunde jag dessvärre inte skratta som de hade förväntan på att man skulle göra. Helst skratta hejdlöst som en känslöyttring från den helige Ande. Jag uppvisade inte några starka känslor med skratt och efteråt ringde förebedjaren hem till mig och frågade om jag mådde bra. Jag förstod att hon kände sig misslyckad som förebedjare eftersom hennes böner inte lockat fram andliga manifestationer hos mig. Jag kände mig också misslyckad. Idag vet jag att detta sätt att be är en begränsad historia som inte ger någon ära åt Gud, Jesus eller den helige Ande och som inte grundar sig på Guds ord utan på mänskligt påkomna modeller. Jag tror att det är lätt att fastna i "Negativa huset" på bibelskolan. Jag gjorde det iallafall och grät floder under de 6 omgångar jag gick på bibelskolan i församlingen Arken.

Vårt himmelska arv

Trosrörelsen lär ut att helande är vår rättighet och att det tillhör oss genom försoningen på grund av vad Jesus gjorde på korset. De har rätt i att helande finns i försoningen. Men vi har ett liv efter vårt liv här på jorden och det är så mycket större, vidare, bättre, djupare och framförallt LÄNGRE. För det kallas evigheten och där ska vi tillbringa den mesta av vår tid tillsammans med HERREN. Vår tid här på jorden är en pytteliten tid jämfört med det eviga livet. Man brukar tala om "redan nu men ännu inte." Ja, en del av helandet finns i försoningen men den andra delen av vårt arv får vi DÅ i himlen (1 Petr 1:1–5). Trosrörelsen vill ha ut hela arvet här och nu och menar att vi bara kan plocka åt oss genom våra proklamationer. Arvet är ett **förskott** av den helige Ande och den fulla upprättelsen sker inte genom helande här på jorden, utan när vi fått nya kroppar (Rom 8: 20–25). Ja, då ska vi få den fulla upprättelsen, om vi inte fick det på jorden. Om Gud alltid helar så behöver ju vi inte be och förtrösta. Nej, då tar vi det för givet och blir bortskämda ostyriga barn som tar alla andra områden för givet också, som om vi redan var i himlen och uppståndelsen redan har skett:

"Men oandligt tomt prat ska du akta dig för. De som ägnar sig åt sådant kommer att gå allt längre i ogudaktighet, och deras ord kommer att sprida sig som cancersvulster. Till dem hör Hymeneus och Filetus, som har kommit bort från sanningen. De vänder upp och ner på tron för vissa när de säger att uppståndelsen redan ägt rum." (2 Tim 2:16-18)

I himlen kommer det inte att finnas någon sjukdom, några sorger eller några plågor och inga tårar kommer att gråtas där (Upp 21:4).

Helande sker ibland här och nu i denna tid och är en nåd från Gud, för han är densamme igår, idag och i evighet (Heb 13:8). Men när det inte sker, tror jag orsaken är att helandet kommer senare, i vårt eviga hem dit vi är på väg som kristna.

"Vårt hemland är himlen, och därifrån väntar vi också den som skall rädda oss, Herren Jesus Kristus. Han skall förvandla den kropp vi har i vår ringhet så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet, ty han har kraft att lägga allt under sig." (Fil 3:20-21)

Vikten av att visa medkänsla

Man kan känna sig säker i sitt sinne och i sitt hjärta på att ett helande kommer att ske, ja vara utan minsta tvivel och ändå sker det inte. På samma sätt kan man tvivla på sitt helande och ändå blir man frisk. Jesus gensvarade på människors tro, men jag tror att vi behöver komma ihåg den stora kärlek han hade till människor och det var i den han agerade, eftersom tron är verksam genom kärlek (Gal 5:6). I trosrörelsesammanhang och i många andra karismatiska miljöer, tror jag att tron ofta frikopplas från kärleken, som är det största och viktigaste. En väldigt sjuk människa kanske värderar att bli bemött med barmhärtighet, medkänsla och förståelse, hellre än att höra att "Gud kommer att hela dig!" eller "Gå på fler möten och bygg upp din tro!". Vi måste tänka på hur vi behandlar människor som är sjuka och sköra. Gör Trosrörelsen det? Nej, de tror att tro är en "kraft" och de har ofta tro på sin egen tro.

Det kan vara väldigt viktigt att till exempel fråga om du som förebedjare får lägga händerna på en människa som ber om förbön. Jag tycker inte man ska ta det för givet.

"Jag vill se barmhärtighet, inte offer." (Matt: 9:13)

Att visa kärlek och empati var något Jesus var och är väldigt bra på, och om vi domderar fram och använder tron på helande som i en cirkus där alla metoder är tillåtna, så blir följden ofta andliga övergrepp. En annan aspekt i undervisning om helande är att Gud är ALLSMÄKTIG, det vill säga suverän i vad han vill göra. Han kan ingripa när, hur och på vilket sätt han vill (Ords 16:9 och Ords 20:24). Men är det verkligen så viktigt om teologi är lite grann fel då, kanske du tänker. I Edens lustgård ändrade ormen vad Gud sagt så det var knappt märkbart, men det fick konsekvenser för hela mänskligheten (1 Mos 3:4).

Hur djävulen har lurat Trosrörelsen att ta saken i egna händer

I Luk 4 frestas Jesus av djävulen i öknen och i det här kapitlet så tänker jag speciellt på Luk 4:3: **"Befall stenen där att bli bröd..."**. Som vi kan läsa så lyckades djävulen inte få Jesus dit han ville eftersom Jesus stod djävulen emot och inte befallde stenen att bli bröd utan svarade med Guds ord. Men han har däremot lyckats lura Trosrörelsen på detta sätt. Varför det? Jo, för de både "befaller" och de befaller dessutom "stenar att bli bröd." Jag tror att det kan vara en slags frestelse att agera i egen kraft och ta en "genväg" för att få det man vill ha och då strunta i att ödmjukt be till Gud och istället bli som en liten befallande gud. När Jesus var i öknen kunde han lätt ha förvandlat stenen till bröd, som djävulen önskade, för han var ju Guds son, men han visste att det inte var Guds vilja. Jag tror till och med att djävulen kan arrangera "bönesvar" när vi gör djävulen till lags och inte gör Guds vilja. Jesus blev ju erbjuden härligheten från alla riken i världen, om han bara tillbad djävulen som sa:

"Jag skall ge dig all denna makt och härlighet, ty den har lagts i mina händer och jag kan ge den åt vem jag vill. Om du tillber mig skall allt detta bli ditt." (Luk: 4:6)

Varför skulle han inte kunna göra på samma sätt med oss? Kan det vara så att "lösa" och "binda" enligt Trosrörelsens modell, kan bli en form av häxkraft? Vad menar jag med det? Att dessa personer som ber på det sättet kanske ibland får vad de önskar, men det är inte en gåva från Gud. De kan då få "bönesvar" i form av till exempel ekonomiska favörer, kanske särskilt ledare och de som predikar på plattformen, för djävulen vill gärna låna vår mun och dem som är lärare. Djävulen vill att vi ska utmana Gud och sätta honom på prov, förminska honom och han vill få oss att tvivla på hans storhet, godhet och kärlek i de situationer där vi inte mår bra eller får som vi vill. Han vill att vi ska förtrösta på vår egen kraft och förmåga att agera i självständighet som små gudar, vilket medför att många ofta blir totalt utbrända, fysiskt och psykiskt sjuka och besvikna när munnens bekännelse inte fungerar. De får inte det utlovande helande som de av rörelsen uppmanas att ständigt bekänna. Men människor kan använda sig av Jesu namn och ibland tror jag det blir "resultat" av det. Jag tänker på detta bibelordet:

"Inte alla som säger 'Herre, herre' till mig skall komma in i himmelriket, utan bara de som gör min himmelske faders vilja. På den dagen skall många säga till mig: 'Herre, herre, har vi inte profeterat i ditt namn och drivit ut demoner i ditt namn och gjort många underverk i ditt namn?' Då skall jag säga dem som det är: 'Jag känner er inte. Försvinn härifrån, ni ondskans hantlangare!' " (Matt 7:21-23)

Utdrag ur ett kvällsmöte i församlingen Arken: " Vi kan lösa ut Guds närvaro"

Jag inleder här med ett bibelord från Rom 11:33-36:

"Vilket djup av rikedom, vishet och kunskap hos Gud! Aldrig kan någon utforska hans beslut eller spåra hans vägar. Vem kan känna Herrens tankar, vem kan vara hans rådgivare? Vem har skänkt honom något som han måste återgälda? Ty av honom och genom honom och till honom är allting. Hans är härligheten i evighet, amen."

För att du ska bilda dig en uppfattning och inte tro att jag hittar på, så har jag valt att ge exempel ur ett möte i församlingen Arken, där det predikas typisk trosförkunnelse som är mycket farlig, obiblisk och som för tankarna till ormens frestelse i Edens lustgård när han lockade Adam och Eva att bli som små gudar (1 Mos 3:5).

Predikanten försöker lägga en grund att vi fått delegerad auktoritet utifrån att Adam och Eva fick råda över jorden. Sen talar han om att vi har en fri vilja och så långt har han rätt. Han säger om en stund att Gud är allsmäktig men gjort sig begränsad genom att ge människor fri vilja.

Min kommentar: Ja, Gud är allsmäktig men också suverän i sin makt (Ords 16:9 och Ords 20:24).

Predikanten: "Tidigare trodde jag att Gud bestämde, om det är så här, är det för att Gud vill det, men det stämmer inte. Han säger att vi ska råda och härska som Adam och Eva."

Min kommentar: Det står i Bibeln att:

"Gud har all makt i himlen och på jorden." (Matt 28:18–20)

"Jag vet, HERRE: Människans väg beror inte på henne själv, det står inte i vandrarens makt att styra sina steg." (Jer 10:23)

Predikanten: "Vi är kallade att förändra våra omständigheter. Vi ska stå emot djävulen och vi ska göra det själva, det gör vi här. Du måste driva bort djävulen på ett aktivt sätt. Gud gör det inte för dig."

Min kommentar: Gud sitter på Fadern högra sida och ber för oss (Rom 8:34).

Han har fört oss ut ur mörkrets välde in i den älskade sonens rike, och genom Sonen har vi friköpts och fått förlåtelse för våra synder. (Kol 1:13-14)

Han har besekrat djävulen på korset. Se kapitel 6: "Kan en kristen ha demoner i sig?"

Predikanten: "Vi har fått nycklarna till att binda och lösa, enligt Matteus 16 och 18. När man binder något sätter man stopp för det. När man löser något så löser man ut det. Vi har fått delegerat möjligheten att både sätta stopp för någonting och sätta stopp för djävulen. Du har fått auktoritet att lösa ut 'Guds finger' "

Min kommentar: Binda och lösa handlar som jag skrivit tidigare inte om att binda andemakter och lösa ut saker, utan om förlåtelse och församlingstukt.

Predikanten: "Varför gör Gud inte mer? kan man tänka. Ja, svarar Gud, jag bara väntar. Jag väntar på att nån ska lösa ut nånting."

Min kommentar: I trosrörelsen tror man att Gud är "bakbunden" och vi måste "lösgöra" honom genom befallningar och proklamationer, vilket inte stämmer med Bibeln.

Predikanten: "Gud har delegerat till oss att lösa ut hans härlighet [han skrattar lite]. Ja, jag sa det jag sa. Jesus löste hela tiden ut, t.ex. när han sa: 'Guds rike är nu här'."

Min kommentar: Det låter som en "Word of Faith-Jesus." i mina öron och inte som den riktige Jesus.

Predikanten: "Eftersom du är arvinge kan du förvalta arvet. Det är upp till arvingen och förvalta arvet. Han har lämnat arvet till oss."

Min kommentar: Jesus dog visserligen, men han är också UPPSTÅNDEN och predikanten undervisar som om vi redan var i himlen.

Predikanten: "Det jag vill säga till dig här idag är: Vi kan lösa ut Guds närvaro. Du och jag kan lösa ut himlen på jorden. Gud har delegerat till dig och mig en förmåga att lösa ut Guds rike, handpåtagligt här på jorden. Du har blivit delegerad nycklar att dra ner Guds rike så det blir handpåtagligt och kännbart. Vad är det som gör att Guds närvaro är här? Jo, några Guds arvingar har löst ut den."

Min kommentar: Vi kan inte göra ett enda hårstrå svart eller vitt, hur ska vi då kunna lösa ut Guds närvaro? (Matt 5:36)

Vi kan inte lägga en enda aln till vår livslängd. (Luk 12:25-26)

Predikanten: "Om du går på möte så kan du säga: Ikväll löser jag ut Guds härlighet, så känner alla Guds närvaro. Du sitter med nycklarna. Tänk om hela församlingen innan du kommer på mötet, har löst ut Guds närvaro. De har använt hela arvet, allt de har på sitt konto."

Min kommentar: "I kraft av den nåd jag har fått säger jag till var och en av er: ha inte för höga tankar om er själva utan tänk som man bör tänka, med självbesinning, så att var och en rättar sig efter det mått av tro som Gud har tilldelat honom." (Rom 12:3-4)

Lite längre fram säger predikanten: "Är det inte så att om Gud vill något så händer det? Nej! Det är du och jag, vi människor som råder i den här världen."

Min kommentar: "Vår Gud är i himlen, han gör allt han vill." (Ps 115:3)

Predikanten: "Vi vill ju att Guds rike ska komma, vi löser ut Guds vilja, istället för att be: Om du vill Gud. Vi är kallade att vara de som löser ut himlen på jorden."

Min kommentar: Vi ska be: **ske din vilja, på jorden så som i himlen** (Matt 6:10). Trosrörelsen kallar "Ske din vilja" för religiösa böner men detta är bibliskt och i enlighet med hur Gud vill att vi ska be.

Predikanten: "Jag driver ett hotell och varje dag löser jag ut Guds härlighet över hotellet, så när någon kommer dit så kliver de in i härligheten. Så kan du göra med ditt hem och din arbetsplats. Det är faktiskt du och jag som bestämmer atmosfären. Himlen på jorden handlar om en atmosfär."

Min tanke och undran är: Finns den helige Ande ens där? Det är mycket tveksamt tycker jag med tanke på det kompakta mörker som predikanten och många andra där förmedlar genom både undervisning och i praktiken. Handlar himlen bara om en "atmosfär" som han säger?

"Ni som säger: 'Idag eller imorgon skall vi fara till den eller den staden och stanna där ett år och göra goda affärer', ni vet inte hur ert liv blir imorgon. Ni är en dimma som syns en kort stund och sedan försvinner. Ni borde säga: 'Om Herren vill får vi leva och göra det eller det'. Istället är ni övermodiga och skryter. Allt sådant skryt är av ondo. Den som vet hur man handlar rätt, men inte gör det, han begår en synd." (Jak 4:13-16)

Predikanten: "Vi ska praktisera lite nu att lösa ut Guds närvaro. Man löser ut arvet genom att tala i tro, man löser ut i Jesu namn. Vi löser ut samma gudsnärvaro som vilade över Jesus: 'Cavod'. Det löser vi ut just nu! Jag brukar tänka mig som en tjock lång kungamantel. Vi löser ut en tjock kungamantel av Guds härlighet. Vi löser ut himlen på jorden i namnet Jesus. Vi löser ut allt det som finns i himlen. Vi löser ut Guds närvaro här i området i Jesu namn och på skolorna runt omkring. Vi bara proklamerar ut och profeterar ut... Vi bara löser ut... Halleluja."

Sedan säger predikanten att vi kan lösa ut uppståndelsekraft, mirakelkraft och läkedom över människor vi tänker på. Vi kan också lösgöra vår ekonomi. Kan du se och höra hur otroligt högmodig han är i sin förkunnelse och hur påverkar det åhörarna som sitter där att få ett sånt budskap? Jo, ALLT läggs på deras axlar. Det blir **deras** ansvar att vara Gud! Så här skriver Paulus:

"Detta, bröder, har jag här för er skull tillämpat på mig själv och Apollos, för att ni genom vårt exempel skall lära er vad som menas med 'Håll er till skriften' och inte skryta med den ene på den andres bekostnad. Vem ger dig någon särställning? Vad äger du som du inte har fått? Och har du fått det, varför skryter du som om det inte var en gåva? Ni är förstås redan mätta, redan rika, ni har förstås blivit kungar oss förutan?" (I Kor 4:6–8)

Under en konferens i Arken (2023) säger predikanten också: "Du kan dö i förtid om du inte använder ditt arv." Han syftar då på bibelstället 1 Kor11:26–30 som alltså handlar om nattvarden och att ta den på ett ovärdigt sätt. Hans ord skapar säkerligen fruktan och fördömelse hos dem som lyssnar, både bland medlemmar och bibelskolelever. Tänk om man inte lyckas med att "hämta ut hela arvet i tro"? Det är uppenbart vilken villolärare mannen verkligen är. Han berättar också att han vid ett tillfälle besökte sin gamla församling och där bad de på ett helt annat sätt än han, de frågade nämligen Gud, medan han "hämtade ut." En man i församlingen reste sig upp och undrade hur han kunde styra över Gud på det sättet. Predikanten höll inte med, vilket visar på ett stort högmod hos honom.

En tröstande tanke

Kanske har du länge bett, trott och väntat på ett helande inom ett eller flera områden men det har ännu inte skett. Kan tankarna på helandet i evigheten trösta dig? Kan det vara lättare att lägga helandet i Guds händer och inta en mer vilande position gentemot det, när vi har tankarna på himlen i ögonvrån? Vi hojtar iallafall inte längre hysteriskt om helande till varje pris, som de ofta gör i trosrörelseförsamlingar där de sätter "vagnen före hästen" och förväntan och budskapet om helande förefaller viktigare än frälsningen. Gud blir då som en slags spelautomat som man vill använda och otåligt rycker i för att få resultat, och man tror att Gud

är en springpojke som måste leverera helande och om det inte kommer, så är det fel på vår tro. Lösningen är fler möten och konferenser.

Jag var som i en dimma när jag sprang på alla dessa helandemöten, men nu ligger mina krämpor och min bipolära sjukdom i Guds kärleksfulla händer, och om jag aldrig får det fulla helandet i den här tiden, så försöker jag tänka på att en gång i evigheten kommer vi som tror att vara friska som nötkärnor. Framförallt kommer vi att lovprisa Jesus och hylla honom som är Kungars kung och Herrars Herre och glädjen kommer att flöda över. Kanske blir det som när en kvinna föder barn. Det är smärtsamt, men hon glömmer det när barnet har kommit. Om Gud alltid helar så innebär det att vi automatiskt skulle bli friska från våra sjukdomar när vi blir frälsta. När du tar emot Jesus som din Frälsare och Herre så blir du född på nytt och ett Guds barn. Du går från mörker till ljus, men blir du i samma stund helad? Trosrörelsen säger ju att helande finns i försoningen. Nej, du blir inte automatiskt helad och där kommer evighetsperspektivet in. Jag tror vi ska be om helande och absolut ha tro och förväntan, men vila i Guds godhet och nåd för en gång ska frälsningen fullbordas och vi får se honom ansikte mot ansikte (1 Kor 13:1). Då kommer också det fullständiga helandet.

"Var därför glada, även om ni nu en liten tid måste utstå olika prövningar. Äktheten i er tro är långt mer värd än guld, som är förgängligt men ändå prövas i eld. På samma sätt prövas er tro för att sedan bli till lov, pris och ära när Jesus Kristus uppenbarar sig. Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fast ni ännu inte ser honom tror ni på honom och jublar i obeskrivlig, himmelsk glädje när ni nu är på väg att nå målet för er tro: era själars frälsning."

(1 Petr 1:6–9)

Inre helande

Jag tänker mig att människans själ är lite som årstiderna, som sommar, höst, vår och vinter. Ibland blomstrar vi och allting omkring oss tycks också blomstra. Vi känner oss lika levande och friska som sommarblommorna och de vackra prunkande träden vi ser i början på våren. Glädjen bubblar på insidan av oss och livet kanske till och med just då går bra och det känns som om Gud öser välsignelser över oss. Men också på sommaren kan det finnas regniga, kalla dagar när himlen öppnar sig och skyfallet piskar oss i ansiktet och vi måste söka oss inomhus. Också på sommaren kan tragedier och prövningar komma som vi måste förhålla oss till och som kanske innebär sorg och nederlag. Årstiderna är som livet och själen är som årstiderna. Även om vi skulle få "själens helande" och finna inre läkedom, så kan vi inte bygga på en känslomässig grund utan vi måste bygga på vad Guds ord säger, för själen är ombytlig. Plötsligt och oväntat kommer höstens stormar och hårda vindar och vi behöver klä oss varmare.

Men i alla dessa årstidsliknande livets skiftningar, så är Jesus själens herde och vårdare. Han tar hand om oss och vår själ i alla lägen, oavsett var känslorna befinner sig. Jag tror att han vårdar vår själ som i ett maratonlopp, *genom hela livet*. Därför är det bättre att förlita sig på långsiktigt helande och bygga på den stadiga klippgrunden än på känsloupplevelser och kickar, för livet är långt och jag tror att Bibelordet bygger in någonting varaktigt och bestående i oss. Läs liknelsen om mannen som byggde sitt hus på sand och om han som byggde på klippan:

"Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem är som en klok man som byggde sitt liv på berggrund. Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och kastade sig mot huset, men

det rasade inte, eftersom det var byggt på berggrund. Och den som hör dessa mina ord men inte handlar efter dem är som en dåre som byggde sitt hus på sand. Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och störtade sig mot hans hus, och det rasade och raset blev stort." (Matt 7:24-27)

När jag gick i församlingen Arkens bibelskola ville jag bara ha mer och mer av själens helande. När och hur skulle jag veta att det var klart? Var gick gränsen? En dag sa en lärare till mig: "Nu börjar det hända saker i ditt liv" för att hon såg mig få en andlig manifestation, ja en känslottring. Vad hon inte visste var att jag länge hade haft känslomässiga upplevelser hemma i min lägenhet. Ja, jag tror på inre helande för Bibeln talar om det, till exempel i Psaltaren 147:3:

"Han ger läkedom åt de förtvivalde, han helar deras sår."

(Läs hela den Psaltarpsalmen som är mycket innehållsrik och bra.)

Och jag tror inte vi ska sluta tro på inre helande, men ofta tror jag det är metoderna och tillvägagångssätten som brister. Felet är väl att det blir just metoder och alltför påskyndande processer, i jämförelse med snabbupplade tomater kanske? Istället för att Gud helar i sin tid genom bön och bibelläsning, stillhet och förtröstan, utan "biverkningar." Det kan ta längre tid, men resultatet tror jag blir mer hållbart. Tomater som fått mogna i solen och fått den tid de behöver till det, är godare att äta och smakar sol och ljus. Allt ska komma från honom som är vinstocken och vi är grenarna (Joh 15:5). I många karismatiska församlingar och i Trosrörelsen finns också en undervisning om att man ska "behålla" sitt helande genom att ge tionde, offergåvor och gå på möten. Man kan förlora sitt helande, och om symtomen kommer tillbaka är det för att djävulen ljuger för en att krämpan eller sjukdomen kommit tillbaka och då skriker man på honom att ge tillbaka av det han stulit. Men jag tror inte att man ska skrika på djävulen om att få tillbaka saker och jag tror inte heller att man kan förlora sitt helande. När Gud gör något så tror jag det är hållbart, stabilt och pålitligt som den klippa Gud är själv. Kan Gud tillåta sjukdom? Ja, om du läser berättelsen om Job eller i Uppenbarelseboken 2:21: "Se, jag skall lägga henne på sjukbädden...". Det var alltså Gud själv i texten som lade kvinnan Isebel på sjukbädden. Men det tror man aldrig i dessa rörelser och mycket skylls på djävulen, inte minst synd, som vi med vårt kött själva är skyldiga till. Gud låter allt samverka till det bästa, även sjukdom och lidande (Rom 8:28)

En pärla som består

Omkring oss finns så mycket som vill distrahera

Så många orosmoment som stör

Vi kan få framgång, vara lyckliga och friska

Men vi krokmar alla som blomman och dör

Vi vet inte hur hälsan blir i våra liv som är så sköra

Och onda krafter finns där som vill förstöra

Ordet är en berggrund

Ja, en livgivande sten

Som gör din tro sund

Han är vinstocken och du är hans gren

Guds ord verkar, fullt av liv och kraft

Och utan vår Bibel, hade vi ingen färdriktning haft

Om du har själsliga oläkta sår

Om du vacklar och inte vet hur trosvandringen går

Och oavsett hur du i ditt tempel mår

Så är Guds ord, en pärla som består

Kapitel 5

Guds ord framför andliga upplevelser och hur ska vi be?

"När jag ser din himmel, som dina fingrar format, månen och stjärnorna du fäste där, vad är då en människa att du tänker på henne, en dödlig att du tar dig an honom? Du gjorde honom nästan till en gud, med ära och härlighet krönte du honom." (Ps 8:4–6)

När jag i tidiga tonåren gick och läste till konfirmationen, så hade vi ett studiehäfte som tog upp olika ämnen, till exempel om bön och bönesvar. I det häftet stod det att Guds bönesvar kan vara som ett trafikljus. Ibland blir det rött, det betyder att han svarar nej. Ibland lyser det gult och det betyder vänta och ibland blir det grönt, då får vi bönesvar. I församlingen Arken där jag var med i tog de upp just detta. De sa att det är en helt felaktig undervisning. Men jag håller inte riktigt med om det. Det står i 2 Kor 12:18–20 att i Gud har det kommit ett ja och han är trofast i sina löften. Man kan säga att hans "nej" och "vänta" inryms i hans JA! Men ibland får vi skörda det vi sått i evigheten (Gal 6:7–10) och vi blir inte alltid friska i detta livet (Upp 21:4–6). Gud vet bättre än dig och mig vad vi behöver. Ibland kan han sätta stopp och också säga stopp. Han kan ingripa genom sin helige Ande och använda människor och andra utvägar som kanaler in i våra liv. Han kan också låta gult ljus lysa och låta oss vänta på att få bönesvar. Ibland får vi be enträget och länge innan svaret kommer och det skapar kanske tålamod i oss? Tålamod som är en av Andens frukter (Gal 5:22). Abraham och Sara hade fått löfte av Gud att de skulle få ett barn och till slut fick de löftessonen Isak.

"Abraham fick också efter tålig väntan vad Gud hade lovat." (Heb 6:15)

Det är såklart som mest underbart när Gud ger bönesvar. Men det är inte säkert att han säger ja även om du tror. Om du ber om tjugo miljarder kanske han säger nej därför att du kanske är en person som inte skulle kunna hantera så mycket pengar, även om du försöker övertyga Gud om motsatsen och är säker på att du skulle förvalta dem väl. Gud har hela bilden, han som såg oss innan vi ens var skapade i moderlivet (Ps 139:13).

Gud kan också tillåta oss att gå på felaktiga vägar. Gud ser att vi ibland väljer fel, men han ser också att vi senare kommer att kunna lära oss av vårt misstag och gå starkare ur det.

"Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans beslut. " (Rom 8:28)

Varför ställde Gud kunskapens träd mitt i lustgården och sa att Adam och Eva fick äta av alla andra träd utom det? Gud visste såklart att de skulle äta av frukten från trädet, men han tillät det att ske för att Gud vill att vi frivilligt ska välja kärleksrelationen med honom. Han vill inte ha viljelösa robotar, utan frivilliga hjärtan. Vi är alla syndare på grund av Adam och Evas synd, men på grund av vad Jesus gjorde på korset när han dog för mänsklighetens synder, så kunde relationen med Gud bli hel igen för dem som tror.

Jag kan bara berätta om när jag själv blev enormt nyfiken och dragen till karismatisk kristendom och hörde talas om dåvarande församlingen Karisma Center i Stockholm. Ingenting hade kunnat stoppa mig i min iver att åka dit! Till varje pris ville jag åka till Stockholm och börja på Karisma Centers bibelskola. Visst hade Gud kunnat "stoppa" mig rent fysiskt. Om jag hade brutit benet eller hamnat på sjukhus eller vad som helst. Men jag tror att han såg att jag så gärna ville åka dit och han tillät det att ske för att vi har ett fritt val. Han såg säkert också att han senare skulle kunna leda mig ut ur allt de felaktiga och skadliga. Eftersom han känner sina får och han känner mig.

"Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå under, och ingen skall rycka dem ur min hand." (Joh 10:27–28)

He loved us first

In the garden of Eden, the snake whispered a lie

If you eat from this tree, you're not going to die!

Adam and Eve doubted what God wanted to say

And they ate from the tree and walked their own way

If God is good, why did he put the tree there?

Was it not kind of unfair?

I believe God wants us to follow him by free will

He loves us first and he loves us still

Darkness and evil surrounds us all

But if we put our eyes on Jesus, we are not going to fall

The Lord sent Jesus to die for our sin

And one day in heaven he will let his children in

Så eftersom Gud är suverän och allsmäktig och känner oss så väl, är det då någon idé att vi ber? Ja, han vill ha en levande relation med oss och höra vad vi säger. I bön så tror jag Gud berörs av våra hjärtan, eftersom vår tro ska sammankopplas med kärleken. Han ser om vi är uppriktiga i bönen eller inte, och några långa böner behöver det inte vara, något som ofta uppmuntrat mig i min vandring med Jesus. Ofta har jag tänkt att jag måste be "senare under dagen" och sedan har jag fått påminna mig hur nära Gud är och att jag kan be där och då i nuet och inte behöver vänta.

"När ni ber skall ni inte göra som hycklarna. De älskar att stå och be i synagogorna och i gathörnen för att människorna skall se dem. Sannerligen, de har redan fått ut sin lön." (Matt 6:5)

Som jag tidigare nämnt var jag nog runt elva år när min mamma drabbades av elakartad cancer. Jag hade ingen bekännande kristen tro då, men jag trodde på Gud och brukade ibland be till honom. Så när min mamma blev allvarligt sjuk så bestämde jag mig en dag för att sätta mig ner på golvet, tända ett värmeljus och be en halvtimme att hon skulle bli frisk. Jag ställde klockan. Jag varken vet eller kommer ihåg hur bönen var eller om den var "innerlig", inte heller vet jag om det var just min bön som gjorde verkan eftersom jag inte var frälst. Men med tanke på att jag fortfarande var ett barn, och Jesus säger om himmelriket att det tillhör barnen (Mark 10:13–16), så tror jag han hörde mig. Säkert var det många andra som bett också och min mamma blev fullständigt frisk! Fem år utan symtom passerade och efter den tiden blev hon också friskförklarad. Det tackar jag Jesus Kristus för. Man behöver vara frälst för att kunna ha en relation med Jesus och den som är född på nytt kan inte se Guds rike (Joh 3:1–3). Men en allsmäktig och suverän Gud kan göra precis vad han vill, säkert också höra ett barns bön, det är min övertygelse.

Tillbe i Ande och sanning

Jag tror inte på kontemplativ bön och meditation som finns runt om i många kyrkor och församlingar nu. Varför ska vi inte be meditationsböner? Läs Jesaja 2:6–8 om österlandets tänkande. Jag tror att vi ska be i enkelhet och överlåtelse till vår pappa i himlen, prata förtroligt med honom i vår enskilda bönekammare, som ett barn till sin Far. Han är kärleksfullt intresserad av vad vi har på våra hjärtan och vill höra oss be, även om han vet innan vad vi kommer att säga (Ps 139:4). Gud älskar människorna och ledarskap inom trosrörelseförsamlingar och andra farliga sekter så otroligt gränslöst mycket. Han älskar de som bedrar och som samtidigt är bedragna. Men han hatar synden och han vill inte att något ska läggas till eller dras ifrån det enkla rena evangeliet. Trosundervisningen bakbinder, förlamar och vingklipper Guds barn. Man kan tro att man får tag på evangeliet, men allt man får tag på är modeller och mänskliga riktlinjer, istället för föda som ger näring åt ett enkelt barnskap nära Guds hjärta. Det gäller att vara glad! Det gäller att tro! Det gäller att orka tjäna Gud!

"Ni har inte fått en ande som gör er till slavar så att ni måste leva i fruktan igen; ni har fått en ande som ger söners rätt så att vi kan ropa: " Abba! Fader!" Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn. (Rom 8:15–16)

"Nej, när du ber, gå då in i din kammare, stäng dörren och be sedan till din fader som är i det fördolda. Då skall din fader, som ser i det fördolda, belöna dig." (Matt 6:6)

I församlingen Arken har man utformat en bönemodell som ska ha kommit direkt från Jesus. De kallar den "inre bönen" och de säger att det varken är en modell, meditation eller teknik, ändå påminner den mycket om mindfulness och österländsk meditation. Bönen är uppdelad i flera steg där man ska överlämna ande, kropp och själ för att Gud då ska komma och hela, är tanken. Man ska överlämna alla kroppsdelar och organ till honom. Bönen grundas på Romarbrevet 12:1:

"Därför ber jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt."

Jag tror inte alls att bibelordet handlar om att göra en bönemodell. Jag tror att det betyder att Gud uppmanar oss att använda våra huvuden, händer och fötter i tjänst för honom i den här världen, som en andlig gudstjänst. Vårt sinne till att vara Kristi sinne, våra fötter att gå ut med budskapet om frälsningen och våra händer till att utöva kärlek, hjälp och omsorg till vår nästa. Det handlar inte om att på ett självupptaget vis vända sig inåt. En annan aspekt jag tänkte på, är att människor med bakgrund i nyandlighet kanske kommer till församlingar där det finns kontemplativ eller inre bön. De kan ha sysslat mycket med Yoga och olika meditationsformer och då är "Inre bön" inte ett sunt alternativ för dem att praktisera. Hur kan de vara säkra på vilka krafter som sätts i rörelse och som de kommer i kontakt med? Många som varit i New Age har varit djupt involverade i andevärlden och mött "Andliga guider", alltså demoner förklädda till änglar. Vad de behöver är knappast att be på sätt som påminner om deras liv i nyandligheten. Vi ska inte söka efter upplevelser och dela upp ande, kropp och själ.

"Om de alltså säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte." (Matt 24:26)

"Inre bönen" säljs på CD för både vuxna och barn. Vad skulle Jesus ha sagt om detta? Ja, vad tycker han? Skulle han till exempel ha reagerat så här:

"De kom till Jerusalem, och han gick till templet. Där drev han ut dem som sålde och köpte. Han välte omkull borden för dem som växlade pengar och stolarna för dem som sålde duvor, och han lät ingen bära något med sig över tempelplatsen. Han undervisade dem och sade: 'Står det inte skrivet: Mitt hus skall kallas ett bödens hus för alla folk? Men ni har gjort det till ett rövarnäste.' Detta hörde översteprästerna och de skriftlärda, och de sökte efter ett sätt att röja honom ur vägen. De var rädda för honom, eftersom alla människor var överväldigade av hans undervisning." (Mark 11:15–18)

I församlingen Arken utövas också "Flödesbön" där kärleksfulla ord i mikrofonen bes ut över åhörarna. Jag tänker att det blir en form av kärleksbombning och sedan ser man inte allt annat som är galet i församlingen, för att man blivit manipulerad. Ingenstans i Bibeln står det att vi ska be flödesbön eller om någon inre bön som vi ska praktisera. Att tillbe i "Ande och sanning" handlar bland annat om att inte gå via en annan religion när man ber. Vägen går genom Jesus.

"Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh 14:6)

Om att falla baklänges vid förbön

Jag har många gånger stått i en förbönsskö framför plattformen i församlingen, till exempel när människor uppmanats att komma fram för att få helande. Vid många tillfällen har jag sett människor falla bakåt när predikanten lagt händerna på personen i fråga och bitt att Guds Ande ska komma över den. Både jag själv och många med mig kan vittna om att vi blivit *puttade* bakåt, troligen för att predikanten vill se ett synligt resultat. Personligen har det aldrig hänt mig att jag upplevt att det är Guds kraft som fått mig att falla bakåt. Jag har ändå fallit, alltså låtit mig puttas. Sedan har jag inte känt något särskilt när jag hamnat på golvet. I församlingen Arken säger man att Gud "opererar genom himmelsk narkos" när man ligger på golvet och det kanske han gör? För mig kändes det bara fånigt att ligga där varenda gång och jag ställer mig också frågan om Gud kommer på ett sådant sätt att vi faller bakåt och kan slå oss? Jag tycker inte det överensstämmer med Guds milda och barmhärtiga natur.

Det verkar bara opraktiskt för Gud att vi ska falla så och speglar inte den han är, att vi måste ha "catchers" som står bakom och tar emot oss om vi faller. Är Gud intresserad av att det ska se dramatiskt ut? Jag tror att "baklängesfallandet" vid förbön är ett verk av köttet och människors påhitt, inte ett verk av den helige Ande. Sedan kan Gud ändå verka om han vill när vi ligger där på golvet men i Bibeln föll människor ner framlänges på sina knän, i vördnad inför Gud (se Upp 1:17, Matt 17:6, Hes 1:28, Dan 8:17–18 och Joh 18:3–6). I andra kyrkor har jag sett att man håller om människor vid förbön och jag tycker det verkar mer varmt, Jesuslikt och humant än att få förväntningar på sig att "gensvara" på den helige Ande genom att hamna på ett kallt golv och ligga där i ovisshet under flera minuter eller ännu längre. Då kanske man också känner att man inte vill gå upp för snabbt från golvet för att inte verka oandlig? Känner du igen dig? Har du blivit puttad bakåt vid förbön och sedan legat på golvet och känt dig osäker och fånig? Jag tror att vi är många med denna erfarenhet, men de som är kvar i sådana församlingar och har det som sin vardag, blundar nog ofta för faktumet att något inte riktigt stämmer. I Psaltaren 147: 6 hittade jag en mycket intressant mening och jag tror inte det var en slump att Gud visade mig den. Det står:

"Herren stöder de svaga, de gudlösa slår han till marken. (Min kursivering)

Han slår alltså de **gudlösa** till marken. Kanske är det inte bara "symboliskt"? Den meningen kanske står där för att lära oss något om "baklängesfallandet" i dagens kyrkor? Sen menar jag inte att alla de människor som är på ett sådant möte är "gudlösa". Många där kan ha en uppriktig tro i hjärtat, men vara bedragna. Bara en liten tanke jag fick. När predikanter lägger händerna på människor för att de ska falla bakåt, talas det också ofta om "smörjelsen". Jag tror att det är Jesus Kristus som är "smörjelsen" och vi behöver inte "impartationer" av "smorda" förkunnare som förmedlar "smörjelsen" hit och dit. Det är att behandla den helige Ande på ett vårdslöst sätt tycker jag, att prata om "befrielsesmörjelsen" och "Kärlekssmörjelsen" och "helandesmörjelsen" som om Hjälparen, den helige Ande, vore någons slags opersonlig kraft. Det får mig att tänka på Simon i Apostlagärningarna, en man som bedrev trolldom och som hänförde folk med sina trollkonster (Apg 8:9–11 och 18–24).

"Vandrande apotek"

Hur talar Gud till oss? Jag skulle inte vilja att Gud talade med en hörbar röst i mitt huvud. Då skulle jag tro att jag höll på att gå in i en psykos igen, som under tiden i Trosrörelsen. Jag skulle

inte känna mig trygg med det. För mig är det tryggast att veta att Gud talar till mig genom sitt ord Bibeln och vägleder mig på det viset. Sedan kan jag i olika situationer förstå Guds vardagsledning utifrån att jag läst i Bibeln och blir guddad av den helige Ande. De finns de som säger att de har direktkommunikation med den helige Ande och pratar med honom som med vilken kompis som helst i en dialog. Det tänker inte jag bedöma men jag är tacksam över att det är tyst i mitt huvud. Det står i Andra Korintierbrevet 5:7 att vi lever i tro utan att se. Kan det inte vara lätt att olika andar bedrar om man hör talande röster i sitt huvud? Hur ska man kunna veta att det verkligen är Gud? Behandlar Gud sina barn så olika? Jag lämnar det till dig att bedöma. Sen vill jag också säga att jag tror på Guds förmåga idag att hela och göra under enligt sin vilja och efter hans tidsplan. Vissa säger att gåvan att få tungotalet är ett "Andedop", som alla kristna kan få och som går att "lösa ut" i tro genom handpåläggning. Men min erfarenhet och enligt Bibelordet så får inte alla tungotalet. Tvärtom har jag varit med om i mitt gamla sammanhang att en tjej i min klass inte fick det och då kände skuld, skam och frågade sig varför hon inte fick denna gåva när så många andra fick den. Det tenderar att i en del karismatiska församlingar bli två klasser av kristna. De lite mer kvalificerade som fått tungotalets gåva och blivit "Andedöpta" och de som inte fått det. Vill Gud verkligen ha det så? Du får pröva vad jag skriver men i 1:a Korintierbrevet 12:30-31 står det:

"Kan alla tala med tungor eller tolka sådant tal? Nej, men sök vinna de nådegåvor som är störst. Och då skall jag visa er en väg som är överlägsen alla andra."

I församlingen fick jag höra undervisning om att tungotalet innebar att vi aktiverade den hälsa vi redan har fått som finns i vår ande och som kunde "pumpas upp" som från en vattenbrunn om vi talade mycket i tungor. "Ni går omkring och är vandrande apotek" sa predikanten och menade att tungotalet kunde fungera som medicin och göra oss friska från olika sjukdomar. Det står ingenstans i Bibeln om det. Det står inte heller att vi ska kriga mot djävulen med vårt tungotal, något som praktiserades i församlingen Arken och säkert i många andra karismatiska trosförsamlingar. I församlingen uppmanades vi att resa oss upp och tala högt i tungor samtidigt. Men Bibeln säger att två eller högst tre får tala, en i sänder när någon talar tungotal och det ska tolkas. Om ingen finns som uttolkar ska tungotalaren tala och tala till sig själv och till Gud (1 Kor 14:26–28).

Människor i världen söker tillfredsställelse genom återkommande kickar och upplevelser på olika sätt, för de har inte hittat den varaktiga källan som flödar fram på insidan och ger liv. Men vi kristna tenderar också att söka efter kickar och upplevelser på samma sätt som människor i världen och det kan då utvecklas till att bli som ett drogliknande beroende. Församlingen Arken har några gånger haft besök av predikanten som kallas "Den helige Andes bartender", Rodney Howard Brown som "delar ut andliga drinkar". På ett möte jag var på uttryckte en broder sig så här: "Ja, här i församlingen behöver man inte vara rädd för att supa öppet." Han menade att han drack sig "berusad" på den helige Ande och ville bli "slained in the spirit" som det heter i USA. Det var också många som blev "druckna i anden". Under mina första år på bibelskolan och i Arken, såg jag människor ligga däckade i kafeterian och jag tänkte avundsjukt att jag ville uppleva samma sak och också ligga på golvet, berusad i anden. Men att vara fylld av Guds Ande tror jag inte handlar om att vi ska uppträda som berusade fyllon, och jag tror inte heller det var vad som hände i Apg 2:13 när människor undrade om lärjungarna var berusade. Gud säger

tvärtom att vi ska vara nyktra i Efesierbrevet 5:18. Jag tror att vi ska leva med Jesus i vardagen och i livet, genom själens alla skiftande och oberäkneliga årstider. Det kristna livet handlar inte om söndagskristendom och att bara uppsöka möten och Gudstjänster och sedan leva som de i världen under veckan.

Kristendom ska inte vara upplevelseorienterad, men inriktad på själva livsvandringen. Han vill fylla vårt liv med liv, med honom själv. Sen är det inte fel med roliga upplevelser då och då i livet, att resa, att gå på restaurang, att gå på kalas, att klättra i berg, att campa i naturen eller vad det kan vara man tycker om att göra, men det andliga kristna livet går inte ut på att jaga efter nästa dopaminhöjande upplevelse. Självklart vill vi uppleva Guds kärlek och närhet och ibland få erfara i känslorna att han älskar oss. Men vi behöver också vara medvetna om att vi behöver bekänna synd inför Herren, att förundras över Guds nåd, ha tålamod som kristna och vara villiga att låta oss helgas, vilket ibland kan ta tid och inte sker på ett ögonblicks sekund. Vi behöver växa i relationen med Jesus. Den helige Ande är sanningens Ande och där han är råder frihet säger Guds ord (2 Kor 3:17). Så hur vågar dessa kristna behandla honom som de behagar och kommendera honom hit och dit som om de verkligen var små gudar? Att benämna den helige Ande som till exempel "befrielsesmörjelsen" låter slarvigt, ytligt, obibliskt och som en förolämpning mot Guds helige Ande, tycker jag.

"Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till, som också några av era egna skalder har sagt: Vi har vårt ursprung i honom." (Apg 17:28–29)

Vi ska inte utföra fromma gärningar i människors åsyn för att de ska lägga märke till oss eller stå och be långa böner för syns skull. Läs Matt 6:1–8.

Den "bönemodell" Jesus givit oss handlar inte om att vända sig inåt, utan uppåt, mot honom vår Fader och Frälsare. I Matt 6:9–13 står bönen "Fader Vår":

Vår fader, du som är i himlen.

Låt ditt namn bli helgat.

Låt ditt rike komma.

Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen.

Ge oss idag vårt bröd för dagen som kommer.

Och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.

Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss från det onda.

Kapitel 6

Kan en kristen ha demoner i sig?

"Han avväpnade härskarna och makterna och utsatte dem för allas förakt, när han triumferade över dem genom Kristus." (Kol 2:15)

När jag upptäckte och förstod sanningen i att kristna inte kan ha demoner i sig, så uppmuntrade det mig rejält. Ondskan är av Jesus så mäktigt besegrad på korset. Jag har aldrig oroat mig för att ha inneboende demoner efter avhoppet, men när jag var med i Arken så fick jag en period för mig att jag borde be befrielseböner för mig själv. Jag stod i mitt kök i lägenheten i Stockholm

och bad för de andemakter jag trodde jag hade, att komma ut i Jesu namn. Vi hade besök av en befrielsepredikant från Kanada varje år i församlingen. Han påstod att han själv varit väldigt bunden av olika sorters andar och befrielsen hade tagit lång, lång tid att genomföra, med mycket kamp och många andliga manifestationer. Han liknade bundenheten vid ett tjockt rep, sammanvävt med många trådar. Man kan bara "skära loss" en tråd i taget med bön när andarna var så många och samlade tillsammans i en familj, menade han.

I Bibeln så blev människor fria omedelbart när Jesus befalldemoner att lämna dem, det kan man läsa i evangelierna, till exempel berättelsen om mannen som hade legionen i sig. Han var besatt av tusentals onda andar och när Jesus befriade honom blev han fullständigt fri och klar i sinnet (Mark 5:1–20). När Jesus sedan dog på korset så är det verket på Golgata kors som befriar oss när vi tror på evangeliet och blir Guds barn. Frälsningen innehåller hela paketet: förlåtelse för synden, att bli frälst och pånyttfödd, befrielse från mörkret, och sist men inte minst en ovärderlig inträdesbiljett till det eviga livet. En ond ande kan komma tillbaka till en människa som inte är fylld av Guds heliga Ande (det vill säga frälst), för jag förnekar inte demoners existens. Bibeln är tydlig med att de finns.

"När den orena anden lämnar en människa vandrar den genom vattenlösa trakter och letar efter en plats att vila på men hittar ingen. Då säger den: Jag vänder tillbaka till mitt hus som jag lämnade. När den så kommer och finner det ledigt och städat och snyggt, går den bort och hämtar sju andar till som är värre än den själv, och de följer med in och slår sig ner där. För den människan blir slutet värre än början. Så skall det också gå för detta onda släkte." (Matt 12:43–45)

En kristens tempel är däremot upptaget för att Guds Ande bor där. Vi kan vara trygga och behöver inte oroa oss för att någon andemakt ska våldgästa oss och bli hyresgäst i våra kroppar. Vi är friköpta och priset är betalt:

"Men ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk. Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk. Ni som förut inte fann barmhärtighet har nu funnit barmhärtighet." (1 Petr 2:9–10)

Men djävulen vill inte att vi ska förstå korsets oerhört kraftfulla seger, och han vill förblinda oss att tro att vi måste driva ut demoner ur oss själva eller att någon ska göra det åt oss som på bibelskolan där jag gick. När Jesus dog på korset var det en gärning som resulterade i idel ljus för oss (Jak 1:17).

Men djävulen vill istället att vi ska fokusera på mörkrets gärningar, och han och hans demoner drar sig inte för att iscensätta en show med andliga manifestationer om vi börjar skrika på andemakter att komma upp och ut i Jesu namn.

Men Bibeln är tydlig:

"Om sonen befriar er blir ni verkligen fria." (Joh 8:36)

Det här är fantastiska och underbara sanningar! Det är inte Gud att tro att en kristen kan ha demoner i sig. Jag tror faktiskt att det förolämpar Gud.

"Det är fullbordat" var Jesu sista ord innan han dog på korset (Joh 19:30). Tänk dig att du skulle få en jättefin bil av Gud i present. Men när du sätter dig i den och ska köra iväg så startar den inte. Du måste ta den till en verkstad och se vad som är fel. Gud ger inte dåliga presenter, så den presenten var inte från honom. Bibeln talar om en köpman som hittar en mycket dyrbar pärla (Matt 13:45–46). Verket på korset är en sådan unik pärla som alla människor behöver finna och den pärlan läggs vid frälsningsögonblicket i våra hjärtan och lyser där upp hela vår kropp. Men säger du, kan inte demoner finnas i vårt kött eller i någon del av vår själ?

I Trosrörelsen så delar man upp människan i tre delar, ande, kropp och själ, men vi är inte uppdelade på det sättet för människan är en helhet. Man lär ut att människans ande är perfekt och det är i anden vi blir pånyttfödda och frälsta, men det stämmer inte med Bibeln. Vi blir frälsta helt och fullt som människor, eftersom vår kropp är den helige Andes tempel och boningsplats.

"Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er? Om någon förstör Guds tempel skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet." (1 Kor 3:16–17)

Vad är andlig kamp?

Men vad är "andlig kamp" då? Jag själv har fått uppleva detta och det är en obehaglig osynlig verklighet. Det var som att jag fick en liknelse av Gud: Du befinner dig i ett tryggt ljus och ombonat hus men utanför piskar regnet och det blåser, blixtrar, dundrar och stormar och mullrar på himlen. Dessutom är det bekmörkt ute och det till råga på allt så börjar det hagla. Du känner dig orolig och illa till mods över ovädret, mörkret och hagelbollarna som slår hårt mot rutan som om de skulle krossa den och komma in i köket där du sitter. Men ditt hus är byggt på klippan Jesus och kampen sker *utanför dig*, inte inne i huset. Den som bor i dig är större än den som är i världen, så var stilla. Var bara stilla. Ja, jag vet att det inte är så lätt när ångesten rasar och du är spänd i varenda muskel i hela kroppen. Men stressa upp dig är det sista du ska göra nu. Var stilla, var stilla, var stilla.

"Var stilla och besinna att jag är Gud" (Ps 46:11)

Det är han som har kontrollen och han kommer att gripa in. Börja inte skrika på andemakter, men ta hand om dig själv och rusa inte "utomhus" i rusket, regnet och stormen. Nu var detta bara en bild från min fantasi som jag använde, men du kanske ändå förstår poängen? Ju mer stilla du är, desto bättre är det. Jag menar inte att du behöver vara passiv, men inta ett förhållningssätt av att vara lugn och ha tålmod. Andlig kamp brukar vara övergående. De gånger jag upplevt det var när jag var uppe i en allvarlig psykos. Ibland kan andlig kamp förvärra sjukdom, åtminstone kan det känslomässigt upplevas så. Men under rubriken nedan kommer jag också gå in på mer om psykisk ohälsa och demoner. Andlig kamp för mig kan jag beskriva som en obehaglig, påtaglig vånda som härjar, och det kände jag nästan jämt under min tid i Trosrörelsen. Bara när jag grät och "mötte" Guds kärlek (om det var Guds kärlek eller inte får jag kanske aldrig svaret på) så kände jag lindring. Stillhet, förtröstan och frid var inte min erfarenhet under den här tiden. Den andliga kampen kan också vara mot vårt eget kött. Vi vill ju gärna gå vår egen väg och litar på vår egen kraft och förmåga, framför att förtrösta på Herren

och att lämna våra tankar känslor, beslut och prövningar i hans goda omsorgsfulla händer där de bäst tas om hand.

Hur befrielsejänst kan leda till andliga övergrepp

Djävulen kan fresta och störa oss i vår vandring med Gud, men han kan aldrig någonsin bo på insidan av oss. En annan aspekt angående befrielseböner är när man ber för människor som är psykiskt sjuka och skriker att demoner ska lämna. Det kan många gånger resultera i andliga övergrepp och göra mer skada än vad det gör nytta. Jag tror att mycket av det den karismatiska rörelsen kallar för mörker och att ha demoner i sig, egentligen kan vara psykisk ohälsa. En kristen person som har någon psykisk diagnos, kan få mycket fruktan och oro över att höra att den eventuellt har en eller flera demoner. Jag tror verkligen det kan förstärka den psykiska ohälsan att behöva gå omkring med den ovissheten, istället för att kunna känna sig trygg i barnskapet hos Gud. I mitt gamla sammanhang tog ledare och lärare sig friheten att komma fram och befalla demoner att lämna. Jag kan bara tänka mig och vet av egen erfarenhet vilken skada det kan göra, och jag tror det bedrövar Guds hjärta oerhört mycket.

Dessa så kallade lärare och befrielsepredikanter kommer en dag att få stå till svars för sina andliga övergrepp om de inte omvänder sig innan och verkligen på djupet ber om förlåtelse. En kristen människa som är psykiskt skör och instabil behöver inte "befrielse" från onda andar. Den personen behöver få en tillit till Jesus och Guds ord och få möta vänlighet, uppmuntran, kärlek och trygghet från kristna lärare och ledare. Gud är vår pappa och det enda vi egentligen behöver göra är att springa till honom om djävulen bråkar med oss och säga: "Du, Pappa, jag tycker det är kämpigt nu. Kan det vara fienden som bråkar med mig?" Gud ser om det är fallet och han vet bäst hur striden ska tas. Vi slipper att skrika oss hessa och bli fysiskt och själsligt utmattade, något som ofta är fallet för dem som sysslar med befrielsejänst.

"Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt." (Matt 11:28–30)

"Så sade Herren Gud, Israels Helige: Vänd om och var stilla, då kan ni räddas, genom lugn och tillit vinner ni styrka." (Jes 30:15)

Striden om sanningen

Han som bor i oss är större än den som är i världen (1 Joh 4:4–6). Människor som inte är frälsta kan vara hur fina, vänliga, empatiska och gulliga som helst, men snällhet kommer inte att ta dem till himlen, det behöver jag ibland påminna mig. De tillhör ett annat rike. Vi har blivit tagna ut ur mörkrets välde och vi är räddade. Synden är en realitet som vi behöver stå emot för att kunna vandra i anden och leva osjälviska liv i utgivande kärlek till våra trossyskon och medmänniskor. Hur gör man det? Jag tror att man kan öva sig i att följa den helige Ande och välja att reagera på olika situationer som han vill att vi ska göra. Kanske är det lättare när vi vet att vi inte har demoner på insidan. För många kristna tror jag det kan inge fruktan och vara en källa till osäkerhet och oro om vi tror att vi behöver få andemakter utkastade från oss.

Vägen jag tror Gud visar på är sanningens väg:

"Ty Gud har utsett er att vara de första som skall räddas genom att ni helgas i er ande och tror på sanningen." (2 Thess 2:13–15)

Genom bön, bibelläsning och i gemenskap med andra troende kan vi helgas alltmer. Detta ämne helgelse kanske det inte talas så mycket om i dagens församlingar, men jag anar att det är alternativet till demonutdrivning. Det handlar om syndiga beteenden i köttet och köttet kan vi inte kasta ut, det behöver övervinnas genom att ta emot hjälpen som Hjälparen vill ge oss. Tänk om det var så lätt som att man bara behöver kasta ut en demon!

Köttet och inte demoner

"Nej, säger jag, låt er ande leda er, så ger ni aldrig efter för köttets begär. Köttet är fiende till anden och anden till köttet. De två ligger i strid så att ni inte kan göra det ni vill. Men om anden får styra er står ni inte längre under lagen. Vad köttet ger är lätt att se: otukt, orenhet, liderlighet, avguderi, trolldom, fiendskap, strider, ofördragsamhet, vrede, intriger, splittringar, kätterier, maktkamp, dryckenskap, utsävningar och annat av samma slag. Än en gång varnar jag er: de som gör sig skyldiga till sådant skall inte få del i Guds rike. Men andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen. De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med alla dess lidelser och begär. " (Gal 5:16–25)

I många karismatiska församlingar talar man om att det finns en andemakt för olika beteenden, till exempel: "en ande av fruktan, en ande av alkoholberoende, en ande av otukt, en ande av vrede", ja andemakter för varje synd som man då tror att man måste kasta ut, men för att Jesus besegrat både synden och andemakterna på korset så är det köttet som är det egentliga problemet som övervinnas genom helgelse. Det är sanningen om vem Jesus är och djupet i vad han gjorde för oss på korset som är själva striden. Striden handlar inte om att vi har demoner på insidan men djävulen vill distrahera oss så att vi glider bort från Jesus. Striden handlar om sanningen!

"Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria" (Joh 8:31–32)

När jag har hållit på med det här kapitlet har det varit påsk 2023 och jag bestämde mig för att fasta tio dagar från alla sötsaker och från godis, dels för att försöka komma ifrån min svaghet för socker men också som en andlig fasta för att dyka djupare i Guds ord, till exempel angående ämnet demoner och befrielse. Jag skäms att behöva erkänna att jag avbröt fastan efter sju dagar när suget efter socker oväntat kom och knackade på. Ändå var Gud så god och välsignade mig. Jag förstod tydligare och klarare vad Jesus har gjort på korset och vilken oerhörd seger det var och är, och jag kunde uppleva och förstå mer av Guds kärlek till oss och den frihet som finns i att vi som kristna inte behöver fajtas med demoner.

Jag tror att vi har så lätt för att "förminska" Gud och klä på honom våra mänskliga attribut genom alla gärningar vi tror att vi måste göra, till exempel kurser i hur man befriar från demoner genom "tio olika steg." Sen alla dessa orsaker till varför demonerna inte kommer ut och kommer tillbaka igen. Personer kommer fram för förbön om och om igen för att demonerna "kommit tillbaka" och de får höra att de har synd i sina liv. De går hem och gör om samma synd och är livrädda för demonerna och kommer igen fram för förbön. Andra tror att

demonerna inte lämnar dem och de kanske får höra att de måste be mer, tro mer, bekänna alla sina synder eller förlåta någon särskild person. Stämmer det med Bibeln? Ja, vi ska förlåta människor, det är sant, men vad det handlar om är att kristna inte kan ha demoner för det var ofrälsta människor som Jesus befriade här på jorden. När det blir fokus på demonerna och att de ska drivas ut, kommer Jesus och den seger han vann för oss på korset i skymundan. Då förstår vi inte hur fullbordat det faktiskt är!

"På den dagen skall många säga till mig: 'Herre, herre, har vi inte profeterat i ditt namn och drivit ut demoner i ditt namn och gjort många underverk i ditt namn? Då skall jag säga dem som det är: 'Jag känner er inte. Försvinn härifrån, ni onskans hantlangare!' " (Matt 7:21–23)

Ett eftertraktat korn

"Simon, Simon. Satan har begärt att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig, att din tro inte ska slut. Och när du en gång har omvänt dig, styrk då dina bröder." (Luk 22:31–33)

Som det minsta lilla frö man kan tänka sig är tron, placerat i det allra innersta i våra hjärtan. Där vilar detta lilla frö som ett guldorn som vill rota sig och få växa, breda ut sig till ett himmelskt vackert landskap i och utanför våra liv. Några var fröna som hamnade på stenig mark eller som åts upp av korparna på vägen. Några hamnade bland tistlarna och det som växte upp förkvävdes och fick inte bestående liv. Men fröet i ditt hjärta rycks inte upp så lätt. I det innersta hjärterummet som är vår inre människa, där kan trons frön börja växa och gro. Herren vattnar på det med sitt Ord och sin Ande. Detta frö är som en guldklump, mer dyrbart än världens alla källor av silver och guld och allt annat som kan se så attraktivt ut för en människa. Detta frö har ett evighetsvärde i sig och är ovärderligt och det gör det mycket eftertraktat för den fiende som finns och går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall uppsluka (Petr 1:5:8–11). Han vill brutalt slita upp detta frö som hamnat i ditt hjärtas jord, för han vet att om han lyckas med det så blir du svag, utarmad, förtvivlad och tömd och utan något hopp och någon vision för ditt liv. Han vill stjäla, slakta och förgöra. Ja, jag tror att det är vår tro han är ute efter. Men liksom Jesus bad för Petrus att hans tro inte skulle gå om intet, så kan det vara för dig och mig. Fröna kan vara hotade intill bristningsgränsen och vi kanske svajar och stapplar, kryper och skakar.

Jag tror att något av det värdefullaste vi som troende har är vår tro. Inte som något att pumpa upp och prestera fram, men som ett litet frö som slår rot i våra hjärtan och förnyar våra sinnen som Bibeln säger. Där kan det lilla senapskornet växa och förmeras och bli ett stort träd där fåglarna bygger bo bland grenarna (Luk 13:19). Alla har fått ett mått av tro. När jag inte hade varit frälst så länge så levde jag i att man alltid trodde Gud om bönesvar och att man självklart hade tro för *allting*. Tills jag hörde en kvinna säga: "*Det ska vi ha tro för*" om ett specifikt böneämne. Då förstod jag att bönesvar kanske inte är självklart precis varenda gång. Att det finns gånger då Gud säger nej, ibland för vårt eget bästa, för att han har hela perspektivet och ser hela utgången. Det är inte fel att ha lite tro, men inte heller att tron är stor. Jag tror att tron är som en skatt i vårt innersta. Liten men med gränslös potential därför att GUD är STOR och vi kan ha tillit till honom. Tron är ett eftertraktat korn som vår fiende djävulen vill komma åt. Kampen handlar därför inte främst om att slänga ut demoner. Striden handlar om sanningen och om att fortsätta att vandra i tro.

Under hans vingar

Under Herrens vingar friheten finns

Genom lugn och förtröstan tilliten vinn

När fienden vill dig skuldbelägga och klandra

Kan du på sanningens väg vandra

Jesus har gått de vägar du har gått

Det du förstår, har han i begynnelsen förstått

Han är vägen, sanningen och livet

Befrielse genom korset är givet

Din kropp är den helige Andes bo

Du behöver begrunda det och tro

Om fienden skymmer sikten av hans tron

Vill han åter svepa vingarna omkring dig och ge ron

Guds Ande bor i dig och ingen annan makt

Om du läser noga, det är vad Guds ord sagt

Mörkrets rike övervanns av hans kärleks ljus

Din kropp är den helige Andes hus

Under hans vingar finns trygghet vid hans fötter

Som ska skydda dig i stormarna och ge dig djupa rötter

Och om du skulle vackla på vägen och trilla i ett dike

Ta åter Herdens hand för du tillhör ljusets rike

Kapitel 7

Ett kapitel om Guds kärlek

"Väldiga vatten kan inte släcka kärleken, strömmar kan inte dränka den. Om någon ville ge allt han har i sitt hus för kärleken, skulle han ändå bli avvisad." (Höga Visan 8:7)

För många år sedan såg jag en musikvideo, det kan ha varit på dåvarande musikkanalen MTV. Videon visade en kvinna som frimodigt gick omkring överallt med ett stort rött hjärta som hon höll framför sig. Jag kommer ihåg att tydligen hade någon människa eller flera sårat henne vid något tillfälle, så i en annan scen i videon går hon ut på stan med ett betydligt mindre rött

hjärta i sina händer. Men perioden med det lilla hjärtat blev inte långvarig, för snart såg man henne åter igen gå och bära på det stora röda hjärtat. Den här videon var stark tyckte jag, nästan som en liten tankvärd kortfilm. På flera år såg jag inte musikvideon tills den en dag när jag verkligen behövde den, dök upp på YouTube. Låten heter "Another chance" med Roger Sanchez. Många människor går omkring i tillvaron med stora, generösa, utgivande och modiga hjärtan i syfte att både ge och få ta emot kärlek. Somliga har låtit sina hjärtan krympa på grund av svek och deras hjärtan förblir sedan sorgligt nog i det stadiet. Men Bibeln talar om en kärlek som inte är feg utan modig, faktiskt om en kärlek som hoppas och tror allt. För det kan kosta att älska.

Vi måste vara modiga som kvinnan med det stora röda hjärtat i musikvideon jag såg. Det kan hända att vi då kommer att gå på smällar, ja oj så många smällar, men så mycket vi också vinner. Vi vinner så mycket att det faktiskt kan vara värt det, för om det är något som är värt att satsa på så är det kärlek. Då menar jag inte enbart kärleken mellan man och kvinna, även om den också är någonting helt unikt, väldigt fint och underbart. Jag menar att välja det goda framför det onda, att välja att gå på kärlekens väg, för det är ingen självklarhet i en ond värld med så många frestelser. Vi kommer aldrig att till fullo lyckas med att alltid välja Agapekärleken, för vi är inte små "Jesus-ar" som går omkring som kopior av honom på den här trasiga sargade jorden. Men vi är barn till en Pappa som kan allt om kärlek, därför att han ÄR kärlek. Honom kan vi bli inspirerade av, tänka på, be till och prata om, både med våra trossyskon och med dem som inte känner honom. Tänk om vi förstod djupen i Guds kärlek till oss och orden i Efesierbrevet 3:16–19 som säger:

"Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, att Kristus ska bo i era hjärtan och att ni ska bli rotade och grundade i kärleken. Då ska ni tillsammans med alla de heliga kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt bortom all kunskap. Så ska ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet. "

Att Jesus dog på korset för oss är universums största kärlekshändelse och historiens viktigaste gärning, även om vi som tror på honom inte kan förstå det till fullo, men ibland kanske vi kan få en liten glimt av hur stort det är. Jesus var kärlek, nåd och sanning rätt igenom. Han gick på jorden som ett levande och sant människoexempel, Guds son och lika mycket Gud som Gud själv och samtidigt sann människa. Alla människor behöver kärlek. Jag tycker det är fascinerande att de som var drinkare och prostituerade, de som stod utanför samhället och var sårade och sargade, drogs till Jesus och de stöttes inte bort av hans radikala förkunnelse. Jesus umgicks med dem och fariséerna anklagade Jesus för att han umgicks med tullindrivare och syndare. Men Jesus svarade:

"De är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare." (Mark 2:17)

Jesus herdehjärta

Han behandlade tullindrivare och prostituerade med vänlighet, värme, kärlek och barmhärtighet. Ja, Jesus umgicks med syndarna, men det betyder inte att han rättfärdigade och accepterade deras synd. När de spenderade tid med Jesus och förstod och såg kärleken i

honom och lyssnade till hans undervisning som kom direkt från Guds hjärta, så ville de inte längre synda. De fick förvandlade liv och ville följa Jesus. Jesus visade dem på kärlekens väg, han kom inte och slog dem i huvudet med någon "moralisk" predikan. Men för fariséerna gjorde han det! Han kom för att uppfylla lagen (Matt 5:17–20). Kärleken är lagens uppfyllelse. Tänk om människor omkring oss, till exempel vänner till oss, skulle vilja bli kristna bara av att se på hur våra liv är? Tänk om de blev så nyfikna och öppnade sina hjärtan för Gud för att vi kunnat spegla någon sida hos Jesus?

Jag kan fundera över vilka miljöer och vilka människor kan vi umgås med som kristna utan att själva falla i synd eller bli negativt påverkade? Hur kan vi vara salt och ljus och genuina kristna som kan stå för sanningen, utan att bli manipulerade själva? Det är en sak att Jesus umgicks med människor med stora problem, men klarar vi av det och att ändå behålla närheten till Jesus? Jag tycker inte det är lätt, men ibland kanske man måste stanna upp i sin vandring med Jesus och "stämna av" med sig själv var man befinner sig i sin tro och vem man är och vart man är på väg. Hur nära eller långt borta från Jesus är jag? Kan jag påverka istället för att bli påverkad, in i ett destruktivt sammanhang? Vissa människor och situationer måste man lämna, för vi är inte Jesus. En person som nyss lämnat sina knarkande kompisar och blivit fri från ett narkotikamissbruk, kanske inte ska umgås dagligen med sitt gamla gäng, efter sin omvändelse. Då krävs det att man är väldigt stark för att inte trilla dit och börja med narkotika igen.

Om vi fått säga något om Jesus och tron och det finns lite öppna hjärtan som tar emot det vi sår in av Guds ord, kanske vi ändå måste gå vidare. Gud kommer att ta hand om människorna vi har delat evangeliet med och föra dem framåt. Ibland är det bättre att vi lämnar dem i Guds händer och ber för dem och umgås mer med våra trossyskon:

"Om ni visar varandra kärlek ska alla förstå att ni är mina lärjungar." (Joh 13:34–35)

Älskar vi dem som inte älskar oss?

Det är inte alltid lätt att älska alla människor. Kärlek kan vara så obekvämt ibland. Vi kan, iallafall jag, ha för höga förväntningar på människor för att vi tror gott om dem och så blir vi besvikna när de inte lever upp till förväntningarna man har. De kanske till och med gör något vi inte väntade oss så vi blir dubbelt besvikna men också förvånade. En vän du verkligen tycker om kanske har skvallrat om dig och röjt en hemlighet. Den du älskar sviker dig på något sätt. Du blir felaktigt behandlad i din familj eller på ditt jobb. Älskar vi dem som inte tycker om oss? Kan vi ens tycka om dem som öppet och synligt snäser åt oss? Alla människor vill vara omtyckta och bli bemötta med vänlighet, till exempel i sin egen församling, men så fungerar det tyvärr inte alltid.

"Skall ni ha tack för att ni älskar dem som älskar er? Också syndare älskar dem som visar dem kärlek." (Luk 6:32)

Älskar vi dem som inte tycker likadant som oss? Till exempel en syster eller broder med en annan teologi än vad vi har? Där fick jag en värdefull lektion av Gud. En dag tog en kristen tjej från Stockholm kontakt med mig på Facebook. Vi kan här kalla henne för Anjelica och hon hade spelat in ett röstmeddelande till mig på Messenger. När jag lyssnade på det så kände och förstod jag att hon och jag hade olika uppfattningar om mycket, men jag märkte också hur vänlig och trevlig hon verkade och jag spelade in ett vänligt röstmeddelande tillbaka. Vi spelade

in en hel del röstmeddelanden till varandra som handlade om olika trosfrågor. Jag kunde då märka att medan hon alltid hade en mild och ödmjuk ton, så var jag betydligt mer misstänksam och skarp mot henne för att vi hade olika teologi. Vid ett tillfälle ifrågasatte jag nästan hennes frälsning, ändå blev hon inte sur. Jag förstod då mer och mer att även om vi såg olika på mycket, så kunde jag lära mig någonting av henne. Att kärlek, respekt och en rätt attityd alltid behöver finnas där. Så jag omvände mig från min felaktigt dåliga attityd till Anjelica. Vi blev inte direkt bästa kompisar, men hon lärde mig genom sin vänlighet och sitt mjuka sätt att vi behöver ha öppna hjärtan. Om vi har teologiska kunskaper måste vi ändå, över allt annat, sätta kärleken främst och vara välkomnande mot den helige Ande, för kunskapen uppblåser, men kärleken uppbygger (1 Kor 8:1). Vi vill ju inte bedröva den helige Ande.

Nyanser av Guds kärlek

Kärleken är inte insmickrande, manipulativ och har baktankar. Den ser inte vad den kan utvinna ur en människa eller en situation, vad som finns där "för jag, mig och mitt" att dra nytta av, för då är det inte kärlek. Kärlek är uppriktig välvilja mot sin nästa. Att säga sanningen även om den smärtar, kan vara djup kärlek och sanning och kärlek hör ihop (1 Kor 13:6). En läkare säger sanningen när han fastställer en diagnos. Han/hon kan inte kringgå sanningen och säga "nästan" vad patienten lider av, för då blir inte behandlingen effektiv. Jesus var kärlek även de gånger han tillrättavisade, men det var kärlek i en strängare form. Han behandlade fariséerna och de skriftlärdade på ett annat sätt och sa rakryggat sanningen om dem, men det betyder inte att Gud älskade dem mindre. De skulle inte ha förstått ett mjukt och stilla kärleksspråk, eftersom de var hårdhärtade och hårdnackade. Han sa sanningen om deras självrättfärdighet och ondska, att de liknade "vitkalkade gravar" (Matt 23:23–36). När Jesus kallade fariséerna för "huggormsyngel" så var det inte utifrån att han var otrevlig och oförsämd. Han bara sa exakt så som läget var, hur det egentligen var ställt med dem och deras andliga tillstånd. Fariséerna kunde ha rätt i sak men de saknade kärlek och empati och de älskade inte Jesus. De gjorde det ena utan att göra det andra. Det är i kärleken som växtkraft till allting annat finns, tror jag. Kärleken gör att allting får sina rätta proportioner. Då kommer vi inte att kalla ont för gott och gott för ont. Om vi blir kvar i hans kärlek förblir vi också i ljuset och kan se klarare och klarare.

Förstår vi vad vi har blivit räddade ifrån?

I Joh 3:16-18 står det så här:

"Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd. Men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn."

Det står uttryckligen att man kan "gå förlorad" och i andra översättningar "gå under." Detta är något jag inte så ofta har reflekterat över på djupet eller verkligen förstått allvaret i. Visst har jag vetat att alla behöver bli frälsta/räddade för att kunna komma till himlen, men jag har känt en viss tvekan ibland vid tankarna på att människor som inte valt Jesus i detta jordelivet kommer till en evig pina som kallas helvetet. Det låter inte särskilt kärleksfullt att skriva om det i ett kapitel om kärlek, eller hur? Det kanske för många inte låter kärleksfullt att tro på att helvetet finns heller, och predika om att man kan komma dit, men faktum är att det är

sanningen och att det är just helvetet som Jesus räddar oss från. Han dog och uppstod för våra synder för med synd kan ingen komma in i himlen, eftersom Gud är helig. Men Jesus ser den som blivit frälst genom hans blod, genom gärningen på korset och vi har öppet och fritt tillträde till himlen som är vårt hemland, den dagen vi lämnar vårt liv på jorden.

Ja, helvetet är verkligt och hur konstigt det än kan verka så är det faktiskt kärlek att varna för att människor inte ska behöva komma dit. Hur kan Gud vara så obeskrivligt grym att han sänder någon till en evig plats av lidande och pina? – undrar många som läser det här. Jo, fortfarande kan vi se mycket av Guds godhet och kärlek här på jorden och i himlen blir det ännu mer av det, men helvetet är en plats där den helige Ande inte finns, så tror jag och då blir följden ett totalt och kompakt mörker och lidande. Eftersom våra själar är eviga och lever vidare, så kommer den som är räddad och frälst till Jesus i himlen, medan den som inte tagit emot räddningen som Jesus ger, till platsen där Guds kärlek och godhet inte finns. Kanske kan den här sanningen göra att vi blir ännu mer ivriga att be för människors frälsning och få upp dem i "räddningsbåten" ombord så att de kommer till himlen en dag och inte går förlorade? Vi kan inte säga att helvetet är orättvist och grymt av Gud, för vi vet inte hur han tänker och varför han har gjort det på det här viset. Hans tankar och vägar är högre än våra:

"Mina planer är inte era planer och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Liksom himlen är högt över jorden, så är mina vägar högt över era vägar, mina planer högt över era planer." (Jes 55:8–9)

Jag kan säga att jag under mina år som kristen inte verkligen insett att helvetet är en verklighet, men nu tror jag fullt och fast på dess existens och att den som tror på Jesus Kristus blir räddad från det. Om det inte varit så allvarligt att det finns, hade Jesus inte behövt dö för oss. Vår synd förtjänar helvetet, men Jesus klev in och gick i sin kärlek emellan genom sin död på korset. Detta att han erbjuder dig och mig evigt liv i ett paradiset som vi inte kan förstå hur underbart det kommer att vara, bara genom att tro på honom och bli förlåten, det är verkligen kärlek. Så radikal är kristendomen, men helvetet är någonting som vi inte vet så mycket om och som vi sällan talar om. Men man ser tydligt i Bibeln att det finns, för Jesus pratade ofta om det. Men de goda nyheterna är att vi inte behöver vara rädda och kan vara frimodiga på domens dag. Vi kan springa vårt lopp och veta att vi inte plötsligt behöver stanna upp innan målnöret och tveka, utan fortsätta rakt in i Faderns armar. Han kommer att ta emot dig och mig som är hans älskade barn. Vi behöver inte vara rädda:

"Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom. I detta har kärleken nått sin fullhet hos oss: att vi kan vara frimodiga på domens dag, ty sådan som Kristus är, sådana är vi i denna världen." (1 Joh 4:16–17)

Det står också vidare i vers 18 till 19:

"Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken fördriver rädslan, ty rädsla hör samman med straff, och den som är rädd har inte nått kärlekens fullhet. Vi älskar därför att han först älskade oss."

Rädsla hör samman med straff därför att Adam och Eva syndade i Edens lustgård och därifrån kommer rädslan för straff, men det straffet har Jesus dött för på Golgata kors. Medan jag sitter och skriver det här poppar dagens bibelord upp på bibelappen i min mobil och det står:

"Då sade Jesus till henne: 'Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?' " (Joh 11:25-26)

Gränser är någonting gott

"Han ger dina gränser fred, han mättar dig med bästa vete" (Ps 147:14)

Guds kärlek är gränslöst stor och hans nåd är högre än himlen (Ps 103:11) men Gud är också en helig Gud och att dra gränser är någonting som är gott. Han avskilde hav från land, så att inte allt skulle bli hav, eller allt bli bara vatten. På samma sätt har han dragit gränser för oss, genom att helvetet finns. Man måste inte välja Gud och frälsningen. Gud vill att det ska vara ett frivilligt val från ditt hjärta. Jag tycker att det är logiskt att Gud någonstans måste dra en gräns. Här på jorden kan det vara ganska okej att vara ibland, och vi kan få uppleva mycket kärlek och stor lycka för att den helige Ande finns här på olika sätt, men helvetet är en plats helt i avsaknad av godhet, Guds helige Ande och nåd. Där finns inte skönhet, glädje, nåd, kreativitet och tacksamhet över allt det goda vi får av Gud, men framförallt saknas kärleken där, och sist men inte minst frälsningen och friheten i barnskapet hos Gud.

Det här med gränser är intressant tycker jag och har tänkt på det lite grann. Empatiska och godhjärtade människor kan bli utnyttjade för att de inte har gränser och låter sig luras. De kan vara stora generösa givare och ge ogenomtänkta stora summor pengar in i en församling efter ett manipulativt kollekttal. Ja, ge långt över sin förmåga så att det sedan drabbar dem själva på ett negativt sätt. De blir fattiga och undrar sedan varför undervisningen om sådd och skörd inte fungerar! Vi som är empatiska och har mjuka hjärtan måste också använda förståndet, för det finns de som tar och tar och som liksom vi också är dåliga på gränser och de drar dessa "tagare" nytta av. Så att ha gränser i sitt liv är någonting som är gott. Att kunna säga nej är någonting som är gott. Att förlåta, gå vidare och sen inte låta sig utnyttjas igen är något som är gott. Vårt ja ska vara ett ja och vårt nej ett nej (Matt 5:37). Den enda som kan vara gränslös på ett genuint gott och sunt sätt är faktiskt Gud. Han är gränslöst god och nådefull, men samtidigt en helig Gud som inte kan släppa in synd i himlen. Han vishet är utan gräns.

"Vår Herre är stor, hans kraft är väldig, hans vishet är utan gräns." (Ps 147:5)

Lovsång och starka känslor

"Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig. Fåfängt dyrkar de mig, ty lärorna de lär ut är människors bud" (Matt 15:8-9)

En överkarismatisk församling kan leverera många andliga upplevelser, men det kan bli på bekostnad av kärleken, för om teologin är fel så kommer medlemmar att bli vårdslöst eller felaktigt behandlade. Allting förändligas och det blir inte utrymme för sann kärlek och värme som vi behöver i en kristen familj. Det kan vara mycket "tomt skrammel" i en karismatisk

församling som tror att den är andlig. "Tomma tunnor skramlar mest" finns det ett talesätt som säger. Läs berättelsen om Elia och Baalsprofeterna i 1 Kung 18:20–40.

Spotlights med olika färger under lovsången och pianoklink under kollekttalet kan förvilliga och manipulera och sådant behövs inte. Det som är äkta behöver inte förstärkas, men ofta vill vi "hjälpa" Gud och skapa en stämningsfull atmosfär vilket också kan lyckas, men då är det inte säkert att det är äkta upplevelser som blir följden. För kärlek handlar inte bara om känslor. Lovsång kan verkligen locka fram starka känslor, till exempel häftig gråt. Jag vet själv hur mycket jag "konsumerade" lovsångsskivor hemma i min lägenhet i Stockholm. Den ena CD-skivan efter den andra med starka lovsånger och tårarna sprutade. Är det något fel med det då? kanske du tänker. Ja, jag trodde varje gång att jag fick mer och mer helande av Gud, men egentligen hade jag glidit bort från Gud och hans ord och allt handlade om känslor. Det tillhörde vardagen att alla dessa sånger framkallade starka känslor hos mig.

Nu lyssnar jag på lite lugnare lovsånger och är försiktig med viss typ av lovsång som påverkar känslor. Jag har ett annat förhållningssätt till lovsång idag. Jag har också upptäckt att texterna i psalmboken i svenska kyrkan riktar sig mer mot Gud och handlar betydligt mer om honom än om oss. I de karismatiska lovsångerna ligger fokus ofta på mig, jag och vi, och hur vi ska närma oss Gud. Nuförtiden känner jag om lovsånger börjar dra iväg med mig känslomässigt och då stänger jag av musiken. Jag har märkt att samma starka känslor kan komma om jag lyssnar på profana poppiga åttiotalslåtar, likaväl som "smorda" lovsånger från karismatiska församlingar. Alltså handlar det kanske inte om "smörjelsen" då? Idag påminner en del karismatiska gudstjänster om rock- eller popkonserter och det behöver inte vara ett tecken på att Guds närvaro är där, även om människor är hängivna och gråter. Paulus är ett exempel på en person som inte förstälde sig och som var äkta. Han kände sig osäker, rädd och underlägsen och erkände det också. Men han var en person med mycket kärlek och omsorg om människor.

Kärleken är starkare än rädsla och fruktan

"När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller vishet som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för att inte veta av något annat hos er än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Svag, rädd och mycket orolig kom jag till er. Mitt tal och min predikan kom inte med övertygande visdomsord utan med bevisning i Ande och kraft." (1 Kor 2:1–9)

Jag har haft mycket ångest, rädsla och fruktan i mitt liv, inte minst under högstadietiden i skolan men också senare i gymnasiet, trots att jag gick det estetiska programmets teaterlinje där man ska våga stå på en scen och ge ut mycket av sig själv. Jag har ofta tyckt att det känts jobbigt i stora grupper och har lätt känt mig blyg och fåordig då. Efter att jag blev frälst och fått möta Guds kärlek, har mycket av denna fruktan försvunnit och jag ser mig inte som introvert utan som en ganska öppen person. Men ibland kan fruktan fortfarande visa sitt fula ansikte och knacka på, men den får inte längre lika mycket utrymme i mitt liv och i min vardag som innan jag tog emot Jesus. Kan man vara rädd och ändå ha kärlek i sitt hjärta? Det verkar ju som att Paulus hade det, trots att han kände sig otillräcklig och orolig. Men kärleken driver ut fruktan. Ju mer vi förstår av Guds kärlek och lär känna den, desto tryggare kommer vi att bli. Gud vill att vi ska lära känna kärleken och tro på den (1 Joh 4:15). Det handlar inte så mycket om känslor,

kanske mer om en förvissning om att han älskar oss och att vi förstår mer och mer vem Jesus är och vad han gjort för oss.

Jag tror aldrig man kan bli färdig med att begrunda vad Jesus gjorde på korset och läsa om det i Guds ord. Vi kommer aldrig till fullo förstå den kärleksgärningen och behöver höra evangeliet om och om igen. När jag kom med mitt känslomässiga bagage till församlingen Arken så fick jag gråta ut mycket sorg och smärta. Det var mycket förkastelse och ångest som Gud tog itu med då. Ja, han gjorde det i början på bibelskolan, trots att jag tycker och vet att min förra församlings undervisning innebär allvarliga "biverkningar" för den som blir kvar där. Men Gud lät sig inte begränsas i sin kärlek av att det var en vilseledande församling. Jag fick gråta ut hos Gud. Sedan spårade det ur, men Gud välsignade och bekräftade mig många gånger, det vet jag med säkerhet. Det är klart att Gud i sin suveränitet kan verka i vilket sammanhang som helst. Du behöver inte tro mig, men så var det. Om man är med i en sekt av något slag, så har man självklart inte bara dåliga erfarenheter.

Allting är inte svart eller vitt och jag mötte många otroligt fina och "mjukhjärtade" människor i församlingen. De hade stora hjärtan men tyvärr naiva sinnen. Givare som gav, gav och gav för att de var så de var funtade. De gav av sin tid, sin kraft och sina pengar, tills de liksom jag hamnade på psykakuten. Jag hade en del fina vänner i församlingen och jag tyckte också om tillhörighetskänslan i lovsången samt arbetsgemenskapen till exempel under konferenser. Man kan säga att jag fick smaka på Guds godhet, men han gav mig senare den urskiljning jag behövde för att kunna lämna skeppet. Jag lämnade inte Gud och det är jag tacksam över. Jag lämnade andliga övergrepp, manipulation och ekonomisk utsugning, "kärleksbombning" på bekostnad av sanningen och övermodiga predikanter som predikade ett annat evangelium. Jag lämnade villoläror och framgångsteologi. Församlingen är också ansvarig för alla de predikanter från USA och andra länder som de släpper in. Det är inte lika med Guds kärlek och sant herdeskap att släppa in vargar bland fåren. Jag bad att Gud skulle ge mig någon slags liknelse när det gäller detta. Då fick jag en tanke: När en församling som släpper in vargar bland fåren, det vill säga osunda predikanter utifrån, så är det som att släcka ljuset. Fåren ser ingenting och vet inte var de ska sätta fötterna. De blir förvirrade. Ibland pågår sund undervisning och då är det "ljus", så kommer vargarna in och det blir släckt. Sedan tänt, sedan släckt.

Kärlekens Ande

Vi kan ha hur mycket kunskap som helst, det spelar ingen roll, vi behöver ändå den helige Ande. Vi behöver hjälparen för att navigera i vardagsbesluten, på våra jobb, i vår sysselsättning, i vår familj och i våra relationer och olika utmaningar, situationer och små och stora prövningar. Vi behöver Hjälparen när vi läser Bibeln, för att förstå vad vi läser. Vi behöver också att den helige Ande förmedlar Guds kärlek till oss så att vi lär känna den och tror på den, eftersom Gud är kärlek. Ibland tror jag att vi behöver ett möte med Guds förvandlande kraft, men vi behöver lika mycket att läsa och begrunda Guds ord så att inte allting handlar om känslor, för Guds rike är inte enbart att uppleva känslor. Men vi har välsignats med olika sorters känslor, likt färger på en palett. Jesus som gick på jorden som sann människa och Guds son upplevde många olika slags känslor. Vi ska inte låta känslor styra oss i relationen med Jesus, men dock kan det vara så när man kommer ut ur en sekt eller en osund församling och ska vandra vägen vidare, att man kanske har stängt dörren för den helige Ande. Det kan vara så att man blivit så vilseledd i

andliga upplevelser och känslor, så man vågar inte öppna hjärtat igen för vad Gud vill göra i ens liv av inre läkedom och upprättelse. Åtminstone jag tänkte mer eller mindre medvetet att jag bara skulle "hålla mig till Guds ord" och jag ville inte sitta och gråta på möten igen.

Men Gud är en levande och älskande Gud som verkligen älskar dig djupt utöver vad någon kan förstå. Han vill beröra och välsigna dig om du går och brottas med ångest och depression eller vandrar som ett vrak i en känslomässigt knastertorr öken. För mig tog det ungefär åtta år efter avhoppet från trosrörelsen innan jag fick ett nytt möte med Guds kärlek i Frälsningsarmén. Jag behövde känna mig trygg i det sammanhang jag var innan jag vågade öppna hjärtat på nytt. Om jag ska vara ärlig så hade jag nog inte riktig tro för att kunna bli välsignad och få möta Guds kärlek någon annanstans än i Arken och liknande församlingar. Jag hade ju haft den lite som en "avgud" på piedestal när jag var med där. Även om jag lämnade församlingen för att de predikar framgångsteologi och bjuder in Word of Faith-predikanter, så hade jag länge tankemönster kvar om att jag inte skulle kunna möta Guds helige Ande någon annanstans. Men jag hade fel! Guds kärlek rör sig främst i sammanhang som inte är storslaget karismatiska, spektakulära och där predikanter upphöjs som man har sin förväntan på.

Kärlek och sanning hör ihop

Kärleken gläder sig i sanningen (1 Kor 13:6). Det betyder att kärlek och sanning hör ihop och att vi behöver ha rum för och kärlek till sanningen i våra hjärtan. Vad är då sanningen? Vi behöver avsky det onda och hålla fast vid det goda (Rom 12:9). Vi behöver älska människor men hata synden, kanske främst i vårt eget liv. Om vi lär oss att hata synden men ändå älskar oss själva på ett sunt bibliskt sätt och vår nästa som oss själva (Mark 12:31), kommer vi att synda mindre då? Jag tror att Bibeln är ett kärleksbrev och inte en lagbok. Men Jesus säger:

"Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud." (Joh 14:15–31)

Människor behöver höra om Guds kärlek, jag tror verkligen på det och jag tror att det kan vara rätt att säga "Jesus älskar dig" till en främling på stan. Men människor måste också få veta att det finns en himmel och ett helvete. Hur klarar man den balansgången och vågar vi stå för och dela det "obekväma" evangeliet? Jag tror att den helige Ande är den som "klarar" av det om vi inte klarar av det utan endast kanske sår ett frö. När en person blir frälst så förstår den personen mer och mer:

"Ni ska lära känna sanningen och sanningen ska göra er fria." (Joh 8:32)

Att bli kvar i hans kärlek

"Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek. (Joh 15:9–10)

Hur bevarar man den första kärleken? Vi kanske inte längre är "nyförälskade" i Jesus? Men kärleken kan ha mognat till någonting djupare och mycket större, som i ett mångårigt äktenskap där man lärt känna varandra, och i Gud finns det alltid nya djup. Honom blir vi aldrig färdiga med att lära känna. Han kan också, genom sitt ord och sin Ande, avslöja sanningar om oss själva, men då kommer vi inte att känna oss fördömda. Människor däremot och predikanter som inte förstått nåden, kan få oss att känna skuld och skam och fördömelse, men Jesus visar

alltid på en utväg. Han dömde inte kvinnan som de skriftlärdade och fariséerna ville stena för äktenskapsbrott.

"När de envisades med sin fråga såg han upp och sade: 'Den som är fri från synd kan kasta första stenen på henne.' Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne 'Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?' Hon svarade: 'Nej, herre.' Jesus sade: 'Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.' " (Joh 8:7–11)

Himlen jublar

Jesu död på korset

Är den största händelsen i vår tidskalender

Att Gud sin ende son

För världens frälsning sänder

Jesus på sin tid

Umgicks med människor i mörker

Synd och misär

Och det vill han i sin kärlek

Göra också idag och här

Fariséerna kritiserade och med sina ord gav de Jesus ris

Deras hårda hjärtan kunde inte förstå

Att Guds kärlek förvandlar människor i kris

Den som tvivlar och vill ha bevis

Också den Jesus förstår

Han lät Tomas se spikhålen i hans händer

Och han lät honom se sina sår

Jesus led på korset

Dödens och sjukdomarnas kval

Nu sitter han bredvid Fadern och ber för oss i himlens sal

Att tro är inget måste och en frivillig väg att gå

Men Guds kärlek i ditt hjärta

Är den största gåva du kan få

En försmak kan du få här
Av himmelens milda vind
Om du öppnar ditt hjärta för Jesus
Skall han öppna evighetens grind
Kärleken flödar från korset på Golgata kulle
För att Jesus lydde Gud och gjorde det han skulle
Han är kärleken som ödmjukt böjde sig ner
Jag tror att hela himlen jublar och änglarna de ler

Kärleken är

Vid en speciell tid på året
Sjunger koltrasten troget vid fyrasnåret
Sin speciella melodi
Med många sköna toner i
Regnskogar skövlas
Djur utrotas och från jorden försvinner
Men ändå, till sist är det kärleken som vinner
Nya barn föds till jorden
Och människor blir fortfarande kära
Trots att ondskan växer
Och hoten verkar komma så nära
Tekniken utvecklas
Men våra hjärtan tycks ingenting lära
Och ibland inträffar mer än vi egentligen orkar bära
Men trots miljöförstöring, krig, våld och stor misär
Sjunger koltrasten sin sång ändå
Kanske har den förstått det största:
Att kärleken är

Den som söker sanningen finner den

Gud kan överraska med oväntade himlasända kärlekshälsningar på ett sätt vi inte hade förväntat oss. I september 2022 hade jag tillsammans med min syster och svåger möjligheten att vistas en vecka på en semesterort på Kreta. Det var underbart bara att vara i den välkomnande och livgivande solen som kändes som en stor omfamning så fort man kom utanför hotellets dörrar. En dag på stranden gick jag och min syster och letade efter fina stenar att ta med hem till Halmstad. Min syster hade hittat riktigt fina stenar medan jag inte hittade några och jag sände i väg en liten bön till Gud om att jag också ville ha stensouvenirer med mig hem. När jag nästan givit upp ser jag en liten hjärtformad sten i den varma sanden vid mina fötter. Jag plockar upp den och tänker förundrat att det är en kärlekshälsning från Gud till mig. Ett fint litet hjärta, frammejslat av Guds mästertliga skaparhand. Senare har jag tänkt på bibelordet i Matteus: 7:7–8:

”Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas.”

Jag tror att den som söker sanningen genom att studera Guds ord, kommer också att finna sanningen, eftersom Jesus är vägen som leder till sanningen och som visar oss livet. Han vill visa oss sanningen om vem han är, om oss själva, om olika situationer och kanske om ett osunt andligt sammanhang. Jag tror att vi ska gräva och djupdyka i Bibeln. Om vi söker sanningen så kommer vi att få den och i allt detta finns Guds kärlek med. Han säger sanningen till oss i sin obegränsade och utgivande Faderskärlek. Vi behöver säga sanningen till honom också, eftersom han genomskådar falskhet, hyckleri och förståelse. Han kan handskas med vår längtan, vår oro, ilska, frustration, tvivel och besvikelse, men vi behöver vara ärliga och varken förminska oss själva eller göra oss mer andliga än vad vi är inför honom, oss själva och andra människor. Ibland tänker vi för smått om Gud, som när jag letade stenar i sandstranden på Kreta. Jag gav ju faktiskt upp och trodde inte jag skulle hitta några fina stenar, men just DÅ hittade jag inte bara en fin sten, utan också en med Guds personliga hjärtdesign. När vi tvivlar, när vi är som svagast, när vi är nära att ge upp, när vi har ångest, när allt hopp är ute, när Petrus gick på vattnet men började sjunka när han såg vågorna, när läget är som mest kritiskt - då griper Gud in och ger genom sin stora kärlek seger:

”Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull lider vi dödens kval dagen lång, vi har räknats som slaktfår. Nej, över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.” (Rom 8:35–39)

Kapitel 8

Behöver vi ha stor tro? Att upptäcka nåden

”Det är HERRENS nåd att det inte är ute med oss, att det inte är slut med hans barmhärtighet. Den är ny varje morgon, stor är din trofasthet.” (Klagovisorerna 3:22)

Att vi endast behöver ha tro som ett senapskorn enligt Bibeln, säger väldigt mycket. Det utmanar oss egentligen att ha en liten, liten tro i våra små trånga, ofta självuppfyllda hjärtan, men istället en stor tillit på en stor Gud som är trons upphovsman och fullbordare (Heb 12:2). Det är inte vi som ska dra det tyngsta lasset i vår tro, det vill Gud göra. Låter vi honom få göra det eller vill vi vara stora starka, duktiga och "spänna trosmusklerna"? Vill vi som i Word of Faith Movement "lösa ut" Guds närvaro på egen hand som om vi var små gudar? Jag tror att Gud intresserat och med gränslös kärlek ser på hur vi gensvarar i tro, och om vi kommer att försöka "tro" i egen kraft, eller som ett senapskorn och ett senapskorn är väldigt litet. Har vi ro att luta oss tillbaka, sänka axlarna och lättade överlämna rodret till Herren och tillitsfullt säga: "Ske din vilja"? Jag har tidigare skrivit om att Gud är suverän och allsmäktig. Han ser hur mycket våra små begränsade hjärtan kan tro och resten av "troskvoten" vill han uppfylla och fullborda och är det inte det som är nåd? För vi är inte ens frälsta av oss själva:

"Ty av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det. Det beror inte på gärningar, ingen skall kunna berömma sig. (Ef 2: 8–9)

Vår utmaning är egentligen inte att tro mycket, att använda tron som en slags dunderhonung likt björnen Bamse i olika situationer, och så känner vi oss stora och starka. Nej, utmaningen är att *förtrösta* och ha tillit till att det handlar om honom och inte vår förmåga. Att som barnet låta sig bäras omkring nära Guds hjärta. Jesus satt vid ett tillfälle med lärjungarna i båten för att fara över till andra sidan när en häftig stormby kom och vågorna slog in i båten, men Jesus sov (Mark 4:35–41). Han var så tillitsfull att han inte ens hade vaknat för att se vad som stod på runt omkring honom. Detta är ett exempel på djup och innerlig överlåtelse, förtröstan och tillit till Gud, och lärjungarna i båten befallde inte själva över vädrets makter, som dagens trosförkunnare som påstår att de kan befalla tornados att försvinna och att de kan ta auktoritet över vädret i allmänhet. Lärjungarna var så uppskrämda och stressade över att båten tog in vatten och i sin upprördhet förstod de inte att Jesus sov för att han litade på Gud. Han lät ingenting störa hans frid. När de väckte honom hutade Jesus trosvisst åt stormen och den lade sig och det blev alldeles lugnt.

I 1 Kor 13:13 står det att kärleken är störst av allt, ja alltså också större än tron och det kan man märka i evangelierna. Ofta förstod lärjungarna inte vem Jesus verkligen var eller vad han kunde göra. När han kom gående till dem på vattnet blev de förskräckta och trodde att han var ett spöke (Mark 6:45–52). Och i Mark 8:4 frågar lärjungarna varifrån alla människor ska få mat att bli mätta där de var i ödemarken trots att de tidigare i Markus 6:30–44 hade fått vara med om brödundret till fem tusen personer. Jesus fick gång på gång stå ut med lärjungarnas "tröghet" och bland dem fanns också Tomas som kallades "Tomas tvivlaren", men det var Jesus som utvalde lärjungarna trots alla deras brister, och han visade spikhålen för Tomas som sa att han annars inte kunde tro (Joh 20:25). Tvivel är inte något som oroar Gud, men där det finns otro, som det fanns i Jesus hemstad, där hade han svårt att utföra några kraftgärningar. Otro tror jag sitter djupt i hjärtat men i tvivel öppnas en möjlighet för nåden att komma in och verka. Så var det när Tomas fick se spikhålen i Jesus handflator. Tvivel tror jag därför inte är en synd, som Trosrörelsen säger, men att inte göra saker i tro är synd, det är skillnad.

Vi som kommit ut ur vilseledande sammanhang behöver uppleva mycket nåd i trosvandringen med Gud. Ibland tror vi som kristna att vi har stor tro för något i våra liv och är helt säkra på att

få bönesvar, kanske när det gäller till exempel helande. Ändå kommer inte bönesvaret och helandet uteblir men en annan gång kanske vi tror med en axelryckning och får erkänna vår otro och ändå får vi bönesvar. I Bibeln ser man att Gud gensvarar på tro, men inte alltid på det sätt som vi tror, för Gud kan i sin suveränitet verka oberoende av vår tro. Man kan se det i Joh 5:1–17 där Jesus botar mannen vid Betesda dammen som varit sjuk i trettioåttio år. Judarna frågade mannen vem som gjort honom frisk men han kunde inte svara på det.

"Då frågade de: Vem var den mannen som sade åt dig att ta din bädd och gå? Men han som blivit botad visste inte vem det var. Jesus hade nämligen dragit sin undan, eftersom det var mycket folk på platsen." (Joh 5:12–13)

Mannen blev alltså botad fast han inte ens visste vem Jesus var!

I Trosrörelsen söker man mycket efter tecken, under och manifestationer, men att vilja ha det är inte tecken på en stor tro.

"Ett ont släkte kräver ett tecken, men det ska inte få något annat än Jonas tecken." (Matt 16:4)

Många av alla dessa som ständigt "kommunicerar" med Gud och skriver bästsäljande böcker om sina resor till himlen i tid och otid, och som skryter om framgång, hälsa och pengar genom sin stora tro, alla dessa imponerar inte på Jesus. Däremot blev Jesus ofta imponerad av det "lilla" han såg där han gick fram. En kanaaneisk kvinna bad Jesus förbarma sig över hennes dotter som var svårt besatt (Matt 15:22). Jesus tänkte först inte hjälpa henne. Men kvinnan envisades och svarade:

"Men hundarna äter ju smulorna som faller från deras herrars bord." Då sade Jesus till henne: "Kvinna, din tro är stark, det skall bli som du vill." Och från den stunden var hennes dotter frisk." (Matt 15:27–28).

Kvinnan nöjde sig alltså med smulor som kanske påminde om små obetydliga senapskorn i storleken, men Jesus tyckte att hennes tro var stor och de små "smulorna" räckte.

Ju mer vi lär känna honom, desto mer tror jag tilliten kommer att öka och vår prestationsfyllda tro spricker som en ballong och lämnar istället utrymme för nåden i en tro som ett pyttelitet senapskorn. Det kan verkligen vara en slags utmaning att släppa taget och låta Gud vara Gud när vi tror. Han är intresserad av våra hjärtan för tron är verksam genom kärlek (Gal 5:6). Ju större fokuset blir på Jesus, ju mer vi förflyttar blicken från oss själva till honom och vi förstår att det inte handlar om egna gärningar, desto tydligare tror jag nåden blir.

Trosviss men inte naiv

Att se sanningen som den är kan vara ofta var något som är obekvämt. En bubbla som kristna ofta går omkring i är "naivitetsbubblan", som innebär att du som kristen kanske ibland tror lite i "överkant" så att du har orealistiska förhoppningar på människor omkring dig och i olika situationer. Du är kanske mer empatisk än vad som är nyttigt för dig eller så är du en hopplös empatisk romantiker. Men att ha empati är något som är bra och väldigt fint, men du behöver inte vara naiv! Jag har hört många kristna säga att de blivit "helade" från cancer, trots att det tar fem år eller mer att bli friskförklarad av vården. Jag har också hört kristna säga: "Vi kan inte

bli bedragna. Guds förmåga att beskydda oss är större än djävulens förmåga att bedra oss." Men det är inte vad Bibeln säger.

"Var nyktra och vaksamma. Er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka. Håll stånd mot honom, orubbliga i tron. " (1 Petr brev 5:8)

Vi ska såklart ha tro och förväntan på en stor Gud, men det kan ta många smärtsamma lektioner och dåliga erfarenheter innan vi blir realistiska, icke naiva men ändå förtröstansfulla kristna. Jag vet, för jag blev kvar i trosrörelseförsamlingen i många år och inte ens en mycket plågsam och smärtsamt långdragen psykos fick mig att inse att jag skulle lämna alltsammans. Inte förrän den dagen då bubblan sprack. Jag var en sån där obotlig kristen romantiker som inte hade urskiljningsknapparna på och som svalde allt jag hörde och såg på plattformen. Nu ska jag skriva något som jag är HELT ÖVERTYGAD om, nämligen att jag tror att Gud tillät sjukdomen att drabba mig, vilket du kanske inte tror, men så vet jag att det var. Det var när jag gick in och började läsa på bibelfokus.se om att avhoppare från Livets ord på 80- och 90-talet fick erfara psykisk ohälsa (till exempel psykos) innan och efter avhoppet, som jag förstod och kunde reflektera över min egen resa. Men Trosrörelsen förnekar bestämt att Gud kan tillåta sjukdom. Det kommer enligt rörelsen endast från djävulen.

Keramik

Tvivel kan vara en vila

När man slutar upp att skyndsamt ila

Då, när du håller på att spricka

Får du ur nådens källa dricka

Av lite tvivel går du inte sönder i din tro

Men Herren kompenserar med sin himmelska ro

Om du pumpar upp tron likt en stor ballong

Så kommer den att spricka

Och du får pumpa än en gång

Men om du tillåter dig att vara som ett lerkärl i keramik

Så landar nåden i dig och du blir Kristuslik

Senapskorn

Ibland kan jag bli så upptagen av all planering i min kalender

Och jag hör inte alltid signalerna som himlen till mig sänder

Ibland vill jag inte slå upp Guds tjocka bok för att jag har så mycket intryck att processa

Ibland går allt på tok och det känns svårt att förstå att jag är Guds älskade prinsessa

Ibland känns bönen som en krampaktig prestation

Som vill beröva mig både friden och ron

Ibland är det lättare att tvivla än att tro

Säg, på vad kan dessa hinder bero

Kanske är det bara så

Att vi är människor med svagheter och brister

Och de gånger vi går sönder

Så har Gud ett himmelskt klister

Klistret det är nåden som fyller i varje spricka

Som vattnar det torra i våra liv

Så vi kan andas ut och dricka

Jag tror att Gud sätter värde på ett kanske bräckligt men uppriktigt ja

Att Gud bär det tyngsta lasset

Det tycker jag är bra

För Bibeln säger ju

Att tro som ett senapskorn är allt vi behöver ha

Nåden till alla

Moral är bra och ett samvete ska vi ha

Att leva som en tjuv eller förbrytare är inte bra

Men oavsett kriminell eller fläckfritt snäll

Att dö utan Jesus, det vill du inte göra

Så nu vill jag att du evangeliet ska få höra

Oavsett hur smutsig

Misslyckad eller hur mycket ensamhet du bär

Hur deprimerad eller tvärtom lyckad och arbetsam du är

Du säger Jag har aldrig stulit en knappnål en endaste dag

Ja du är precis lika misslyckad, smutsig och svag

Som den värsta förbrytare du faktiskt är
För Bibeln säger vi gick alla vilse
Vi alla syndare är
Det är nåden som ska ta dig till himlens sal
Och som ska frälsa dig från helvetes kval
För Jesus umgicks med de utslagna och små
Han gjorde det för att de skulle kunna förstå
Hur oerhört stor hans kärlek till oss är
Döden på korset om detta oss lär
Ja han älskar tjuven som smet iväg på lca
Och han älskar dem som redan är nöjda och kallar sig rika
Våra hjärtan är smutsiga
I behov av frälsning
Så döm inte din nästa
Det är min hälsning
Du ingår också i skitstövelgruppen
Petrus svek Jesus tre gånger sedan gol tuppen
Men förlåtelsens kraft gäller
Ja, alla jordens individer
Ja varje människa på vårt runda klot
Evangelium är biljetten till nåd och inte ett hot
Jesus älskar din störande granne och din oförskämda nästa
Jesus älskar inte bara de lyckade och bra eller de flesta
Jesus älskar alla och dem som ingen ville ha
Kriminella och rättfärdiga
Sjuka, friska, dåliga och bra
En gränslös kärlek vill han erbjuda dig idag
Om du hans underbara gåva av nåd vill ha

Några avslutande tankar

En psalm av David

"HERREN är min herde, mig ska inget fattas. Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro. Han ger liv åt min själ, han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull. Även om jag vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag inget ont, för du är med mig. Din käpp och stav, de tröstar mig. Du dukar för mig ett bord i mina fienders åsyn, du smörjer mitt huvud med olja och låter min bågare flöda över. Ja, godhet och nåd ska följa mig i alla mina livsdagar, och jag ska bo i HERRENS hus för alltid." (Psalm 23:1–6)

Kärlek till sanningen

Kan människor och situationer förändras? Kan ett sektliknande sammanhang och en varg i fårkläder förvandlas i enlighet med Guds och enskilda kristnas goda vilja? Ja, allt är ju möjligt för Gud. Jesus som har hela perspektivet och ser från en högre höjd, med en större kärlek, med en större nåd och med en mycket större och vidare kunskap och vishet än vi. Men det kan också vara så att vi behöver lämna en situation eller en person, sluta fasta och be och lägga alltsammans i Guds goda händer. Vi kanske måste "ge upp" i någon bemärkelse, för att personen eller situationen vi ber för inte vill förändras. Kanske är graden av ondska för stor? Jag tror att ondska kan variera i grader. Men jag tror också att det finns människor som egentligen inte är onda men som begår onda handlingar. Jag tänker till exempel på alla kriminella som går från mörker till ljus när de möter Jesus och blir frälsta och pånyttfödda. Det spelar ingen roll då att de har ett mörkt förflutet. De har fått ett nytt liv, nya vingar och nya förutsättningar.

Men sen finns det också onda människor, kanske kan vi beskriva dem som rovdjur? Ja, som ulvar som kan förklä sig till får. Ett rovdjur är ett rovdjur och det är dess natur. Deras existens och framfart kommer att resultera i att blod blir spillt, att människor runt omkring det får lida på ett eller annat sätt. Förr eller senare kommer dess obarmhertiga natur att visa sig. Ibland ser man bara sargade själar i rovdjurets närvaro och inte många anar eller förstår orsaken till lidandet. Det är inte säkert att ett rovdjur röjer sin sanna identitet och tar av sig fårfällan. Kanske aldrig. Istället kanske denna varg blir ärad, upphöjd och satt på piedestal i det sektliknande sammanhanget. En varg kommer inte att ta hänsyn till svaghet utan snarare förakta svagheten och dra nytta av den för egen vinning. Små och svaga individer blir lätta byten i sekten och många som egentligen inte orkar vara kvar där, måste vara starka under lång tid och blir kvar i årtal medan sektledarna äter sig feta på fårens beundran, support, tid, uppmärksamhet och givande i kollekten.

Kan hopp vara förrädisk? Hopp är ju något både troende och inte troende behöver ha. Vi behöver hoppas, tro och fästa blicken på något och inta en attityd av att försöka se positivt på tillvaron och våra medmänniskor. Ja så tror jag verkligen att det är. Vi behöver hoppas och tro på det goda. Men det finns ett förrädiskt hopp. Det finns ett stadium vi kommer till där hoppets gräns är passerad för länge sen och vi ibland kallt måste acceptera faktum. Vissa människor är helt enkelt onda och andra är giftiga och kommer aldrig att förändras. Det är fint att vi vill tro på kärlekens oöverbanneliga kraft, att Guds kärlek kan förvandla. Men ibland sker det bara inte och vi måste gå vidare och tillåta det falska hoppet att spricka som en uppblåst ballong.

Jesus milda hjärta

Mild och ödmjuk i hjärtat. Smaka på de orden. Bli stilla och begrunda dem på din insida. Han är mild och ödmjuk i hjärtat. Han som är universums konung håller både dig och hela världsalltet i sin hand. Ja tänk att han håller dig varsamt i sin hand. Han som är så mäktig och verkligen har all makt i himlen och på jorden. Tänk om han likt en nyckfull människa skulle sänka garden och bli irriterad och bestämma sig likt en uppretad diktator att förgöra oss. Det skulle kunna ske på ett ögonblick att han bestämde sig för att krossa oss som små skalbaggar. Han skulle verkligen kunna göra det, men han som inte syndade när han gick på jorden gör det inte nu heller. Han är mild och ödmjuk i hjärtat och kommer alltid att vara det för han är en bergfast och pålitlig, evig klippa som inte har ett hetsigt humör och som inte förändras i sin sinnesstämning. Han utnyttjar inte svaghet utan vill istället hjälpa och stötta den som är svag. Han vill bära och stödja, visa barmhärtighet, lyfta och ge liv. Och om vi genomgår sjukdom och smärta kan vi bli helade, men oavsett hur utgången blir så vill han gå med oss genom dödsskuggans dal. Käppen och staven finns där för oss i mörkrets passage.

Jag tror inte vi kristna förstår hur mycket vi behöver Jesus. Livet rullar på och vi kanske ofta tycker att vi klarar oss ganska bra där vi går fram. Men det är Gud som uppehåller hela vår existens och som får våra hjärtan att slå och som fyller våra lungor med syre. Vi vet inte ens allting om oss själva. Men han har räknat alla hårstrån och ser hur våra hjärtan ser ut, vår inre människa såväl som den yttre. Tänk om vi förstod hur beroende vi egentligen är av honom. Om vi förstod det skulle vi bli ödmjuka som barn och förundras och få en så mycket större hunger efter att lära känna honom. Då skulle all självskhet och allt bekräftelsebehov försvinna och vi skulle bli mättade av hans frid. Och om vi som är räddade behöver honom så mycket och behöver inse så mycket mer vem han är, hur mycket mer då dem som är förlorade. Vi höll på att drunkna men blev räddade och tagna ombord på grund av hans stora kärlek. Men i vattnet ligger alla de som är på väg att drunkna. Utan Jesus går de förlorade. Förstår vi verkligen det?

Han kommer aldrig att svika

Djävulen vet att hans tid är mycket kort och han är oerhört stressad och har smittat den här tidens människor med en enorm press och rastlöshet. Särskilt mycket vill han komma åt barnen och ungdomarna och knäcka dem så mycket som möjligt, och tyvärr lyckas han. Små barn matas idag med så mycket skadlig information och intryck och de får tidigt en skärm framför näsan. De tillåts inte längre att utvecklas genom lek och använda fantasin. Läsiintresset och läskunnigheten har försämrats bland barn och det är något som gläder djävulen för han vill inte att människor ska tycka om att läsa. Så småningom kan de ju upptäcka Guds ord och verkligen få en anledning att börja läsa. Djävulen är en tjuv och vi behöver vara nära Jesus och bli trygga i honom och i Guds ord så att vi kan förmedla hans kärlek till en sargad och plågad omvärld som sargats av tjuven. Trosrörelsen liknar den här världen i sitt tänkande att bekymra sig och ha liten tro i sin önskan att fixa allting själv. Men tro är tillit och beroende, som ett barn till sin pappa.

Ibland lyckas saker och ting väl och man kan uppleva att man haft Guds beskydd i en situation trots att man inte bätt eller läst Bibeln den dagen. Gud är god och han välsignar och hjälper. Men tänk OM vi ber, då kan vi tydligt se bönesvaret. Kanske är det så relationen med Jesus hålls levande? Han älskar att vi ber och han lyssnar på sina barn och han är en god far som vill ge goda gåvor i enlighet med det som han vet är bäst för oss. Jag tror att vi i vår tur älskar när vi

förstår och ser Guds godhet mot oss. När vi känner igen hans, den gode herdens röst och vågar lyssna till den och lita på honom. Han som aldrig kommer att svika, manipulera, utnyttja, lura eller bedra. Han är det vi älskar och tror på, för alltid och för evigt.

På gröna ängar

Guds ord tvättar oss rena, bygger upp, restaurerar, läker och gör något med våra hjärtan. Det helar och inger oss nya tankar och skänker tro på Gud, även om vi inte alltid förstår eller känner det. Det tillrättavisar och fostrar oss genom nåden och får oss att förtrösta på vår pappa i himlen, får oss att stanna upp och bli stilla, dröja oss kvar en stund och hämta andan. Vi kan reflektera över vad som är viktigt. Idag flashar mycket förbi så ytligt snabbt framför våra ögon. Vi scrollar ner i flödet på Facebook och väljer utan eftertanke bort det vi inte värdesätter. Det ska gå så snabbt idag med det mesta. Stillhet och tystnad är verkligen en bristvara. Vi vill vara så effektiva som möjligt och vi vill gärna vara tillgängliga och kommunicerar mycket med vår omvärld och det är inget fel i det, men med Guds ord är det annorlunda. Det kan förvandla våra liv på djupet och har ett bestående evighetsvärde som inga sociala medier har.

Guds ord kommer att bestå i evigheters evighet. Det Gud har talat i sitt ord har liv, kraft och är det skarpaste ljus som finns. Skarpare än en laserstråle skär det igenom ben och märg och vi får syn på och kan urskilja vad vi egentligen tänker och vilka motiv vi har. Gud kan avslöja oss genom sitt ord men han dömer oss inte. Jesus sa kompromisslöst sanningen till människor men han var full av kärlek och nåd. Guds ord kan få fjäll att falla och bojar att brista och lyfta på slöjor som skymmer sikten av vem Gud är. Det finns ett djup i Guds ord som gör att vi kan läsa det om och om igen. Vi kommer alltid att upptäcka någonting nytt. Att läsa Bibeln är en viloplats, för ett kringflackande inre som en vila på gröna ängar och ett vatten där du finner ro.

Vår kunskap är dock som skärvor av en ofullständig spegel som vi tittar in i. Vi ser ännu inte klart och därför ska vi inte döma varken varandra eller oss själva. Men vi ska känna igen de falska profeterna på deras frukt. En gång ska vi se Jesus ansikte mot ansikte och få den fulla kunskapen. Då har vi kommit hem och kommer att förstå till fullo vem Jesus är och vilka vi själva är. Då släpper all krampaktig prestation, jämförelse och människofruktan, våra tårar ska torkas och sjukdomarna vi inte blev av med på jorden kommer att smulas sönder och försvinna bort som en vindpust för att aldrig plåga oss mer. Vår Gudsbild blir läkande hel och utan mänskliga förvrängningar som både du och jag har i det här livet.

Den äkta kristna kärleken består inte alltid i att få starka andliga upplevelser eller att vara med om häftiga under och mirakel, även om de också kan vara betydelsefulla, för Gud är en övernaturlig Gud och ingenting är en omöjlighet för honom. Jesus gjorde många mirakel och än idag visar han dem i vardagen på ett påtagligt vis. Jag tror att Gud givit oss många liknelser i naturen. Varför ser salt och socker likadant ut? Kanske för att vi skall lära oss att urskilja och pröva. Men när vi gör det så får vi inte glömma bort att vara ödmjuka och bevara våra hjärtan, eftersom det är människor av kött och blod vi har att göra med.

"Mina barn, låt oss inte älska med tomma ord utan med handling och sanning. Då förstår vi att vi är sanningens barn, och om vårt hjärta dömer oss kan vi inför honom övertyga det om att Gud är större än vårt hjärta och förstår allt. Mina kära, om hjärtat inte dömer oss kan vi stå frimodiga inför Gud. Och vad vi än ber om får vi av honom, eftersom vi håller hans bud

och gör det som behagar honom. Och detta är hans bud: att vi skall tro på hans son Jesu Kristi namn och älska varandra så som han har befallt oss. Den som håller Guds bud förblir i Gud och Gud i honom. Och att han förblir i oss vet vi av anden som han har gett oss. "

(1 Joh 3:18–24)

Om du vill nå mig på mail med frågor eller dela dina tankar kring till exempel den här boken eller berätta om dina erfarenheter av ett osunt församlingssammanhang så är min mailadress:

annakarinstenberg@hotmail.com

ANNA-KARIN STENBERG